

கம்பராமாயணக் காட்சி

என்னுங் கதை தழுவிய

கவிநயக் கட்டுரை

மந்தரை - சூழ்ச்சிப் படலம்
கைகேசி சூழ்வினைப் படலம்

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

37/ஸ

வ.

கம்பராமாயணக் காட்சி

என்னுங் கதை தழுவிய

கவிநயக் கட்டுரை

சு. நிழல்கரன்
உரும்பராய்

மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்
கைகேசி சூழ்வினைப் படலம்

ஆக்கியோன் :

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

பதிப்புரிமை]

1965

[விலை : ரூ. ~~100~~]

முதலாம் பதிப்பு — 1965

விசுவாச புரட்டாதி

சுன்னகம்:
திருமகள் அழுத்தகம்

[பதிப்புரிமை ஆக்கியோனுக்குரியது]

முன்னுரை

கம்பராமாயணக் காட்சி என்னுங் கதையைத் தழுவிய கவிநயக் கட்டுரைகளில் 92 தொடக்கம் 118 இறுதியான 27 கட்டுரைகள் மந்தரை சூழ்ச்சி, கைகேசி சூழ்வினை ஆகிய இரு படலங்கள் பற்றியவை. அந்த இருபத்தேழு கட்டுரையுங் கொண்டது இந்தப் புத்தகம். இஃது இலக்கிய இரசிகர்க்கன்றிச் சிறப்பாக G. C. E. வகுப்புக்கு உபயோகப்படும்.

கம்பராமாயண காவிய அரங்கில், அக் காவியத்தின் நாடியும் நாளமுமாய்க் கைகேசி, மந்தரை என்ற பாத்திரங்கள், தமக்கு இட்ட வேடத்துக்கு எட்டுணையும் இழுக்கின்றித் தமது பாகத்தை நடித்து முடித்துக் காவியத்தைப் பரிபூரணஞ் செய்திருக்கின்றன. உலகம் கதாநாயகனும் கதாநாயகியுமாகிய இராமனையுஞ் சீதையையுஞ் சார்ந்துநின்று, அவர்களுக்கு இரங்கும் முறையில், குறித்த பாத்திரங்களை எள்ளித் தள்ளி நடக்கின்றது.

இலக்கிய மகாரசிகரான வேதநாயகம்பிள்ளை தாம் சிருட்டி செய்த பிரதாபமுதலியார் என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் கைகேசி என்ற பாத்திரத்துக்கு நீண்ட கம்பு ஒன்றினால் அடிபோட்டு, இராம நாடக மொன்றைத் தொடக்கத்திலேயே குழப்பஞ் செய்து இராமாயண காவியத்தை ஒன்றரைக் காண்டத்திற் பூர்த்திசெய்ய முயற்சி செய்திருக்கின்றார். ஒருமுறை மேலைத் தேசத்தில் அரிச்சந்திர நாடகமொன்று நடந்துகொண்டிருந்த போது, வெள்ளையர் ஒருவர் சகிக்கலாற்றாது, விசுவாமித்திர பாத்திரத்தைக் கன்னத்திலறைந்து குழப்பஞ் செய்தார் என்றொரு கதையுமுண்டு.

தமக்காக உலகம் கண்ணீர் வடித்தபோதும் இராமாயண கதாநாயகர்கள் கைகேசி, மந்தரை என்ற பாத்திரங்களை எள்ளியதுமில்லை; தள்ளியதுமில்லை. அவ்வாறே சத்தியவந்தனை அரிச்சந்திரன் விசுவாமித்திர முனிவரைக் கணவிலும் நொந்த தில்லை. எய்தவன் கருத்தைச் சிந்தித்து உயர்வதன்றி, அம்பை நொந்து தாழ்வது பாரதத்திலில்லை. பாரதப் பண்பாடிருந்த வாறு !

அநுமான், சீதாபிராட்டியைச் சிறையிருக்கையிற் சந்தித்து மீளும்போது, அடையாள வார்த்தை ஒன்றை வழங்குகின்றார் பிராட்டி. அவ்வார்த்தை பாரதப்பண்பாட்டைச் சுட்டிக்காட்டப் போதுமானதொரு அமிர்தத்துளி. அத்துளியைக் கற்பனை செய்து இதுதான் என்று எடுத்துக்காட்டிக் கவிச்சக்கரவர்த்தியாயினார் கம்பர். அத்துளியினின்றும் பெருக்கெடுத்த இரசனை அருவியாகி இன்றும் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது; என்றும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்.

சிறையை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்த சீதை வழங்கிய வார்த்தை இது:—

‘என்னொ ரின்னுயிர் மென்கிளிக் கியார்பெயர் ஈகேன்
மன்ன வென்றலும் மாசறு கைகயன் மாதென்
அன்னை தன்பெய ராகென அன்பினொ டந்நாட்
சொன்ன மெய்ம்மொழி சொல்லுதி மெய்ம்மை தொடர்ந்தோய்.’

இவ்வார்த்தையை இலக்கிய உலகு தித்தித்துத் தித்தித்து இனிப்பதாக. சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தெளிவதாக.

பதினான்கு வருடங் கழிந்தது. இராவண வதமும் முடிந்தது. நாடக பாத்திரங்களின் வேஷங்கள் இருந்த அடையாளமுமின்றி மறைந்துபோயின. இராமனுஞ் சீதையும் அயோத்திக்கு வருகின்றார்கள். பரதன், சீவகசிந்தாமணியிலே வருகின்ற கட்டியங்காரன் ஆகின்றான் என்றும், கௌசலை அந்நிலைக்கு உடன்பட்டுப் பரதனுக்கு வரங்கள் இரண்டு வழங்கினாள் என்றும் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுது கைகேசி என்ன செய்வாள்? இராமன் மீளவும் பரதன் ஆளவும் உடன்படுவாளா? ஒரு கூனிக்கு அங்கே இனி இடம்

உண்டோ? உண்டாயினுங் கூனி என்ன கூறுவாள்? வேஷங் குலைக்கப்பட்டுவிட்டதே.

“ஆட்டுவித்தா லாரொருவர் ஆடா தாரே.”

இலக்கிய மாணவர்களே, உள்ளீடான இலக்கிய உயிர்ப்பைக் கண்டுபிடியுங்கள். கதாநாயகர்களின் உயிர்ப்பே உரிய உயிர்ப்பு; உரி. அவ்வுயிர்ப்பாகிய உரி, இங்கே மந்தரை, கைகேசி என்ற பாத்திரங்களுக்கூடாக அவற்றை ஊட்டுருவித் தூய்மை பரிசோதனம் செய்யப்பட்டு, ஒளிர்ந்து மிளிர்வது, இலக்கிய சமுத்திரத்தின் கலங்கரைவிளக்கமாகுக.

இப்புத்தகத்தை வெளியிட்டு உபகரித்த திருமகள் அழுத்தக முகாமையாளர்க்கும், பல்லாற்றினும் உறுதுணை புரிந்துவருகின்ற ஆசிரியர் திரு. அ. பஞ்சாட்சரம் அவர்களுக்கும் எனது அன்பார்ந்த நன்றி உரியதாகுக.

கலாசாலை வீதி,
திருநெல்வேலி,
4-10-65.

சி. கணபதிப்பிள்ளை

பொருளடக்கம்

மந்தரை சூழ்ச்சி

			பக்கம்
1.	சந்தர்ப்பம்	...	1
2.	கூனி தோன்றினான்	...	5
3.	“ மண்டினான் ”	...	11
4.	“ இராமனைப் பயந்த எற்கு இடர் ? ”	...	16
5.	‘ வீழ்ந்தது நின்னலம்’, ‘ வாழ்ந்தனள் கோசலை ’	...	21
6.	‘ மாலை நல்கினான் ’	...	26
7.	‘ பிறந்திலன் பரதன் ; நீ பெற்றதால் ’	...	31
8.	‘ போக்கிய பொருள் போந்தது ’	...	37
9.	‘ உனக்கு நல்லையுமல்லை ’	...	42
10.	‘ திருப்பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம் ’	...	47
11.	‘ தூயசிந்தையுந் திரிந்தது ’	...	51
12.	‘ தாய் நீ ’	...	56
13.	‘ கூனி போனபின் ’	...	61

கைகேசி சூழ்வினை

	பக்கம்
14. 'கங்குலின் நள்'	65
15. 'ஈவன் ; பகர்ந்திடு'	70
16. 'சீதை கேள்வன் வனமாள்வது'	74
17. 'ஏழிரண்டாண்டில் வா'	80
18. வேழம் வீழ்ந்தது	84
19. 'மற', 'நய'	89
20. 'ஈந்தேன்', 'ஈந்தேன்'	95
21. 'யாவரே தெரியக்கண்டார்'	99
22. 'பெண்டிரிற் கூற்றம்'	103
23. 'சிற்றவை கோயில் புக்கான்'	107
24. 'கூற்றெனத் தமிழள் வந்தாள்'	111
25. 'தந்தையுந் தாயும் நீரே தலைநின்றேன் பணிமின்'	115
26. 'அப்பொழுது, அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது'	119
27. 'என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ'	124

மந்தரை சூழ்ச்சி

௧

1. சந்தர்ப்பம்

ஸ்ரீராமன்,

‘அப்பணி தலைநின்றான்.’ மகாத்மாவான வசிட்டரும் மந்திரிமாரும் பிறருங் குழுமிய அவையத்திலே, தசரதச் சக்கரவர்த்தி, வரங்கேட்பதொரு முறையில்,

‘புனையு மாமுடி புனைந் திந்த
நல்லறம் புரக்க நினையல் வேண்டும்’

என்கின்றான். ‘நிலம் புரக்க’ என்று கூறுவதைத் தவிர்த்து ‘நல்லறம் புரக்க’ என்று கூறுகின்றான். அந்தச் சமயத்திலே தான், மேற் குறிப்பிட்டவாறு ஸ்ரீராமன் அப்பணியைத் தலைமேற் கொள்ளுகின்றான்.

வெறுப்போ உவகையோ தலைகாட்டாமல், கடனும் நீதியுமே புலப்பட்டுத் தோன்ற,

ஸ்ரீராமன், ‘அப்பணி தலைநின்றான்’ அதுகண்டு,

‘உரிய மாதவன் ஒள்ளிது
என்று அமைந்தனன்.’

அத்தியாத்ம இரகசியங்களை அறிதற்குரிய மகா தவ சிரேட்டர் வசிட்டமகாமுனிவர். அவர் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஸ்ரீராமனது அருமந்த நிலையை நோக்கியபோது, அவருடைய மாசில்லாத திருவுள்ளத்தில் எழுந்த வாசகம்,

‘ஒள்ளிது’ என்பது.

‘ஒள்ளிது’ என்ற வார்த்தைக்கு மூலம் ஒண்மை. அழகு, ஒழுங்கு, ஒளி, அறிவு, தன்மை, மிகுதி என்பன ஒண்மை என்ற வார்த்தைக்கு வழங்கும் பொருள்கள். உவகை மீக் கூருதற்குரியதொரு தருணத்தில் ஸ்ரீராமனது நிலை அழகிதாய், ஒழுங்கு என்கின்ற சடநிலைக்கண்ணதாய், ஒளிவளர் விளக்காகிய அறிவுமயமாய், ஒண்மைக்குரிய பொருண்மையனைத்துந் தருவதாய், அடைதி தலைப்பெய்து விகசித்தது. அதனைக் கண்ணுற்றதும், அடக்கத்துக்கு இருப்பிடமானவரான வசிட்டமகாமுனிவருக்கு அவருடைய அடக்கம் ஒருபடி உயர்ந்தது; அமைதி தலைக்கூடி ஒண்மையை உமிழ்ந்தது.

எந்த வசிட்டமகாமுனிவரிடம், ஸ்ரீராமன் ஒண்மையைப் பயின்றானோ, அந்த மகாமுனிவர், அரியதொரு சந்தர்ப்பத்தில், ஸ்ரீராமனை நோக்கித் தமது ஒண்மையை மேலும் பெருக்குவாராயினார். அவ்வாறு பெருக்குதற்குபகாரமாயிருந்தது ஸ்ரீராமன் நிலை.

‘உரிய மாதவன் ஒள்ளிது என்று அமைந்தனன்.’

அமைந்தனன்—அமைதி தலைக்கூடினார். தலைக்கூடுதலாவது சாந்தம் உபசாந்தமாதல். அஃதாவது சாந்தநிலை மேலும் அதீதமெய்துதல்.

‘சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய; அரியவாம்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்’

என்ற திருக்குறளின் இரண்டாம் பாகத்துக்கு இலக்கியமாய்த் தமது உபதேசங்கள் உருப்பட்டதொரு நிலையில், ஸ்ரீராமன் தோன்றுகின்றான். அதனைக் கண்ணுற்றதும் உவகையின் மிகுதிப்பாடு ‘ஒள்ளிது’ என்கின்ற ஒரு வார்த்தையோடமைய, அப்பால் உரையிறந்து செல்வதாகிய உபசாந்த நிலையிற் பூரணப்பட்டு அமைந்தார் வசிட்டமகாமுனிவர். இரு பூரணகும்பங்கள் ஒன்றை ஒன்று நோக்கிப் பூரிப்பதுபோல, ஒரு காலத்திலே ஸ்ரீராமன் நிறைகுடமான வசிட்டரை நோக்கிப் பூரித்தான். இப்பொழுது ஸ்ரீராமனை நோக்கிப் பூரிக்கின்றார் வசிட்டமகாமுனிவர்.

துறவு பூரித்து நின்றவனாகிய தசரதச் சக்கரவர்த்தி, அதனை மறந்து, அமைதி பூரணத்துவம் எய்தியிருப்பதை, ஸ்ரீராமனிடமும் வசிட்டமகாமுனிவரிடமும் கண்ணாரக் கண்டு உடல் பூரிக்கின்றான். அவன் உள்ளம் அமைதிபெறாமல், குழந்தை உள்ளம்போன்று துள்ளிவிளையாடுகின்றது. சுமந்திரனாகிய மந்திரிமார்களின் உள்ள நிலைகளும் அவ்வாறே களிதுளும்புகின்றன. மன்னர் மன்னனும், மாசறக் கற்றோரான மந்திரிமார்களும் இவ்வாறு களிகொள்ளுவார்களாயின், குடிகளின் மகிழ்வை வருணிப்பதெங்ஙனம்! ஒவ்வொருவரும் சக்கரவர்த்தியைக் கண்டு மகிழ்ச்சி தெரிவிக்கின்றார்கள்; சக்கரவர்த்திதிருமகனை எதிர்ந்து வாழ்த்து வழங்குகின்றார்கள்.

‘ஊருணி நிறையவும் உதவு மாடுயர்
பார்கெழு பழுமரம் பழுத்தந் ருகவும்
கார்மழை பொழியவுள் கழனி பாய்ந்தி
வார்புனல் பெருகவும் மறுக்கின் ரூர்சுள்யார்.’

ஊருணி, ஊராரால் அநுபவிக்கப்படும் நீர்நிலை; அது நீரால் நிறையுமாயின், ஊராரெல்லாங் குழுமி, மகிழ்வு மிகுதியினால் நீராட்டுவிழாவயர்ந்து கொண்டாடுவார்கள். அவ்வாறே பயன்படுவதொருமரம்—திருவள்ளுவரின் திருவாய் மொழியிலே மொழிவதாயின், மருந்தாகித் தப்பாமரம்—அஃது, ஊர்நடுவே பழுத்துப் பயன்தந்து நிற்குமாலை, அதனை யார்தான் வெறுப்பார்கள் !

கைம்மாறு வேண்டாது பொழிகின்றது மழை. கழனி களில் நதிகள் பெருகிப் பைங்கூழ்களைப் பசுமை செய்து வளர்க்கின்றன. மழையையும் நதியையும் தெய்வ வரிசையில் வைத்து மனிதர்கள் வணங்குகின்றார்கள்; புலவர்கள் பாடுகின்றார்கள்.

‘கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்

டென்றற்றுங் கொல்லோ உலக.’

என்கின்றார் நாயனார்.

‘ஊற்றுப் பெருக்கால் உலகூட்டும்’ என்று, ஆற்றுப்பெருக்கை ‘அன்னை’ என்று வாழ்த்துகின்றார் உலக அன்னையாகிய ஓளவை.

ஸ்ரீராமன் ஊருணியாயும், உலகமாகிய ஊர்நடுவில் பயன்படுவதொரு கற்பகதருவாயும், மழையாயும், மணி முத்த நதியாயுந் தோன்றுகின்றான். கற்றவர்களும் கல்லாத மற்றவர்களும் ஆகிய அனைவர்க்கும் அவ்வாறே தோன்றுகின்றான் ஸ்ரீராமன். அனைவருந் தாந்தாமே மணிமுடி புனைவது போல்வதாகிய ஓர் உவகைக் கடலிலே திளைக்கின்றார்கள்.

‘மேன்மை மேவினீர் என்மகன் என்பதென்?

நெறியின் ஈங்குஇவன், நும்மகன்.’

“மேன்மக்களே, ஸ்ரீராமனை என்மகன் என்று கூறு தீர்கள். இனி இவன் நும்மகனேயாவன். இப்பொழுது இங்கே நும்பாலெழுந்த உவகையின் நெறிமுறைகளை நோக்கும் போது, அவனை ‘என்மகன்’ என்று வரம்பு செய்வது முறையாகாது” என்றிங்ஙனம் உலக மகிழ்வுக்குத் தன்மகிழ்வு தெரிவிக்கின்றான், தசரதச் சக்கரவர்த்தி.

‘நீண்ட கூந்தலார் நீள்கலை தாங்கலார்

ஈண்ட ஓடினார் இட்டிடை யிறற்றிலர்’

அந்தச் சமயத்திற் பெண்ணுலகங் குதூகலித் தெழு கின்றது. கௌசலையாதிய அன்னையர்களைச் சூழ்ந்து மகளிர்கள் களிக்கின்றார்கள். கௌசலையும் ஏனைய தேவியர்களும் மகளிர்

குழுவையும் அவர்கள் மகிழ்வையும் முன்னீட்டுக்கொண்டு, தத்தங் ஞாலதெய்வங்களை இறைஞ்சி, ஸ்ரீராமனை நினைந்து வாழ்த்துகின்றார்கள். தானதருமங்கள் நடக்கின்றன.

‘முடிபுனை கடிகைநாள் மொழிமி னென்றனன்’

※

※

※

‘பொருந்துநாள் நானேநின் புதல்வற் கென்றனர்’

கணிதம் வல்ல சோதிடர்களிடம் தசரதச் சக்கரவர்த்தி முகூர்த்தம் விசாரிக்கின்றான். அவர்கள் நானையதினம் நல்ல முகூர்த்ததினம் என்கின்றார்கள். வள்ளுவர்கள் யானைமேலிவர்ந்து, முரசறைந்து, மணிமுடிபுனையும் மங்கள காரியத்தைத் தெரிவிக்கின்றார்கள். இரவுக்கும் பகலுக்கும் வேறுபாடு அறியமுடியாத பிரகாரம் ஒளிதரும் மணிகளால் அயோத்தி மாநகரம் அலங்கரிக்கப்படுகின்றது. வீதிகளும் மாளிகை முகப்புக்களும் பூரணகும்பம் முதலிய மங்களப் பொருள்களால் பூரிகின்றன. ஆரவாரம் வாணப் பிளக்கின்றது. தேவர்கள் சுவர்க்கத்துக்கும், அயோத்திக்கும் பேதந் தோன்றாது தடுமாறுகின்றார்கள்.

ஒரு தனியிடத்தில் ஸ்ரீராமனுக்கு, அரசியல்பற்றி வசிட்டமகாமுனிவர் உபதேசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்.

‘பெரியர் அந்தணர் பேணுதி உள்ளத்தால்’

என்பது, வசிட்டமகாமுனிவர் ஸ்ரீராமனுக்குச் செய்த உபதேசத்தில் ஒரு துளி.

‘ஏந்திய கொள்கையார் சீறின் இடைமுரிந்து வேந்தனும் வேந்து கெடும்’

என்கின்ற தெய்வக்குறள் ஈண்டுச் சிந்திக்கற்பாலது. வசிட்டரின் உபதேசம் ஒருபுறம் நடக்க, மற்றொருபுறத்தில், மணிமுடிபுனையும் மணிமண்டபத்தில், அந்தணர்கள் ஓமவேதிகைகளும் பிறவும் வகுத்து வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்கின்றார்கள். உலகம் சூரிய உதயத்தை எதிர்பார்க்கின்றது. துயில் அயோத்திமாநகரத்தை முற்றத்துறந்து விட்டது. இக் காரணத்தால் இரவு நீண்டுகொண்டிருக்கின்றது. இந்த இரவு விடியாதுபோலும்!

2. கூனி தோற்றினள்

நாட்டுக் கூத்து நடைபெறுகின்ற நாடக அரங்குக்குக் களரி என்று பெயர் வழங்குவார்கள். அது வட்ட வடிவாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும். ஒரு பக்கத்தில் ஒரு வாய்தலுண்டு. அந்த வாய்தல்வழியாக நாடக பாத்திரங்கள் வந்து வந்து களரியில் தோன்றும். களரியைச் சூழ்ந்து நாடக ரசிகர்கள் இருப்பார்கள். களரியின் உள் வட்டத்தின் ஓரத்தில் வாய்தலுக்கு அண்மையில், வாத்தியக்காரர்களும் பாடகர்களும் இருப்பார்கள். அண்ணாவியார் நின்றும் இருந்தும் தாளம் போட்டும் பாடியுங் காரியத்தை நடத்துவார்.

நாடக பாத்திரங்கள் வருந்தோறும் பாத்திரத்தின் இயல்புக்கேற்ற ஒருவகை விருத்தம் பாடப்படும். அப்பொழுது இரசிகர்கள் பாத்திரத்தின் வருகையை எதிர்நோக்கியிருப்பார்கள். வருகை விருத்தத்தையடுத்து, பாத்திரத்தின் வீரகீர்ப் பிரதாபங்கள் வெகு கெம்பீரமான கீர்த்தனங்களிற் பாடப்படும். வாத்தியங்கள் இதோ வந்துவிட்டார்! வந்து விட்டார்! என்று குமுறும்.

‘ வெள்ளிப் பிரம்புங் கையிற் பிடித்து வேத வியாசர் தோற்றினார் ’

என்று பாடகர்களும் வாத்தியங்களும் சேர்ந்து முழங்கும் போது களரி அதிரும். வேத வியாசர் அணுக அணுகக் கீர்த்தன வார்த்தைகள் மிகமிக முடுகும். வாத்தியங்கள் சுறுசுறுப்பின் அந்தத்தை அணுகி முறுகும். களரியின் சுற்றுப் பறங்கள் அகல விரித்த கண்களின் வரிசையாயிருக்கும். களரியின் வாய்தலிலே ஒரு நீண்ட பீடம் வைப்பதுண்டு. முதலில் பாத்திரம் பீடத்தின்மீது ஏறி அசைந்துகொண்டு நிற்கும். பாட்டும் வாத்தியமும் மிகமிக முடுகி முழங்கப் பாத்திரத்தின் அசைவும் மிகமிக முடுகும். இறுதியில், களரியில் தோற்றினாரே! என்றதும் பாத்திரம் ஒரு துள்ளுத் துள்ளித் தாளக் கட்டுத் தவறாமற் குதிக்கும். வாத்தியங்களும் பாடகர்களும் அப்பொழுது படாதபாடு பன்னிரண்டும் படுவார்கள். நாடக இரசிகர்களின் இருதயங்கள் தோறும் பாத்திரந் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டேயிருக்கும். ‘ தோற்றினாரே ’ என்ற வார்த்தை செவ்விகள் தோறும் தாளம் போட்டுக் கொண்டு போகும். இந்தப் பழைய நாட்டு நாடக அரங்கை நாடமெல்லாம் ஞாபகஞ்செய்துகொள்ளுவோமாக.

இனிக் கம்பருடைய காவிய அரங்காகிய நாடக அரங்குக்கு வருவோம். அயோத்திமாநகரம் நாடக அரங்காய் அமைந்திருக்கின்றது. மிகமிக அலங்கரிக்கப்பட்ட நவீன நாடக அரங்கு இந்த அரங்கு. எங்கும் வாத்தியங்கள் முழங்குகின்றன. சுமந்திரன் முதலிய மந்திரிமார்கள் பாடகர்களாய் அமைகின்றார்கள். வசிஷ்டர் தலைசிறந்ததோர் அண்ணாவியாராய்த் தலைநிமிர்ந்து அந்த ஆடரங்கில் விளங்குகின்றார்; தருப்பை யாதிய சமித்துக்களுடன் பொலிகின்றார். “ வருகின்றான் ; வருகின்றான் ; ஸ்ரீதரன் வருகின்றான். முடிசூட வருகின்றான் ; ஸ்ரீராமன் வருகின்றான் ” என்று முரசங்கள் முழங்குகின்றன. உலகம் ஸ்ரீராமன் வருகையைப் பலவாறு கற்பனை செய்துகொண்டு இமைகொட்டாமல் நாடக அரங்கை நோக்கியபடி இருக்கின்றது. உலகம் இவ்வாறு இருந்தபடி இருக்க, வசிட்டராதியோர் அந்த அரங்கிலிருந்து மறைகின்றார்கள். எதிர்பாராததொரு பாத்திரம் குடுகுடு என்று கோலூன்றி நடந்து நாடக அரங்கை அணுகுகின்றது. வாத்தியங்கள் எல்லாம் சாப்பறைகளாய் நிலைமாறிக் குமுறுகின்றன. கம்பர் தாளம் பிடிக்கின்றார்.

* * *

‘ கூனி தோன்றினாள் ’

* * *

ஸ்ரீராமனை எதிர்பார்த்துத் தவமிருந்த உலகம் திகைக்கின்றது. நாடக அரங்கு கொட்டாவி விடுகின்றது. அண்ணாவியாரைக் காணும். எங்கிருந்தோ ஒரு கூனி நாடக அரங்கின் நடுவண் முளைக்கின்றாள்.

‘ அந்நகர் அணிவுறும் அமலை வானவர்
பொன்னக ரியல்பெனப் பொலியும் ஏல்வையில்
இன்னல்செய் இராவணன் இழைத்த தீமைபோல்
துன்னருங் கொடுமனக் கூனி தோன்றினாள். ’

இது கூனியின் வருகை விருத்தம். அயோத்திமா நகரின் அலங்கார கோலாகலம் பொன்னுலகை வென்று பொலிகின்றது. அந்தச் சமயத்திற் கூனி தோன்றுகின்றாள். இன்னலையே செய்கின்ற இராவணன் இதுகாறும் இழைத்த தீவினைகள் எல்லாம் ஓர் உருவம் எடுத்துத் தோன்றுவதுபோலக் கூனி தோன்றுகின்றாள். இந்தக் கூனி நாடக அரங்கிற் காலெடுத்து ஆடுவதற்குமுன் அவளுடைய திவ்விய சரித்திரத்தை அறிந்து வைத்துக்கொள்வது நல்லது.

இவள் கேகயநாட்டிலிருந்து கைகேசியுடன் அயோத்திக்கு வந்தவள்; கைகேசியின் உயிர்த்தோழி; பிறக்கும்போதே கூனியாய்ப் பிறந்தவள். இந்தக் கூன் நிமிராது என்றே பலரும் எண்ணியிருந்தார்கள். ஒருநாள் ஸ்ரீராமன் குழந்தையாயிருந்தபோது மண்ணுருண்டை ஒன்றை வில்லிற் பொருத்திக் கூனியின் கூனுக்கு இலக்குவைத்தான். பாலகோபாலனின் லீலை எந்தத் தேவர்களின் தூண்டுதலோ - நாம் அறியோம். அன்று அவன் செய்துவிட்டான். அந்தக்கணமே கூன் நிமிர்ந்தது. கூனி அரசினங்குமரி ஆயினாள். எல்லாருங் கைகொட்டி மகிழ்ந்து பாலகனான ஸ்ரீராமனைக் கட்டித் தழுவி மகிழ்ந்தார்கள். இந்த மகிழ்ச்சியைக் கூனியாற் சகிக்க முடியவில்லை. அவளுக்குத் தான் பெற்ற செல்வமான கூனைக் கைவிடுதற்கு மனம் இல்லை. அவள் தன் மனத்தை வளைத்துக்கொண்டு நாணி ஓடி ஒதுங்கினாள். அவளுடைய மனத்தைக் கூன் பற்றிக்கொண்டது. அவளுடைய உடலில் இப்பொழுது கூன் மருந்துக்கும் இல்லை. அவள் இனி நிமிர்ந்து நடக்கலாம். அதனை அவள் செய்வதில்லை. உலகத்தோடு ஒத்துப்போவதில் ஒரு சிறப்பும் இல்லை என்பது அவள் கொண்ட நேரான முடிபு. அவளுடைய மனவளைவு உடலையும் வளைத்துத் தனக்கொரு துணை தேடிக்கொண்டது. இப்பொழுதுள்ள உடல் வளைவு இயற்கையானதன்று. அந்த இயற்கை வளைவு மண்ணுண்டையோடு போய்விட்டது. இப்பொழுதைய வளைவு செயற்கை வளைவு. இதனைப் பொன்னேபோற் போற்றிவருகின்றாள் கூனி. அவள் மறந்தும் நிமிருவதில்லை. நிமிர்வதால் உலகத்தில் என்ன நுட்பத்தைக் காணமுடியும்! குனிந்த பார்வையில் — கடைக்கண் நோக்கில் — காரியம் இருக்கிறது என்று அவளுடைய வளைந்த மனம் உடலுக்கு அடிக்கடி உபதேசஞ் செய்துகொண்டிருக்கும். உடல் மனத் தன்வழி நடந்து வருகின்றது. அதனாலேதான், 'கொடுமனம்' என மனத்துக்குச் சிறப்புக் கொடுக்கப்பட்டது. கொடுமனம்—கோடியமனம். கோடுதல்—நீதி கோடுதல்.

நீதி கோடுதலிலே இந்த உலகத்திலே கூனிக்கு நிகர் கூனியேதான். இதிற சந்தேகம் இல்லை. இவ்விஷயத்தில் கூனியை அணுகுதல் யாருக்கும் இயலாது. இதுபற்றியே 'துன்னருங் கொடுமனக் கூனி' என்று கவிச் சக்கரவர்த்தியாற் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றாள். பாரதத்திலே தலைகாட்டுகின்ற சகுனி, கூனியின் எதிரில் தலைகுனிதல் வேண்டும். சக+குனி, சகுனி. கூனியின் முன் தலை குனிய வேண்டியவன் என்னும் பொருட்டு. இது சொற்பிறப்பாராய்ச்சி. சிலர் சகுனி முதல் கெட்டு இடை நீண்டு கூனியாயிற்று என்றும், இடை

கெட்டுச் சனியாயினதென்றும், சனி சகுனி கூனி ஆகிய மும்மையை ஒருமை செய்வர். அது காலவாராய்ச்சிக்கு இயையாதென விடுக்க. கூனிக்கும், சகுனிக்கும் சம்பந்தம் அடாது. கூனிக்கும் சனிக்கும் சம்பந்தமுண்டு. கூனி அவதரிக்கும்போது சற்பாத்திரமான கிரகங்களைத்தையும் சனி தன்னுடைய திவ்யமான திருவருணைக்குக் கிலக்காக்கிக் கொண்டது. அதனால் கூனிக்கு வந்த சம்பந்தம் சனிச் சம்பந்தம். கூனிக்குள் சகுனிக்குள் சொற்சம்பந்தமன்றி வேறு சம்பந்தமில்லை. கூனி நித்திய கன்னிகை.

இத்துணைப் பெருஞ் சிறப்பினளாகிய,

‘ துன்னருங் கொடுமனக் கூனி தோன்றினள் ’.

※

※

※

ஒரு பாத்திரம் களரியில் தோன்றும்போது இரகசிகர்கள் அவதானிக்கவேண்டிய பிரதான அம்சங்கள் மூன்று. அவற்றுள் முதலாவது, பாத்திரத்தின் அங்கபாவம். அதனை மெய்ப்பாடு எனினும் அமையும். அது, களரியில் தோன்றிய பாத்திரம் சுற்றுமுற்றுந் தன்னை நோக்கத், தான் தன் கற்பனையுலகிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டே, தனது சஞ்சாரம் தன் மெய்க்கட்டோன்றத் தன்னிலையிலே தான் நிற்பது. இது முதல் நிலை. இந்நிலை, அதன் பின்னிலைகளுக்கு வீத்திடுவதாயிருக்கும். பாத்திரம் நின்றபடி நிற்கப் பக்கவாத்தியங்கள் அதனியல்புபற்றித் தங்களுக்குள் இரகசியம் பேசும். இப்பொழுது உலக இரகசியத்துக்குப் பாத்திரமான கூனி தோன்றுகின்றாள். கூனியென்று சொல்லிக்கொண்டு மற் றொருவர் தோன்றாமல் கூனியே தோன்றுகின்றாள். உலக களரியில் தோன்றிய கூனி, கிண்கிணி கொஞ்சுகின்ற தன் சிற்றடிகளைச் சற்றாயினும் இன்னும் பெயர்த்திலள். அவள் தன்னிலையிற்றானே சஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டு நிற்கின்றாள். அவளுடைய அங்கபாவத்தை உலகு காணுகின்றது; நெஞ்சிற் கைவைத்துக் கூனியை நோக்குகின்றது.

‘ தோன்றிய கூனியுந் துடிக்கு நெஞ்சினள்
ஊன்றிய வெகுளியாள் உளைக்கு முள்ளத்தாள்
கான்றெரி நயனத்தாள் கதிக்குஞ் சொல்லினள்
மூன்றுல கினுக்குமோர் இடுக்கன் மூட்டுவாள் ’

‘ துடிக்கும் நெஞ்சினள் ’

கூனியின் நெஞ்சு படபட என்று துடிக்கின்றது. கூனியின் நெஞ்சத்துடிப்பு உலகக் கண்ணுக்குப் பட்டப்பகல்போலே தோன்றுகின்றது. உலகந் தன்னெஞ்சிற் கைவைத்துப் பதறு கின்றது.

‘ ஊன்றிய வெகுளியாள் ’

கூனி ஊன்றிவரும் ஊன்றுகோல் கண்ணுக்குப் புலம் ஆவதில்லை. சந்திரமதியின் மாங்கல்யம்போன்று, கூனியுடன் பிறந்து வளர்ந்தது அவள் ஊன்றுகோல். அதற்குப் பெயர் வெகுளி. அந்த வெகுளியாகிய ஊன்றுகோல் கவிச்சக்கர வர்த்தி போல்வாருக்கே தோன்றுவது.

‘ மடக்கொடி நெஞ்சமும் வானின் நீளமும் கடற்குழி யாழமுங் கண்ட தில்லையே ’

என ஆழநீளம் காணமுடியாத பொருள்கள் மூன்று சொல்லு வார்கள். அவற்றுள் முதற்கண் எடுத்துச் சொல்லுவது மடக்கொடி நெஞ்சம். பெண்களின் மனசு, ஆழநீளங் காண முடியாதது; அகநூல்களுக்கும் எட்டாதது. நெஞ்சின் ஆழ நீளங் கூடக் கூட உடம்பு கூனிவிடும். கூனியின் கூன் அவ னுடைய வஞ்சக நெஞ்சின் ஆழநீளத்தையே காட்டுகின்றது. அந்த ஆழத்தில் முளைத்து வளருவது அவளுடைய வெகுளி. அஃதாவது கோபம். அந்தக் கோபம் கூனியை நம்பிக் கூனி பாற் குடியிருக்கின்றது. அந்த உடன் பிறப்பையே கோலாக ஊன்றிக் குனிந்து நிமிர்கின்றாள் கூனி!

‘ உளைக்கும் உள்ளத்தாள் ’

மனம் எத்தனையோ தளங்கள் கொண்டது. ஆக அடித் தளத்துக்குப் பெயர் உள்ளம். அது உயிரின் கவசம்போன்றது. கூனிக்கு உயிரின் கவசமான உள்ளம் உளைத்துக்கொண்டே யிருக்கின்றது. யாருக்காவது வாழ்வு வருமானால், கூனியின் உள்ளத்திற் காத்திராப்பிரகாரம் உளைவு உண்டாகும். உளைவு தாங்க முடியாத வேதனை. அந்த வேதனையை வழக்கில் உளுக்கு என்று சொல்லுவது பொருத்தம். உளுக்கு—நரம்புச் சுருக்கு. கூன் அவ்வாறானதொரு சுருக்கேயாம். பிறருடைய வாழ்விலே தெய்வ சங்கற்பத்தால் ஒரு தாழ்வு வருமே யானால், நண்டைக்கண்ட நரிபோலே கூனியின் உள்ளம் உளைக்கும். அஃதாவது ஊளையிடும். நாய்க்கு வாலின் அசைவும் நரிக்கு ஊளையிடுதலும் உவகையின் அறிகுறிகள். இப்பொழுது கூனியின் உள்ளம் ஊளையிடவில்லை. ஒருநாள் ஊளையிடுதற்கு இப்பொழுது உளைகின்றது. இந்த உளைவு கருப்ப வேதனை.

‘ கான்றெரி நயனத்தாள் ’

கூனி கொள்ளிவாய்ப் பேய்களின் வர்க்கத்தவள். ஒரே ஒரு வித்தியாசம் மாத்திரம் உண்டு. பேய்களுக்குக் கொள்ளி வாயிலே இருக்கின்றது. கூனிக்குக் கொள்ளி கண்களிலே அமைந்திருக்கின்றது. அது இன்றைய தினம் கோபாக்கினியை எரிமலைபோற் கக்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

‘கதிக்குஞ் சொல்லினாள்’

கதித்தல்—கோப வேகத்தினால் ஒன்றை ஒன்று முந்துதல். அவள் மனத்திலே கோப வார்த்தைகள் கதித்தெழுகின்றன. அவை வெளிப்படவில்லை; வெளிப்படும்.

‘மூன்றுலகினுக்கும் ஓர் இடுக்கண் முட்டுவாள்’

கூனியின் உதடுகளைக் காண்பதரிது. அவை உள்ளே மடிந்து, இல்பொருள்போலிருப்பவை. சில சமயங்களில் அவை வெளியே தோன்றிச் சற்றே குவியுமானால், அந்தக் குவிவு மூன்று உலகங்களும் சாம்பர் ஆதற்குப் போதுமானதாயிருக்கும்.

‘தீயன் எனும்பாம்பு செவியிலொரு வற்பற்ற
மாயுமே மற்றொரு வன்’

என்பார்கள். தீயன் என்கின்ற பாம்பாகிய கோள், ஒருவனுடைய செவியைத் தீண்டுமானால், ஐயோ மற்றொருவன் இறந்துபடுவான் என்பது பழமொழி. தீயன் என்கின்ற பாம்பு கூனியின் உதடுகளிற் பிறர் காணாமலே ஒதுங்கி வாழுகின்றது. இன்று அதன் உட்துடிப்பைக் காணும்போது, அது மற்றொருவரோடமையாது, மூன்றுலகங்களுக்கும் கொள்ளிவைக்கும்போலும்!

கூனி களரியில் தோன்றிவிட்டாள். அவள் நெஞ்சு கொதிக்கின்றது. கொதிப்பினால் மார்பு துடிக்கின்றது. அவள் கோபம் வைரித்து நீண்டு ஊன்றுகோலாய் உரத்துத் தரிக்கின்றது. உள்ளம் உளைக்கின்றது. கண்கள் எரியைக் கக்குகின்றன. சொற்கள் தடுமாற, உதடுகள் குவிகின்றன. உதடுகள் குவியமுன்னமே புகை வருகின்றது. ஆட்டத்துக்கு அங்கமான அங்கபாவங்கள் அத்தனையுங் கூனிபாற் குடியிருக்கின்றன. இது முதலாவது திரை. இரண்டாவது திரையில் கூனியின் ஆடலை எதிர்பார்ப்போமாக. அவதானிக்கவேண்டிய மூன்று அம்சங்களில் இரண்டாவது அம்சம் ஆடல்.

3. “ மண்டினுள் ” !

“ கூனி தோன்றினுள் ”

“கேகயன் தோகை
கோயின்மேல் மண்டினுள்”

உலகக் களரியில் தோன்றிய கூனியின் அங்கபாவங்கள் முதிர்ந்ததன் விளைவாகிய ஆடல், வேக அதீதத்தால் ‘மண்டினுள்’ என்ற வார்த்தையாற் குறிக்கப்படுகின்றது. தாக மிகுதியினாலே ‘குண்டோதரன் தண்ணீரை மண்டினுள்’ என்றால், தண்ணீர்ப் பாத்திரத்தையும் ஆசமனஞ் செய்துவிட்டான் என்று அர்த்தஞ் செய்வதில் ஆச்சரியம் இல்லை. ‘மண்டுதல்’ அத்துணை அர்த்தபுஷ்டி உள்ள வார்த்தை. ‘கூனி தோன்றினுள்’, ‘தோன்றிய கூனி’, ‘மண்டினுள்’.

‘மண்டுதல்’ சாதாரண அங்கபாவங்களால் விளையக் கூடியதொன்று அன்று. ‘பாவம்’ அகம் புறம் என இரண்டு வகைப்படும். கூனியின் புறப்பாவம் ‘தோன்றிய கூனியும் துடிக்கு நெஞ்சினுள்’ என்ற பாடலிற் பேசப்பட்டது. அந்தப் புறப்பாவம் ‘கேகயன் தோகை கோயின்மேல் மண்டுதல்’ ஆகிய ஆடலுக்குப் போதியதாகாது. அதற்கு அகப்பாவம் பரிபூரணப்படவேண்டும். அதனாலே தோன்றிய கூனி புறப்பாவத்தோடமையாமல், அகம் பாவமாகிய அகப் பாவத்தைக், களரியின் நடுவண் நின்றபடி நின்று வருவிக் கின்றாள்: அந்த அகப்பாவம் மண்டுதலாகிய ஆடலை விரைவு படுத்திய விசேஷத்தால் மண்டுதலை முன்னிட்டு, தான் பின்வருகின்றது. அது வருமாறு :-

தொண்டைவாய்க் கேகயன் தோகை கோயின்மேல்
மண்டினுள் வெகுளியின் மடித்த வாயினுள்;
பண்டைநா ளிராகவன் பாணி வில்லுமிழ்
உண்டையுண் டதனைத்தன் உள்ளத் துள்ளுவாள்.

* * * *

‘ வெகுளியின் மடித்த வாயினுள் ’

‘முன் ஊன்றிய வெகுளியள்’ ஆகித் தோன்றிய கூனி ஒரு சிறு கணத்தில் வெகுளியின் மிகுதிப்பாட்டினால் மடித்த வாயினள் ஆயினுள். அவள் களரிக்கு வரும்போது தனது

வெகுளியை ஊன்றுகோல் செய்து ஊன்றி வந்தவள். அந்த ஊன்றுகோலாகிய வெகுளி உள்ளங்காலிலிருந்து, விஷம் போல் ஏறி, வாய் வழியே தலை நீண்டு கூனியின் உதடுகளை மடித்துச் சிறிது வேகந் தணிந்திருக்கின்றது. கூனி வாயை மடிக்கவில்லை. அவளுடைய பற்றுக்கோடான வெகுளியே வளர்ந்து வாயை மடித்திருக்கின்றது. அதனால் கூனி மடித்த வாயினள். இந்தநிலை அகப்பாவத்தோடு கூடிய புறப்பாவம். பரிசுத்த அகம்பாவம் அன்று. அது பின்வருகின்றது. கூனி வருவிக்கின்றாள்.

**பண்டைநாள் இராகவன் பாணி வில்லுமிழ்
உண்டையுண் டதனைத்தன் உள்ளத் துள்ளுவார்.**

நாடக ரசிகர்கள் தன்பால் எதிர்பார்க்கின்ற ஆடல் ஆயாசமின்றி வருதற்குக் கூனி ஓர் உபாயஞ் செய்கின்றாள். அந்த உபாயம் பழைமையானது; பெண்மையுலகம் கைகண்டது. ஒரு பெண் கண்ணீர் வாராத இடத்தில் அதனை வருவித்தற்குப் பண்டொருநாள் தாணிழந்த, தன் அருமை மகளை நினைக்கின்றாள். உடனே கண்ணீர் ஆரூய் ஓடி வருகின்றது. அவ்வாறான பெண்மை உலக உபாயத்தையே கூனி தன்பால் தன்னகத்தில் வருவிக்கின்றாள்.

பண்டொருநாள் இரகுபதி செய்த பாலலையொன்று அவள் மனசில் வருகின்றது. இராகவன் தனது பாணியில் வில்லுடன் தோன்றுகின்றான். பாணி—கரம். அந்த வில்லு விளையாட்டாக ஒரு மண்உருண்டையை உமிழ்கின்றது. அந்த வில் உமிழ்ந்த (மண்) உருண்டை,

“உண்டது”:

கூனிக்குப் பிறப்பில் அமைந்த கூளை, உண்டு ஏப்பமிட்டது. கூனி கூளை இழந்தாள்; நிமிர்ந்து குமரியாயினாள். ஸ்ரீராமனின் மண் விளையாட்டு, உலகக்கூளை ஒழிக்கும் விளையாட்டாயமைந்தது.

‘ஐயாநீ ஆட்கொண் டருளும் விளையாட்டின்,
உய்வார்கள் உய்யுந் திறமெல்லாம் உய்ந்
தொழிந்தோம்’

என்று உருகுகின்றது திருவாசகம்.

‘கூனே சிதைய உண்டை வின்னிதத்திற் றெறித்தாய்’

என்கின்றது திருவாய்மொழி. வேதங்களெல்லாம் இறைவனுடைய மண் விளையாட்டை எடுத்துப் புகழ்ந்து ஓலம்

இடுகின்றன. கூனியின் ஓலம் அந்த வேத ஓலத்தோடு ஒத்துப்போவதில்லை. அது கூனியின் பிறவிக்குணம். அவள் கூனிமூந்தமையைத் தன் பெண்மை குடிபோயினதென்று கொண்டு,

‘ உண்டை உண்டதனைத்தன் உள்ளத் துள்ளுவாள்.’

தான் நிகழ்த்தப்போகின்ற திருவிளையாடலுக்கு, உரு ஏற்றுவதொரு மந்திரமாகத் தன் கூன்போன சந்தர்ப்பத்தைத் தியானம் செய்வாள் ஆயினாள். இது பரிசுத்த அகப்பாவம். தியான பாவம் முதிர்முதிர்க் கூனியின் திருவடிகள் பதறுகின்றன. இனி அவைகள் இந்த நிலத்தில் தரிப்பது இயலாது. ஆடல் காற்களை விழுங்கிவிட்டது. இனிக் கூனிகளரியில் தரிப்ப தெங்ஙனம் !

‘தொண்டைவாய்க் கேகயன் தோகை கோயில்மேல் மண்டினாள்’

தொண்டை—கொல்வை. கொல்வைக்கனி போன்ற சிவந்த வாயை உடையவள் கேகயன் தோகை. விரிந்த தோகையோடு கூடியதொரு மயில் இந்திர கோபத்தைக் கவ்வித் தோன்றுவதுபோன்று தோற்றமளிப்பவள் கைகேசி. அவள் வைகும் மாளிகையைக் கூனி, ‘மண்டினாள்’.

எவ்வளவு விரைந்து நடக்க முடியுமோ, அவ்வளவு விரைந்து நடந்து, கைகேசியின் மாளிகை முழுவதும், மற்றொரு பிராணிக்கும் இடமின்றிக் கூனி மண்டினாள். மண்டுதல்—நிறைதல். மாளிகை முழுதுங் கூனியாயினாள். இனி அம்மாளிகையினின்றும் கூனியைப் பிரிப்பது அரிது. அவள் மண்டிவிட்டாள். மாளிகைதான் கூனி; கூனிதான் மாளிகை. என்ற முறையில் கூனி மண்டினாள். ‘கூனி சென்ற காரியம் நிறைவேறிவிட்டது’ என்று,

‘எறும்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேறின் மழைபெய்தது’ என்று சொல்லுகிறவர்கள் சொல்லலாம். அதிற் சந்தேகம் இல்லை. கூனி, மனிதர்கள் ஓர் இடத்திற்குச் செல்லுகிற முறையிற் செல்லுவதில்லை. ‘கூனி மண்டினாள்’. தன் காரியம் நிறைவேறுது கூனி ‘மீளாள்’ என்ற பொருளை ‘மண்டினாள்’ என்ற வார்த்தை, இராமன் வில் ‘மண்’ உண்டையை அன்றொருநாள் உமிழ்ந்ததுபோல் உமிழுகின்றது. இனி எந்தச் செங்கோல் கூனுமோ ஆர் அறிவார்! கூனியின் ஆடல் ஆரம்பித்துவிட்டது. இது இரண்டாவது

திரை. ஆடல் தொடங்கிய கூனி அதன்மேல் அதற்கு இன்றியமையாததான அபிநயத்தை மேற்கொள்ளுகின்றாள்.

அபிநயம் ஆடலுக்கு உயிர். அது வருமாறு:

எய்தியக் கேகயன் மடந்தை யேடவிழ்
நொய்தலர் தாமரை நோற்ற நோன்பினுற்
செய்தபே ருவமைசால் செம்பொற் சேறடி
கைகளிற் றீண்டினுள் காலக் கோளினுள்.

ஆடலுக்குக் கால்கள் போல், அபிநயத்துக்குக் கைகள் பிரதான அவயவங்கள். கூனி கால்களினாலே மண்டினுள். அவ்வாறு மண்டியவள், கைகளினாலே தீண்டினுள்.

சர்ப்பம் சுருள் குலைந்து சீறி எழுந்தது; படம் எடுத்தாடியது; தீண்டப்போகின்றது; தீண்டுகின்றது.

‘கேகயன் மடந்தை செம்பொற் சேறடி
கைகளில் தீண்டினுள்’

இது கூனியின் கரநியாசம்; கைகளின் அபிநயம்.

நாற்கடற் படுமணி நளிநம் பூத்ததோர்
பாற்கடற் படுதிரைப் பவள வல்லியே
போற்கடைக் கண்ணளி பொழியப் பொங்களை
மேற்கிடந் தாடனை விரைவி னெய்தினுள்.

கூனியின் கைகள் அபிநயந் தொடங்குமுன், அவள் கண்கள் அதற்கு ஆயத்தம் புரிகின்றன. கொள்ளிகளால் சுருவதுபோன்ற கூனியின் நோக்குக்களுக்கெதிரே, தூய வெண்மையானதாகிய சயனம் கைகேசியைத் தாங்குதலால் பொலிவு அடைய, அதன்மேற் கைகேசி துயில் புரிகின்றாள். துயில்கின்ற சமயத்திலும் அவள் கண்கள் ‘அளி’ பொழிந்த படி இருக்கின்றன. அளி—அன்பு. இராமன்பால் அமைந்த ஆராமையாகிய அளி, துயில் புரியும்போதும் அவள் கண்களி லிருந்து, பெருகி ஓடுகின்றது. அந்த அன்புப் பெருக் கைத் தூரத்தே வரும்போதே கூனி நோக்குகின்றாள். அதனால், அவள் ‘விரைவின் எய்தினுள்.’ கூனியின் விரைவையும் பொருள் செய்யாமல், கவி கைகேசியின் தூய துயிலின் அமைதியில் ஈடுபடுகின்றான்; வாயூறுகின்றான்.

நாலு சமுத்திரத்திலும் விளைந்த தூய மணிகளோடு கூடியதொரு தாமரைமலரைப் புஷ்பித்துக்கொண்டு ஒரு பவளக்கொடியானது, பாற்சமுத்திரத்தின் மத்தியிலே,

அதன் மிருதுவான திரைகள் அசைப்ப அசைந்து தூங்குவ தொரு காட்சி கவிஞனுக்கு உதயமாகின்றது. புத்தம் புதிய தொரு பவளக்கொடிபோற் கைகேசி துயிலுகின்றாள். அவ ளுடைய 'செம்பொற் சீறடி', 'உவமை சால் செம்பொற் சீறடி.' செம்பொன் மயமான கைகேசியின் சிற்றடிகள் உவமானமாய் அமைவதன்றி மற்றொன்றுக்கு உவமேய மாதலை அறியாதவை: அப்படிப்பட்ட சீறடிகள் உவமானம் ஆகத், தாம் உவமேயமாய் அமைதலைப் பெரும் பேராகக் கருதி, இதழ் விண்டு அலரும் பருவத்துத் தாமரைப் போது கள் நீர்நிலையில் ஒருகாலில் நின்று தவம்புரிகின்றன. இவ் வாற்றால், 'உவமைச்சால் செம்சொற்சீறடி' என்று பாராட் டப்படுகின்றன கைகேசியின் திருப்பாதங்கள். அப்படிப்பட்ட திருப்பாதங்களை, கூனி வளைந்ததும், கைகளோடு கூடியது மாகிய கொடிய சர்ப்பமொன்று அணுகுகின்றது. கூனி இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இராகுவுங் கேதுவும் ஒருங்கு கூடிய தொரு சர்ப்பம் ஆகின்றாள். அதனாலே, கூனி,

'காலக் கோள், ஆளுள்.'

காலத்தைச் செய்வதாகிய சர்ப்பக் கிரகமாய் விட்டாள். இனிக் கூனியின் அபிநயம் கிரக அபிநயம்; கிரகத்திலும் சர்ப்பக்கிரக அபிநயம். அபிநயம் படம் எடுத்தாடும் நிலையைக் கடக்கின்றது.

கூனி "விரைவின் எய்தினாள்"

"எய்தி அக்கேகயன் மடந்தை
செம்பொற் சீறடி கைகளில் திண்டினாள்."

சர்ப்பஞ் சீறடியில் திண்டிவிட்டது. சர்ப்பங்களுக்கு விஷம் பற்களிலே என்று சொல்வார்கள். இந்தச் சர்ப்பத் துக்குப் பற்களில்லை. இது பற்கழன்று, அதனால் மடித்த வாயையுடையதாய்க் கூனியதொரு சர்ப்பம். இதற்குக் கைக ளுண்டு. கைகளின் நகக் கண்கள் விஷக்கண்கள். விஷக் கண்களோடு கூடிய கைகளினால், கூனி திண்டினாள். காலக் கோள் கைகேசியைத் திண்டித் துயிலைக் குழப்பஞ் செய் கின்றது. இனி என்ன நிகழுமோ! இரண்டாந்திரை விழு கின்றது. சர்ப்பம் ஆடல் அடங்கி, வாளாவளைந்து நிற் கின்றது.

4. “இராமனைப் பயந்த எற்கு இடர்?”

“நீண்டகண் அனந்தரும் நீங்க கிற்றிலன்”

அனந்தர்—துயில். கூனியாகிய சர்ப்பம் கைகேசியைக் கால்களிலே திண்டிவிட்டது ; துயில் புரியுஞ் சமயத்திலே திண்டிவிட்டது ; படுக்கையிலே திண்டிவிட்டது.

கண்களிலிருந்து அன்பு பெருக, ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகமாகிய கனவுலகிலே, ஆநந்தத்துயில் கைகூடியிருந்தவள் கைகேசி. சர்ப்பந் திண்டியதும் அவள் உடலில் சற்றே அசைவு பிறந்தது. முயற்சி ஒன்று நடந்தது. ஆயினும், ‘அனந்தர்’ காதுவரை நீண்ட அவளுடைய கண்களைப்பற்றிக் கொண்டே தொங்கியது. ‘கில்’ ஆற்றலை உணர்த்துவதொரு இடைச்சொல். அது அனந்தரின் ஆற்றல் கைம் மிக்கிருப்பதைக் காட்டுகின்றது.

கூனி கைகேசியின் மனசில் குடியிருக்கின்ற எந்த எந்த நல்ல எண்ணங்கள் நீங்கவேண்டுமென்று கற்பனைபண்ணுகின்றாளோ, அந்த எண்ணங்களேயல்லாமல், ‘அனந்தரும் நீங்ககிற்றிலன்.’ ‘அனந்தரும்’ என்பதில் ‘உம்’மை விழித்து ஆராயவேண்டிய ஆழந்த கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கின்றது. கைகேசிக்கு இராமன்பால் ஊறுகின்ற இயற்கையான அன்பின் ஊற்றை நீக்கி மாறுதல் செய்வது எளிதன்று. அங்ஙனமாயபோது, ‘அனந்தர்’ நீங்குவது எங்ஙனம் !

கைகேசி தீமையாகிய கூனிய சர்ப்பந் திண்டிய பிறகுந் துயில் புரிகின்றாள்; அவலக்கவலைகள் அணுகாத, பாற்சமுத்திர மத்தியிலே அலைகள் அசைப்பத் திருமால் துயில்வது போலக் கைகேசி துயிலுகின்றாள். இரண்டாந்திரை முற்றுப் பெற்று மூன்றாவது அங்கம் ஆரம்பம் ஆகின்றது. ஆடலும் அபிநயமும் முதிர்ந்து முற்றிய பிறகு பாடல் வருவது இயற்கை. ஆடலையும் அபிநயத்தையும் முடித்த கூனி, சுரவரிசைகளை உள் ஆழத்தில் அமைத்துக்கொண்டு, இனிப் பாடப்போகின்றாள். பாடல் வருகின்றது; திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடுகின்றாள்:

அணங்குவாள் விடவரா அணுகு மெல்லையுங்
குணங்கெடா தொளிவிரி குளிர்வேண் டிங்கள்போல்
பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவும்
உணங்குவா யல்லேநீ உறங்குவா யென்றாள்.

அணங்கு அரா — வருத்தஞ் செய்கின்ற பாம்பு; தெய்வத் தன்மை பொருந்திய பாம்புமாம். வருத்துவதும் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்ததுமாகிய பாம்பு, இராகு என்கின்ற பாம்பு. அதன் விடம் 'வாள்விடம்'. வாள்போலக் கொடுமை செய்யும் விடம். அவ்வாறான விஷத்தன்மை வாய்ந்த இராகு தன்பால் அணுகுவதைக் கண்டுவைத்தும், 'எல்லையும்'— இராகு அணுகிய சமயத்திலுங்கூட,

‘குளிர் வெண்டிங்கள்’

தன் குளிர் கெடுவதில்லை. தன் தன்மையையும் வெண்மையையும் வழக்கம்போல் விரித்துக்கொண்டே யிருக்கும். புலவர்கள் அதனைப் 'பிள்ளைமதி' என்று வருணிப்பதில் எல்வித தவறும் இல்லை. திங்களின் புத்தி பிள்ளைமைத் தன்மை வாய்ந்தது. குழந்தைகள் படம் விரித்தாடும் பாம்போடு தாமுங்கூடி ஆடுவது இயல்பு. அவ்வியல்பே குளிர் வெண்டிங்களின் இயல்பு. அஞ்சத்தக்கதற்கு அஞ்சுவதற்கு அதற்கு மதி ஏது! மதி, 'மதி' என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டும் மதி கெட்டவாறு போலக், கைகேசியும், மதி கெட்டு உறங்குகின்றாள். அவள் முகம் திங்கள் போன்று பிரகாசிக்கின்றது. அவள் கண்களைத் திங்களின் கறைக்கு ஒப்பிடலாமாயினும், அவை மூடியிருக்குஞ் சமயத்திலும், திங்களேபோன்று தண்ணளி பொழிந்துகொண்டிருக்கின்றன. கைகேசியின் சந்திரவதனம் இரு செவிகளோடு கூடியிருந்தும், 'உலகத்திலே இராகுபோன்ற பாம்புகள் எண்ணிறந்தவைகள் உயிர் வாழுகின்றன' என்பதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கவில்லைப் போலும்!

கூனிதானே இராகுவின் இயல்பை மறைத்துக்கொண்டு,

‘பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க’

இதோ நண்ணுகின்றாள். 'இருவர் ஆகத்துள் ஓர்உயிர்' என்று வருணிக்கத்தக்கவகையில், ஒருமை எய்தியிருந்தவர்கள், இருமை எய்திப் பிணங்குதற்கு ஏதுவான உயர்ந்த பெரிய இடர்களைப் பிணிக்க வல்லது இந்தக் கூனியாகிய பாம்பு.

அந்தோ! அந்தக் கூனிப்பாம்பு முன்னமே கைகேசியின் காலிலே தீண்டிவிட்டது. அதனை அவள் அறியாள். அவள் மதி பிள்ளைமதி. ஐயோ இனி அது செவியிலே தீண்டப் போகின்றது. இந்தப் பாம்புக்குப் பாம்புவர்க்கம் எம்மாத்திரம்! இது செவிகளில் தீண்டாமல் தீண்டும்! சிறிய சிறிய கதைகளுஞ் சொல்லும்! இந்தக் 'கொடுமனக் கூனி'யாகிய பாம்பு சொல்லுங் கதையைக் கேளுங்கள்.

“ஓ கைகேசி” இடோ, ‘பிணங்குவான் பேரிடர்’ ஒன்று இராகு நிங்களைப்பிணிக்க நண்ணுவதுபோல நண்ணுகின்றது! நண்ணிவிட்டது! இங்ஙனமாகவும், நீ உணங்கவேண்டியவள், உணங்குகின்றாயில்லை. உன் பிள்ளைமை இருந்தபடி இதுவாயிருக்கின்றது. அம்மட்டோ! இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மதிக்கெட்டவர்கள் கூட உறங்கமாட்டார்களே! நீயோ ‘உறங்குவாய்’, எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் உறங்குதலைச் செய்வாய்! வீடுபற்றி எரிகிறது என்றாலும் நீ உறங்கிக்கொண்டுதான் இருப்பாய்! உன் செயலுக்கு அழுவதா? சிரிப்பதா?” என்று பள்ளிஎழுச்சி பாடுகிறாள் கூனி.

ஒரு சமயம் பஞ்சவடியிலே ஸ்ரீராமன் முன்னிலையிலே, சூர்ப்பணகை, தான் சீதையாயிருந்துகொண்டு, சீதையை, யாரோ அரக்கி சீதை வடிவந்தாங்கி வந்தவள் என்று கற்பனை பண்ணி ஒரு நாடகம் நடத்துக் காட்டினவள்.

சூர்ப்பணகை அந்த நாடகத்தில் தன்னைச் சூர்ப்பணகை என்று சொல்லவில்லை. தான் எந்த வேடத்தைத் தாங்கி வந்தாளோ, அந்த வேடத்துக்குரியவள்தான் தானென்று சொல்லிக்கொண்டாள். கூனியோ, இராகுப் பாம்பாய்க் கைகேசியின் செவியில் தீண்டுகின்றாள். தீண்டுகின்றவள் தான்தான் பொல்லாத இராகு என்கின்ற பாம்பு என்று தன்னைச் சொல்லிக்கொள்ளவில்லை. தான் மந்தரை எனப் பெயரிய கூனியேதான் என்று நடக்கின்றாள். ‘பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க’ நண்ணுவதொரு பாம்பு தானன்று; “அந்தப் பாம்பு வேறு. அது உன்னைப் பிணிக்க வருகின்றது; நீயோ அறியாமையினால் அஞ்சுகின்றாயில்லை. இப்பொழுது தானே உறங்குவதற்கு நேரம்” என்கின்றாள் கூனி.

சூர்ப்பணகை சீதை வேடந் தரித்து, தான் சூர்ப்பணகை அல்லள் என்றாள். கூனி இராகு வேஷந் தரித்துக் கொண்டு, தான் கூனியே; இராகு வேறு; ஐயோ, அது உன்னைக் கடிக்கவருகின்றது; அதைச் சகிக்க முடியவில்லை என்று கதறிப் பாடுகின்றாள். கூனிக்குச் சூர்ப்பணகை எம் மாத்திரம்!

“பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவும்
உணங்குவாய் யல்லே நீ உறங்குவாய் யென்றாள்”

என்கின்ற கூனியின் வாசகம்,

“அணங்குவாய் விடவரா அணுகு மெல்லையுங்
குணங்கெடா தொளிவிரி குளிர்வெண்டிங்கள்போல்”

என்ற உவம வாசகத்தோடு இயைத்து நோக்குமிடத்து,

‘ திங்களுக்குப் பேரிடர் பிணிக்க ’ நண்ணுவதொரு பாம்பு, கூனியாகிய தானே என்பதையுங் காட்டாமற் காட்டுகின்றது. அது கவிவல்லபம். அது நிற்க,

திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடிய கூனி, அதிற் கைகேசியின் அசைவின்மையைக் கண்டு, அப்பால்,

“ வாட்டடங்கண் மாதே வளருதியோ
வன்செவியோ நின்செவிதான் ”

என்று திருவெம்பாவையிலும் பிரவேசிக்கின்றான்.

“ மாதே வளருதியோ ” என்று தொடங்கி, “ நின்செவி தான் வன்செவியோ ” என்று, பிறரொடரை முகாரி இரா கத்தில் இசைத்துக் கைகேசியின் செவித் துவாரத்தில் அப சுரம் பெருக்கத் தொடங்கிவிட்டான் கூனி. கைகேசியின் இனிய செவிகளாற் கூனியின் அபசுரத்தைச் சகிக்க முடிய வில்லை. ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகமாகிய நல்ல கனவில் துயின்று கொண்டிருந்தவன்; ஆகையினாலே மங்களகரமான சுபதினத் தில் அந்த அபசுரக்காரியைக் கோபித்தலுங் கைகூடவில்லை.

கைகேசி பாற்கடல் போன்ற பள்ளியிற் படுத்தபடியே ஒருவாறு துயிலுணர்ந்து, அழகிதாகிய தனது முகமலர்ந்து, ஒருபுறந் திரும்பித் தனது ஒரு கையை மடக்கி முழங்கையைத் தலையணையில் ஊன்றி, மேலெழுந்து மலர்ந்த கரகமலத்தில் முகமலத்தை வைத்துக்கொண்டு, சிறிதே புன்முறுவலரும்பி அருமையான மோகன இராகத்தில்,

“ இராமனைப் பயந்த எற்கு இடர் உண்டோ ”

என்றான். கைகேசியின் இசையில் சராசரங்கள் அத்தனையும் உருகின. கைகேசியின் திருவாசகத்துக்கு ஒரு கூனியன்றி வேறு யார்தான் உருகாமலிருக்க முடியும்!

இராமனே,

“ விராவரும் புவிக்கெலாம் வேதமே அனஇராமன் ”

விராவரும் புவி — பரந்த நில உலகம். நில உலகத் துக்கு இடர் புகுதாமல், அதனை நல்வழிப்படுத்துவது வேதம்; அந்த வேதம் பராவித் துதிக்கின்ற மூர்த்தி இராமன்; இராமன் வேதம் போன்றவன் என்றால், வேதமே அதனால் பெருமை அடைகின்றது. வேதமே துதிக்கின்ற இராமனே, மனித வடிவில் அவதரித்ததனால்,

“ இலியிந்த உலகுக் கெல்லாம்,

உய்வண்ண மன்றி மற்றோர்

துயர்வண்ணம் உறுவ துண்டோ ”

என்று முனிவர்கள் துதித்து மகிழ்கின்றார்கள். இந்தப் புவிக்கே இனி இடர் புகுதல் இல்லையாயினபோது, அந்த இராமனைப் புதல்வனாகப் பெற்ற எனக்கா என்னை வருத்துவதொரு இடர் உளதாவது! நன்று! நன்று! என்று இசைத்தாள் கைகேசி.

“பரதனைப் பயந்தவள் கௌசலே”

“இராமனைப் பயந்தவள் கைகேசி”

என்றே உலகம் பேசிவருகின்றது. உலகம் வேறு என்ன செய்ய முடியும்! ஓரோர் சந்தர்ப்பத்தில், கௌசலே பரதனைப் பாராட்டக் கைகேசி இராமனைப் பாராட்டுவதே வழக்கமாயிருந்து வருகின்றது. ஆராமையின் மிகுதிப்பாட்டைக் கண்ட உலகம் அன்னையரை மாற்றி அமைதி செய்து கொண்டது. அன்னையரும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டார்கள் எத்தனையோமுறை, இராமனைக் கௌசலே நோக்கி,

ஏ ராமா, பரதன்

‘நின்னினும் நல்லன்’

என்று கண்ணுக்கு நேரே கூறியிருக்கின்றாள். அப்படிக்கூறும் போதெல்லாம் ஸீராமன் முகம் அன்றலர்ந்த தாமரை போல் மலர்ந்து மணங்கமழும். ஆனால், அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் ஒரே ஒரு தாமரை மாத்திரஞ் சற்றே வாடிக் குவிய முனையும். அந்தத் தாமரை கைகேசியின் முகமாகிய தாமரையேயாம். கௌசலே பரதன்பால் வைத்த அன்புப் பெருக்கினால், இராமனுக்குக் குறைவு கூற, அதனால், அடிக் கடி வாட்டமடைகின்ற கைகேசியின் முகத்தாமரை, அந்த வாட்டங்களையெல்லாம், போக்குவது போன்று, கூனியின் எதிரே இதழ் விண்டலர்ந்து,

“இராமனைப் பயந்த எற்கு”

என்று கூறி, இராமனை தன் புதல்வன் என்பதை ஸ்திரஞ் செய்தது.

கூனியின்நிலை “பிச்சைவேண்டாந் தாயே, நாயைப்பிடி” என்ற பழமொழிக்கு எடுத்துக்காட்டாய் விட்டது.

கூனி நோக்குந் திசையெல்லாம்,

பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க யாவரும்
உராவருந் துயரைவிட்டுறுதி காண்பரால்
விராவரும் புவிக்கெலாம் வேத மேயன
இராமனைப் பயந்தஎற் கிடருண்டோ என்றாள்.

என்ற பாடலே ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. பராவரும் புதல்வர்—நன்மக்கள். உரவு உரா எனத் திரிந்தது. மிகுதி என்னும்

பொருட்டு. மிக்கு வருந் துன்பங்களை எல்லாம், நன்மக்கட் பேற்றினால் துகள்செய்து உலகம் உறுதி எய்துகின்றது. இராமனோ மகத்துக்களால் எட்டியுஞ் சுட்டியும் நோக்கப்படுபவன். நன் மகவுகளுள் வைத்து நன்மகவு. அவனைப் பயந்தவர்கள் 'இடர்' என்ற வார்த்தையைத்தானும் அறிதல் யாங்ஙனம்!

கூனி கட்டிய மாடமாளிகைகள் இடிந்து மடிந்து சாய்கின்றன.

‘இராமனைப் பயந்த எற்கு இடர் உண்டோ’

என்ற வார்த்தை கூனியின் செவித் துளைகளை மேலுந்துளைசெய்கின்றது. பாவம், இனிக் கூனி என்ன செய்யப்போகின்றாள்!

5. 'வீழ்ந்தது நின்னலம்' 'வாழ்ந்தனள் கோசலை'

ஆழ்ந்தபேர் அன்பினுள் அனைய கூறலும்,
சூழ்ந்ததீ வினைநிகர் கூனி சொல்லுவாள்;
வீழ்ந்தது நின்னலம் திருவும் வீழ்ந்தது
வாழ்ந்தனள் கோசலை மதியி னுள்ளீர்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே, கூனி சூழ்வினை தொடருஞ் செவ்வியிலே, கைகேசிக்குக் கவி வழங்கிய திருநாமம் 'ஆழ்ந்த பேரன்பினுள்'. கைகேசிக்கு இராமன்பால் உளதாய் வளர்கின்ற அன்பு, பேரன்பு; ஆழ்ந்த பேரன்பு; எழுமை எழுபிறப்புந் தொடர்வதாகிய உழுவலன்பு, அந்த அன்பு. அந்த அன்பின் மூலவேர் வெகு ஆழத்தில் உள்ளது. அது கூனி சகுனி போல்வாருக்கு ஒரு சிறிதும் எட்டாதது.

திருநாவுக்கரசு நாயனாருக்குச் சமண சமயத்திற் புக்க போதும், ஆழ்ந்த அடிமனம், 'சலம் பூவொடு தூபம்' ஆதியன கொண்டு செய்யும் சிவார்ச்சனையை மறவாது புரிந்து கொண்டேயிருந்தது. நாயனாருக்குச் சிவபெருமான்பால் உண்டான அன்பு, ஆழமும் நீளமும் ஆனது; பழம் பிறப்புக்கள் தோறுந் தொடர்ந்து வருவதாயிருந்தது. ஒரு சிறிது காலம் இடையிற் சமண சமயம் வந்து போனதுண்டு. அதனால் அன்பின் தொடர்ச்சி இடையீடு படவில்லை. அடிமனம் "சலம் பூவொடு தூபம்" நடத்தியபடியிருந்தது.

நாயனார்பால் முறுகி வளர்ந்த ஆழ்ந்த பேரன்பை ஒருவாரொப்பது, கைகேசிக்கு இராமன்பால் தோன்றி வளரு

கின்ற 'ஆழ்ந்த பேரன்பு'. இடையிலே ஒரு கூனி அந்த அன்பை இடையீடுசெய்ய முயலலாம்: ஆனால் அது ஒரு பரதனின் பண்பு என்னும் பசையைக் கண்ட மாத்திரத்தில் பழையபடி தொடர்புபட்டு நடத்தலாகும். அத்துணைச் சிறந்த அன்பின் சிகரமாய் விளங்குகின்றாள் கைகேசி. கைகேசிக்கு ஸ்ரீராமன்பால், நாளொருவண்ணமன்றிக், கணமொருவண்ணமாய் விளைந்துகொண்டிருக்கின்றது அன்பு. அப்படிப்பட்ட அன்பினால்,

“ அனைய கூறலும்”

‘ இராமனை பயந்த எற்கு இடருண்டோ’

என்ற வார்த்தையை, ஆழ்ந்த பேரன்பைக் கனிசெய்து தருவதுபோல, உளங்கசிந்து கூறினாள். அப்படி அவள் கூறிய அளவில், கூனி தன் கூடு துறந்து, வஞ்சங்களத்தனையினின்றும் விடைபெற்றுக்கொள்ள வேண்டியவள். ஆனால், அவள் அவ்வாறு—உலகம் எதிர்பார்க்கின்ற பிரகாரம்—நடக்கவில்லை. கைகேசியிடம், அந்த வார்த்தை வரும் என்பதை முன்னமே எதிர்பார்த்திருந்தவள் போன்று, சிறிதுஞ்சலனமின்றிச் சலனத்தை வெளிக்காட்டாது,

‘ கூனி சொல்லுவாள்’.

கூனி சாதாரண நிலையில் நின்று ஏதோ சொல்லுபவள் போலக் கைகேசியை நோக்கிச் சொல்லுவாள் ஆயினாள். கூனியின் வெளித்தோற்ற நிலையைப் பொதுவாக நோக்குபவர்களுக்கு, அவள் ஒரு காமதேனு; ப்ரமசாது. கவிக்கு அவள் அப்படித் தோன்றவில்லை.

“சூழ்ந்த தீவினை நிகர்கூனி”

என்கின்றது கவி. “ மற்றொன்று சூழினுந் தான்முந்துறு” வதாகிய தீய ஊழ்வினை தானே உருவுகொண்டு தோன்றுவது போல் தோன்றுகின்றாள் கூனி. தன்பால், தன் சூழ்வினைகளின்பால் நம்பிக்கை படைத்தவள் கூனி. கூனி ஒன்று சொல்லும்போது, தன்னலங் கருதாது பரநலங் கருதியே சொல்லுவது போன்று சொல்லுபவள்: அந்த முறையைக் கையாண்டு சொல்லுகின்றாள் கூனி. ‘ஓ மகாராசி; உன்னிலை நல்லது! நல்லது!’

‘ வீழ்ந்தது நின்னலம்’

‘நீ எய்திய நன்மைப் பாடுகளனைத்தும் வீழ்ந்துபட்டன; என்று சொல்ல இயலாமல், ‘வீழ்ந்தது நின்னலம்’ எனப் பயனிலையை முன் வைத்துச் சொல்லுவதற்குரிய நிலையை நீ இதோ எய்திவிட்டாய். உன் வாழ்க்கை முடிந்தது.

‘ திருவும் வீழ்ந்தது ’

உன்னைத் தஞ்சமென்று, உன்னைப்பற்றி வாழ்ந்த அழகுத் தெய்வமாகிய இலக்குமியும் இறந்துபட்டாள். நீ முத்தவ ளுக்கு இடமாய்விட்டாய்.

மதிமுகத்தை உனக்குத் தந்த கடவுள், புத்தியாகிய மதியை உன் தலையில் வைக்கவில்லை. கௌசலையின் தலையிற் கடவுள் அதனை வைத்துவிட்டார். ஆதலினால்,

‘ வாழ்ந்தனள் கோசலை ’

உன்னலங்களுந் திருவும் அவளைத் தேடியடைந்துவிட்டன ; என் செய்வது !’ என்று அவளை முகஞ்செய்யாதவள்போன்று, முகஞ்செய்து கூறுகின்றாள் கூனி.

கைகேசியின் தாழ்நிலையை மட்டுங் குறிப்பிட்டுக் கூனி அமையவில்லை. தாழ்நிலையின் தாழ்வை ஆழ்ந்து நோக்கும் பொருட்டு, ‘ வாழ்ந்தனள் கோசலை ’ என்று கௌசலையின் உயர்நிலையைப் பக்கத்தே வைத்துக் காட்டுகின்றாள் கூனி. குறுமையை நெடுமையின் அயலில் அமைத்தா லன்றோ குறுமையின் சிறுமை புலனாகும்.

“ சூழ்ந்த தீவினை நிகர் கூனி ”

கௌசலையைச் சுவர்க்க உலகத்துக்கு உயர்த்திக், கைகேசியைப் பாதாளத்தில் ஆழ்த்தி, இருவர் கூந்தலுக்கும் முடிச் சிடுவதில் முயலுகின்றாள்.

“ இகலென்ப வெல்லா வுயிர்க்கும் பகலென்னும் பண்பின்மை பாரிக்கும் நோய் ”

என்ற தேவர் குறள் கூனி இளமையிற் பயின்ற திருக்குறள். பகல் - பகுதல். அஃதாவது பிரிந்து வாழுதல். அதற்கு மற்றொரு பெயர் பண்பின்மை. பகலாகிய பண்பின்மைக்கு ‘ இகல் ’ என்பதும் ஒரு பெயர். இகலாவது முரண்படுதல். ஒருவரோடொருவர் ஒருமையின்றி இகலிவாழுதல், ஒரு நோய். இந்த நோய் உயிர்களனைத்துக்கும் பிறவியில் அமைந்தது. ஆறறிவுபடைத்த மனிதர்களி லுயர்ந்தோர் அந்த இகல் நோயை அடக்கி ஆண்டபோதும், ஒளியின் ஒழிவு நோக்கும் இருள்போலே, இந்த நோய் எப்படிப்பட்டவர் களையும் பற்றுதற்கு அவர்களின் அறிவுச் சோர்வை நோக்கிக்கொண்டேயிருக்கும்.

கூனி ‘ இகல் ’ என்கின்ற நோயின் அருமைப்பாடுகளை அறிந்தவள். அந்த நோயைச் சிறிதாயினும் கைகேசிபால் வருவித்தற்குக் கூனி சூழ்கின்றாள். கைகேசியாகிய தாமரை

இலையில், கூனியின் சூழ்வினைகளாகிய துளிகள் முத்துப்போல் உருண்டு புரண்டு ஓடுகின்றன. கைகேசி கூனியை வெறுக்கவில்லை. கூனியின் கூத்தை ஒரு சிறிது நடத்தி விநோதம் பார்க்க விரும்புகின்றான். வினையாட்டு வினையாய் முடிவதுண்டு என்பதை மறந்து கைகேசி கூனிபால் விநோதஞ் செய்கின்றான். சாதாரண பெண்மையுலகில் இறங்கி நடப்பதற்குக் கைகேசி உடன்படுகின்றான். கைகேசியின் முகக்குறி அதனைக் காட்டுகின்றது. அது கண்டு கூனியின் அடியுள்ளம் ஆரவாரப்படுகின்றது. அதனைக் கூனி அடக்கிக் கொண்டாள். கைகேசி கூனியுடன் நடத்தற் கிணங்கி, அவள் நிற்கும் அரங்குக்கு வந்துவிட்டாள். கைகேசி கூற்று வருகின்றது:

“ அன்னசொ லனையவள் உரைப்ப வாயிழை
மன்னவர் மன்னனேற் கணவன் ; மைந்தனேற்
பன்னரும் பெரும்புகழ்ப் பரதன் ; பார்தளி
லென்னிதன் மேலவட் கெய்தும் வாழ்வென்றான்.”

‘ அன்ன சொல் அனையவள் உரைப்ப ’

‘ நீ தாழ்ந்தாய், அவள் வாழ்ந்தாள் ’

என்ற வார்த்தையைக் கூனி கூறக் கைகேசி கூறுகிறான்.
ஆயிழை - கைகேசி.

‘ ஏ கூனி, கணவன் மன்னர் மன்னவன் ’

கௌசலேக்குக் கணவன் தசரதச் சக்கரவர்த்தி.

‘ மைந்தன் பன்னரும் பெரும்புகழ் பரதன் ’

கௌசலையின் புதல்வன் பரதன். இங்ஙனம் ஆனால்,

‘ அவட்கு இதன்மேல் எய்தும் பேறு என்? ’

“ பரதன் பன்னரும் பெரும்புகழ் உடையன் ஆயபேர்தும்,
அந்தக் கௌசலை விரும்புகிறபடி அவனை அவள் புதல்வ
னென்றே வைத்துக்கொள்வோம். அங்ஙனம் வைத்துக்
கொண்டபோதும், இவ்வளவுதானே அவள் எய்திய பேறு ”
என்று கூறி அவ்வளவில் நிறுத்தி, அப்பால் தன்னோடு ஒப்
பிட்டுக் காட்ட நாணி அமைகின்றான் கைகேசி.

“ என் கணவன் சக்கரவர்த்தி: என் மகன் இராமன் ;
இதோ சக்கரவர்த்தி ஆகப்போகின்றான். இவ்வாற்றால்
என்பேறு அவள் பேற்றிலு முயர்ந்தது ” என்பதைச் சொல்
லாமலே பெறப்பட வைக்கின்றான் கைகேசி.

இனி, “ என் கணவன் சக்கரவர்த்தி ; என் மகன் பரதன் ”
எனக் கைகேசி கூறினாளெனக் கொண்டபோதும், கௌசலை

தானே இராமனை நோக்கி, இராம, 'நின்னிலும் நிறைகுணத் தவன்; குறைவிலன்' என்று பரதனின் பெரும்-புகழ்களை அடிக்கடி பன்னுதல் கொண்டு, அந்த முறையானும் தன் பேறு, கௌசலையின் பேற்றிற் குறைவின்மையைக் கைகேசி கூறினாலும் ஆயினான். சக்கரவர்த்தி கௌசலைக்குப் போலவே கைகேசிக்கும் கணவனாயிருக்கின்றான். அவ்விஷயதில் இரு வருஞ் சமத்துவம் ஆனவர்கள். இராமன் பரதன் இருவரில் யார் யாருடைய மகன் என்பதில் நீண்ட மலைவு இருந்த போதும் கைகேசியளவில், அவ்விருவரில் எவன் புதல்வனாய் போதும், கௌசலையில் கைகேசி பேறு படைத்தவளே யாவள். இராமனைக் கைகேசியின் புதல்வனென்று கூனி ஏற்றுக் கொள்வாளாயின், நானைக்கு அவன் சக்கரவர்த்தி என்பதைக் காட்டிக் கைகேசி கூனியை வென்று விடுகின்றான்.

இராமன் புதல்வன் அல்லன். பரதனே கைகேசியின் புதல்வன் என்றாலுங் கூனிக்கு வெற்றியில்லை. பரதனை இரா மனிலு முயர்ந்தவ னென்று பாராட்டுபவள் கைகேசியல்லள்; அப்படிப் பாராட்டுபவள் கௌசலையே. ஆகவே, கௌசலைக்கு இராமனிலும் பரதன் உயர்ந்தவன். அப்படிப்பட்ட பரதன் கைகேசிக்குப் புதல்வன் ஆனால், கைகேசியில் கௌசலைக்கு என்ன உயர்ச்சி உண்டு. எவ்வாற்றாலும்,

“நீ தாழ்ந்தாய் அவள் வாழ்ந்தாள்”

என்று கூனி கூறமுடியாத பிரகாரம், “யாவன் என் புதல்வ னாயினும், ஆகுக; யானே பெரும் பேறுபடைத்தவன்; இங் னுநம் ஆக,

“இதன்மேல் அவட் கெய்தும் வாழ்வு என்!”

“சொல்லு சொல்லு”

என்று கூனியைக் கூத்தாட்டி விளையாட்டுச் செய்கின்றாள் கைகேசி. இனிக் கூனி, இன்னமுங் கூனிக், கோணிநாணி டுதுங்கிவிடுவாள் என்று கைகேசி எண்ணியிருத்தல் கூடும். கூனிக்கு இப்பொழுது உள்ளங்குளிர்ந்து சற்றே நிமிர்ந்து விட்டது. கைகேசியின் விநோத விளையாட்டிலே, ஒற்றுமைக் கண்ணே நுண்ணிதான ஒரு வேற்றுமை இரேகை ஒடுவ தைக் கூனி கூர்ந்து நோக்கிவிட்டாள்.

‘இனைய ரிவரெமக் கின்னம்யா மென்று

புனையினும் புல்லென்னும் நட்பு’

என்ற குறள் கூனிக்கு ஞாபகம் வருகின்றது. ஒருமை எய்திய நட்பினர் தம் நட்பின் தகைமையை எடுத்துப் புனைந்து சொல்லினும் நட்புக்குப் பங்கமாம் என்பது குறளின் கருத்து.

கைகேசி வினையாட்டுக்குக் கௌசலையோடு சமத்துவம் பேச உடன்பட்டாலும் அது வினையாய் முடியும் என்பதைக் கருமமே கண்ணான கூனி அறிந்துகொண்டாள். தூணை விரும்பிய கூனிக்கு ஒரு சிறு துரும்பு அகப்பட்டுவிட்டது. அது பற்றுக்கோடாகக் கூனி சற்றே துள்ளிக் குதித்துச் சுடுகின்ற ஆழ்ந்த சொற்களைத் தேர்ந்து கோத்துக், கௌசலையின் வாழ்க்கையை வருணிக்கும் முகமாகக் கைகேசிபால் வெம்மையை எழுப்ப முயலுகின்றாள்.

6. 'மாலை நல்கினாள்'

ஆடவர் நகையுற ஆண்மை மாசுறத்
தாடகை யெனும்பெயர்த் தைய லாள்படக்
கோடிய வரிசிலை இராமன் கோமுடி
குடுவ னுளைவாழ் விதெனச் சொல்லினாள்.

ஒட்டகம் தன்முகத்தை மாத்திரம் நனையாமற் பாதுகாத்துக்கொள்ளுவதற்குத்தான் முதலில் இடங் கேட்டது. வினையாட்டாக இடங் கொடுக்கப்பட்டது. அப்பால் ஒட்டகத்தின் கதை பிரசித்தமானது. முகஞ்செய்தற்கு உத்தரவு கிடைத்தபோது ஒட்டகத்துக்குண்டான மகிழ்ச்சியும் மனத்திடமும் இப்பொழுது கூனிக்குண்டாய்விட்டன.

“ அவட்கு (கௌசலைக்கு) எய்தும் வாழ்வு
இதன்மேல் என் ? ”

என்று வினையாட்டாகக் கைகேசி ஒற்றுமையில் ஒரு சிறிது வேற்றுமை காட்டியதே, கூனியாகிய ஒட்டகத்துக்கு முகஞ்செய்தற்குப் போதியதாய்விட்டது.

‘ இனையர் இவர்எமக்கு இன்னமயாம் என்று
புனையினும் புல்லென்னும் நட்பு ’

என்ற திருக்குறளை மனத்துள் உச்சரித்துக்கொண்டே, கைகேசியை நிமிர்ந்து நோக்கி, அவள் விடுத்த வினாவுக்குச் சுடச்சுட விடை விடுக்கின்றாள் கூனி.

ஓ மகாராசி,

உன் வாழ்வுக்குமேல் கௌசலைக்கு வாழ்வு ஏது ! இந்த உலகம் முழுவதிலும் உன் வாழ்வுதான் வாழ்வு !

நீயோ, ‘ இராமனைப் பயந்தவள் ’; இராமனைப் பெறாமலே பெற்றவள். உன் வாழ்வுக்கு நிகர் உன் வாழ்வுதான். உன் மகன் (இராமன்), “ கோமுடி நானே குடுவான் ”.

சூரியகுலத்தரசர்கள் சூடிவந்த கோமுடிமை, நாளைக்கு
இராமன் குடுவான்; அதில் சந்தேகமில்லை.

‘வாழ்வு இது’

உன்வாழ்வு ‘இது’ என்று சுட்டிப் பேசுதற்கூரியதாய்
விட்டது! உனக்குவந்த பாக்கியமே பாக்கியம்!

இராமனே,

‘கோடிய வரிசிலை இராமன்’. அவன் சாதாரணமானவன!
‘கோட்டம்’ என்ற வார்த்தைக்கு ‘வளைவு’ என்பது
டொருள். அது கோடுதல் எனவும் வரும். அதிலிருந்து வந்த
வார்த்தை ‘கோடிய’ என்பது. ‘கோட்டம்’, ‘கோடுதல்’,
‘கோடிய’ என்ற வார்த்தைகள் கோடிய மன்னர்களின்
கோல்களிலேதான் இதுகாறும் குடியிருந்து வந்தவை.
‘கொடுங்கோல்’, ‘நீதிகோடுதல்’ என்ற தொடர்கள் இதற்
குச் சான்றுகள். இராமன் அவதரித்தபிறகு ‘கோடிய’
முதலிய வார்த்தைகள் இராமன் வில்லிலேயே குடியிருக்
கத் தொடங்கிவிட்டன. உலகத்திலே நீதி கோடியது என்றால்,
இராமன் வில் ஏதோ சந்தர்ப்பத்தில் வளைந்தது என்றுதானே
அர்த்தம். இதற்கு எத்தனையோ திருஷ்டாந்தங்கள் கூனிக்கு
உண்டு. கூனி தன் கூன் மறைந்த சம்பவத்தை மறைத்
துக்கொண்டு, தன்போன்ற மற்றொரு பெண்பேதையை
எடுத்துக்கொள்ளுகின்றாள். அப் பெண்பேதை ஒரு

“தையல்”

ஒரு பாவமும் அறியாத பாவியான பசு. அது, தானுந்
தன் பாடுமாய் வாழுவது. அது மிதித்த இடங்களிற் புல்
முளைக்கவில்லையென்றால், அது நிலத்தின் தவறு; அந்த
நிலம் பாலைநிலமாயிருத்தல்வேண்டும். அது அந்தத் தையலின்
தயறு அன்று. அந்தப் பாவத்தின் பெயர் பிரசித்தமானது.

“தாடகை”

என்பது அதன் திவ்விய நாமம். அந்தத் தாடகையாகிய
தையல் இராமனுக்கோ, இராமனது முற்சந்ததிக்கோ
எவ்வித தீங்குஞ் செய்ததில்லை. அந்தப்பாவம் ஒரு தினம்,
சனசஞ்சாரம் அற்ற காட்டில், தன்போக்கிற் போய்க்
கொண்டிருந்தது. அப்போது புண்ணியவானான, இராமன்
அந்தப் பெண்மனைக் கண்டான். அப்பால் நிகழ்ந்ததை
நாவெடுத்துச் சொல்லுவது பழி! புத்த ஜயந்தியில் மாள்
வேட்டை நடந்ததுபோலக் காரியம் நடந்தது.

“தாடகைதன் உரமுருவி, மலையுருவி மரமுருவி
மண்ணுருவிற்று ஒருவாளி”

என்ற அந்தச் சம்பவம் வெட்கமின்றிக் காவியங்களில்

வருணனை செய்யப்படுகின்றது. இப்படிப்பட்ட வருணனைகளை இந்த இராமனுக்குப் பெண் கொடுக்க வைத்திருக்கிறவர்கள் கேட்பது நல்லது!

இனி ஆடவர் உலகம் அந்தப்புரத்தில் அடைபட்டுக் கிடக்கவேண்டியதே. பெண்மையுலகின் நகைமுகத்துக்கு இனி ஆடவர் உலகம் நாணித் தலைகுனிவதன்றி வேறு என்ன செய்ய முடியும்! ஆண்மை பாழ்பட்டுப்போனது. அதிற் படிந்த மாசு ஒருகாலேக்கொருகால் மிகுகின்றது.

இராமனது விற்கோட்டம், அஃதாவது செங்கோலாசிய நீதியின் வளைவு, சாந்த சொரூபியாகிய தாடகை என்கின்ற ஒரு பெண்மணியை மாத்திரந்தான் கொண்டு அமைந்ததா? அந்தோ, அவன் விற்கோட்டம் “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்” என்று பேசுகின்ற அருமந்த பெண்மை உலகையே கொண்டு குவித்துவிட்டது. இதனாலே ஆடவர் உலகம், ஏனை உலகம் இழித்து நகைத்தற்குப் பாத்திரமாக, அவ்வாற்றால் ‘ஆண்மையி னிழித்தக்க யாவுள்’ என்ற வார்த்தைக் கிலக்கிய மாய் ஆண்மையுலகு மாசுபட்டு மடிய, இங்ஙனம் பக்க வாத்தியங்கள் சகிதமாக, நானைய சுபமுகூர்த்தத்திலே வளைதண்டராமன் அந்தக் கோமுடியைக் கவிழ்க்கப் போகின்றான். இனி இராமனைப் பயந்த இராமனின் தாயின் வாழ்வு இது என்று சுட்டியுஞ் சொல்லவேண்டுமா! கற்பனை வல்லவர் உலகம் என்ன பாடுபடாதென்பதனைக் கற்பனைக் கண் கொண்டு காண்பாராக. காணுவார் காண்க. நான் காணுவது இது :—

அந்தப் பரதனும் அந்தப் பரதனைப் பயந்த, பரதன் ரூயாகிய கௌசலையும் என்ன பாடுதான் படார் என்பதைத் தான், ஐயோ, என் குழிந்த கண்கள் பார்க்கின்றன! மனக் கண் வெதும்புகின்றது!

கூனியின் கற்பனையுலகத்திற் கைகேசி கௌசலையாய், ஆனால் பரதன்ரூயாய் நடிக்க வேண்டியவள் ஆகின்றாள். இராமனைப் பயந்தவள், கௌசலையாய் நடிக்க வேண்டுந் தானே!

கூனி நாளை வாழ்வைச் சிருட்டித்துவிட்டாள்.

ஆற்றோரங்களிலுங் கிணற்றண்டைகளிலும், பெண்கள் கூடுகிற சமயங்களில் ‘நான் இன்ன பாத்திரம்’, ‘நீ இன்ன பாத்திரம்’ என்று அவர்கள் வகுத்து ஆயத்தஞ்செய்வதில்லை. ஒருவரை ஒருவர் கண்ட அந்தக்கணமே அவர்கள் தாங்கொண்டுசென்ற பாத்திரங்களை அயலில் வைத்துவிட்டுத்

தாங்கள் ஏற்ற ஏற்ற பாத்திரமாய் நாடகம் ஆரம்பித்து விடுவார்கள். ஒருத்தி மற்றொருத்தியின் கணவனாய் விடுவாள். அந்தக் கணவனுக்கு வேறொருத்தி மனைவியாய் அமர்வாள். உடனே, வாதப் பிரதிவாதம் ஆரம்பித்துவிடும். இந்தவகையிலே, கூனி மிகமிகக் கைதேர்ந்தவள். பரதன்றியின் நிலையை, இராமனைப் பயந்த இராமன்றையை நோக்கி இயம்பத் தொடங்கினாள். பெரிய மகாநாடுகளைத் திறக்கிறவர்கள், திறப்புவிழாப் பேச்சை ஆரம்பிக்கிற முறையில் கூனி ஆரம்பிக்கிறாள். கைகேசி நித்திரையைப் போக்கிக்கொண்டு, பரதனுக்கும் பரதனைப் பயந்த பரதன்றயாகிய கௌசலைக்கும் எவ்வித துயரும் நேராது என்ற பகுதியை எடுத்து நடிக்க வேண்டியவள் ஆகின்றாள். கூனியின் ஆரம்ப விழா அவளுக்குத் தெளிவாய்விட்டது. 'கூனிக்கு ஒரு ஊசித்துளை போதும். அதற்கூடாக ஆனையைப் போக்குவரவு செய்விக்கக் கூனி வல்லவள் என்பதனைக் கைகேசி திருவனந்தலிலும் நன்கு அறிந்துகொண்டாள்; வினையாட்டும் வினையாய் முடியும் என்பதனைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டாள்.

இனி இந்தப் பூனையோடு வினையாட்டாகாது, என்பதனைக் கைகேசி உணர்ந்தாள். உணர்ந்த அக்கணமே அவள் முகபாவம் மாற்றம் அடைந்தது. வினையாட்டு நிலையினின்று மாற்றம் அடைந்தது; அஃதாவது பழையபழைய இயற்கை நிலையை அடைந்தது.

‘மாற்றமஃ துரைசெய மங்கை யுள்ளமும்
ஆற்றல்சால் கோசலை அறிவும் ஒத்தலால்
வேற்றுமை உற்றிலள்’

கூனியின் முயற்சி துகள் துகளாய்ப் போனது.

‘மாற்றம்அஃது உரைசெய’

மாற்றம் வருவிப்பதுவாகிய செவி மந்திரங்களைக் கூனி தளக்கியன்றவாறு செபிக்கச் செபிக்க, மந்திரங்கள் உரு ஏறவும்,

‘வேற்றுமை உற்றிலள்’

கைகேசிபால் ஒரு சிறிதும் பலிக்கவில்லை. மங்கை (கைகேசி) உள்ளமும் கோசலை அறிவும் ஒத்தலால் (கைகேசி) வேற்றுமை உற்றிலள். இருவர் உள்ளங்களும், இருவர் அறிவுகளும் ஒருவழியில் ஒன்றுபட்டு நடப்பவைகள். அதனால், கைகேசி வேற்றுமை உற்றிலள்.

‘ஆயபே ரன்பெனும் அளக்கர் ஆர்த்தெழத்
தேய்விலா முகமதி விளங்கித் தேசுறத்
தூயவள் உவகைபோய் மிகச்ச டர்க்கெலாம்
நாயக மனையதோர் மாலை நல்கினாள்.’

‘ தூயவள் ’

‘வேற்றுமையுற்றிலள்’ என்று பேசப்பட்ட கைகேசியோ மனந்தூயவள். அவள் முகம் ‘தேய்விலா மதி’. என்றும் ஒரேபடித்தான ஒரு பரிபூரண மதியிருந்தால், அது கைகேசியின் முகமதி. அகத்தின் அழகை அந்த முகமதி எப்பொழுதுஞ் சொட்டிக்கொண்டேயிருக்கும். இன்று கூனி என்கின்ற பிரசண்ட மாருதம் மோதி யடித்ததனால், கைகேசியின் அகத்தழகாகிய பேரன்பு பெருக்கெடுத்துப் பெருஞ் சலதியாய்த்திரை எழுந்து குமுறுவதாயிற்று. அதனால் அவள் முகமதி இயற்கை நிலையினின்றும் விளங்கித் தேசமிக்குப் பிரகாசித்தது. அங்ஙனம் முகம் பிரகாசிக்க,

‘ உவகை போய்மிக ’

உவகையானது எல்லை கடந்து கைம்மிக,

‘ சுடர்க்கெலாம் நாயகம் அனையதோர்
மாலை நல்கினாள் ’

ஓளிப் பொருள்களுக்கு நாயகமாய் விளங்குவதொரு மணிமாலையைக் கூனிக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கினாள் கைகேசி.

கூனியை அவள் எடுத்த முயற்சியில் இருத்தாமல் இராமன்பாலும் கௌசலேபாலும் தனக்குளதாய் விளையும் அன்பைப் பரிசோதனம் செய்பவள் என்று, அவளைப் பாவித்து, நல்லதொன்று சொன்ன வாயிற் சர்க்கரையை இடுபவள் போன்று,

‘ ஓர் மாலையை நல்கினாள். ’

ஓப்பில்லாததொரு இரத்தின மாலையை வழங்கினாள். முகஞ்செய்ததொரு நாடகத் திரையை வீழ்த்தும் முறையில், கைகேசி மாலை நல்கினாள். கூனி பரிசளிப்பு விழாவில், பரிசில் பெறவேண்டியவர்களின் நிலையை எய்துகின்றாள். ஆனால் கூனியோ அசாதாரண கூனி. கூனி பரிசிலைப் பெற்றாள்? பெற்றாளாயின் எந்த முறையிற் பெற்றிருப்பாள்? என்ற கற்பனைகளைக், கவி, இரசிகர்களின் இருதயத்துக்கு ஓப்பித்து விட்டுத், தாம் தமது கண்ணால், கூனி அந்த மாலையைக் கைப்பற்றிய முறையைக் காண மனசின்றித், ‘ தூயவள் ’ உவகை கைம்மிக்கு, ‘ சுடர்க்கெலாம் நாயக மனையதோர் மாலை நல்கினாள் ’ என்று அமைகின்றார். நாம் இனிப் பரிசில் பெற்ற பாக்கியவதியை நோக்குவோமாக.

7. 'பிறந்திலன் பரதன்; நீ பெற்றதால்'

ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகத்தை முன்னிட்டுக் கைகேசி, கூனிக்குப் பரிசில் நல்கினான். அழகியதும் சிறந்ததுமான மணி முத்துமலை ஒன்று வழங்கப்பட்டது. கூனியின் எடுப்பு ஒட்டக்கூத்தரின் பாட்டாய் முடிந்தது. கூனி கைகேசியை நோக்கியபடி கல்லாய்ச் சமைந்தாள். ஆனால், கூனியின் உள் உலகத்திலே எத்தனை ஆரவாரங்கள்!

தெழித்தனள்; உரப்பினள்; சிறுகண் தீயுக
விழித்தனள்; வைதனள்; வெய்து யிர்த்தனள்;
அழித்தனள்; அழுதனள்; அம்பொன் மாலையாற்
குழித்தனள்; நிலத்தைஅக் கொடிய கூனியே.

கம்பரின் கற்பனைக் கண்கள், கூனியின் உள் உலகிற் கண்ட அபிநயங்கள் இத்தனை! அருமந்த பரிசிலாகிய அழகிய மாலையினாலே, நிலத்தை மோதிப், பொறுமைக்கிடமான அதனைக் குழிபடுத்தியும்விட்டாள் கூனி. கூனியின் சந்ததியார் இன்றைக்கும் நில உலகைக் குழிசெய்துகொண்டுதான் இருக்கின்றார்கள். அம்மை நோயினு லெய்திய வடு, ஒருகாலகன்றாலும், கூனி குழிசெய்த இந்த வடு எந்தக் கற்பத்திலும் எவர் உள்ளத்தையும் விட்டகலாது.

வேதனைக் கூனிபின் வெகுண்டு நோக்கியே
பேதைநீ பேதின்றிப் பிறந்த சேயொடு
மாதுயர்ப் படுகநான் நெடிதுன் மாற்றவன்
தாதியர்க் காட்செயத் தரிக்கி லேனென்றாள்.

கூனிக்கு நெற்றியில் வெயர்வை ஒழுக்கின்றது; கண்கள் வெகுளுநென்றன. இவை உள்வேதனையின் வெளிப்பாடுகள்.

'பின்'

மெய்ப்பாடுகளின் வசமான கூனி, சற்றே மெளன தசையை அடைந்து, அதன்பிறகு,

'பேதை'

என்று கைகேசியை விளிக்கின்றாள்.

'பேதை'

என்றால்,

மாதர்குல திலகமே என்பது பொருள். 'பேதைமை என்பது மாதர்க் கணிகலம்' என்பது அப்பொருள் தருதற்கு எடுத்துக்காட்டு.

‘சேய்’

பேதை பெற்ற பிள்ளையாகிய பரதன், பேதை பெற்றமை யால் ‘பேதின்றிப் பிறந்த சேய்’. பிறர் செய்யுஞ் சூழ்ச்சிகளைப் பேதித்து நோக்கும் புத்தி பிறப்பிலே இல்லாதவன் அவன். தன்னைப்போலவே பிறரும் வஞ்சகமில்லாதவர்கள் என்று நினைக்கின்ற வெள்ளை நெஞ்சம் படைத்தவன் அவன். அந்தப் பேதை புத்தியில்லாத பேய்ப்பிள்ளையோடு, பேதாய் நீ.

‘மாதூயர்ப் படுக’

பெரிய துன்பங்களையெல்லாம் அநுபவித்துத் தொலை! நீ பெற்ற குற்றத்திற்காக உன் குழந்தையும் அநுபவிப்பா கை. ‘தாந்தாம் செய்தவினை தாமே அநுபவிப்பர்’. உன்னுடன் வாழ்ந்து வந்தமையால் நானும் அநுபவிக்கவேண்டும் போலும்! எனக்கு எலிப்பிழுக்கையின் நிலை எய்தவேண்டுந் தானே.

நானே கேகய நாட்டரசன் புதல்வியும் அயோத்திக் கரசியுமாகிய கைகேசிக்கு உவந்து அடிமை செய்பவள்; அடிமைக் கடிமை செய்யும் பழக்கமில்லாதவள்.

நீயோ நாளைக்கு,

‘உன் மாற்றவள் தாதி.’ நீ உன் மாற்றவள் (சக்களத்தி) ஆகிய கௌசலைக்கு இதோ அடிமையாய் விட்டாய். அம் மட்டோ,

‘நெடிது தாதி’

இனி நீ மீளா அடிமை. நான்,

‘தாதியர்க் காட்செய்த் தரிக்கிலேன்’

அடிமைகளுக்கு அடிமை செய்யும்பொருட்டு, இந்தக் கூனிய உடலில் உயிர் தரித்திருக்கமாட்டேன்.

‘இன்னுங் கேள்’

கௌசலையின் தாதியர்கள் உனக்கு ஏவல் கற்பித்தலுங் கூடும். அப்பொழுது நீ அடங்கி ஓடுங்கி, அந்தத் தாதியர்க ளுக்கு ஆட்பட்டு, அடிமைகளுக்கு அடிமைசெய்வாய். அப்படி நீ அடிமைகளுக்கு அடிமையானாக, அதனை இந்த ஊனக் கண்ணாலே பார்த்துக்கொண்டு இந்தக் கூனி உயிர் தரிக்க மாட்டாள் என்பதை நன்கு அறிவாயாக.

‘என்றாள்’

என்றிங்ஙனமெல்லாம் கைகேசியின் முன்னிலையில் வெளிப் படக் கூறுவாள்போன்று, அக்குறிப்புநிகழ் நிற்கின்றாள் கூனி.

மனக்குறிப்புங் கூற்றோடொத்தலின் 'என்றாள்' என்கின்றது உலகம். கைகேசி கூனி போக்கைக் கண்டுங் காணுதாளாய் மற்றொரு புறந் திரும்பி அறிதுயில் புரிகின்றாள். கூனியை அகற்றுதற்கு வழிசெய்கின்றாள் கைகேசி. கூனி சனிபோலகலாது அவள் காலடியி லமர்ந்துவிட்டாள். வருங்காலம் ஒரு சித்திரமாய் அவள் எதிரில் வருகின்றது. அந்தச் சித்திரத்திலே ஸ்ரீராமனும் அவன் தேவியுங் காட்சியளிக்கின்றார்கள். ஒரு மூலையில் பரதன் தலையும் எட்டிப் பார்க்கின்றது. கூனி கேட்பாரில்லாமலே வேறொரு பக்கந் திரும்பி 'நீ கேள்' என்று அந்தக் காட்சியை வருணிக்கின்றாள்:

சிவந்தவாய்ச் சீதையுங் கரிய செம்மலும்
நிவந்தவா சனத்தினி திருப்ப நிம்மகன்
அவந்தனாய் வெறுநிலத் திருக்க லானபோது
உவந்தவா நென்னிதற் குறுதியா தென்றாள்.

சிவந்த வாய்ச் சீதை—வெம்பிப் பதன் அழிந்த மாம்பழம். கரிய செம்மல்—அதே நிலையடைந்த நாவற்பழம். கூனியின் அகராதி பேசுகின்ற பொருள்கள் இவைகள். 'சிவந்த' என்கின்ற அருமந்த சொல் 'வாய்' என்ற சொல்லோடு சேர்ந்து கூனியின் வாயில் அகப்பட்டுக்கொண்டது. 'கரிய நாவற்பழத்துக்கு அருகே குந்தியிருப்பதொரு சிறப்புக்குச் சிவந்த வாயும் வேண்டுமா! இது என்ன அவலட்சணம்! இந்த அவலட்சணங்களுக்கு—ஒதுக்கிடங்களில் ஒதுங்க வேண்டியவைகளுக்கு—ஆசனமும் வேண்டுமா! அதுவும் நிவந்த ஆசனமாயிருக்க வேண்டுமா! நிவப்பு—உயர்ச்சி. அந்தோ விதியை' என்றிங்ஙனங் கொதித்துக் காணுகின்றாள் கூனி. அடுத்தநாட் காணுங் காட்சியை முதலுட் காணுகின்றாள் கூனி. அவள் கண் தூரதரிசனி.

அரசு வீற்றிருப்பதொரு உயர்ந்த சிம்மாசனத்தில், சீதா சமேதனாய் ஸ்ரீராமன் இனிது வீற்றிருக்கின்றான். அப்படி அவனும் அவளும் அகங்காரம் வீற்றிருப்பதுபோல் இருக்க, அவ்விருவர் அடிகளுக்குங் கீழே, அவர்கள் அடிகளுக்குச் சேவை செய்யப் பிரார்த்திக்கும் முறையில், ஐயோ பாவம்! ஒரு ஆண்மகன் வெறுநிலத்திற் காத்திருக்கின்றான். 'அவந்தனாய்' வெறுநிலத்தில் இருக்கின்றான்; அவனோ கேட்பாரற்ற பிள்ளை; தாய் தந்தையர்கள் உயிரோடிருந்தும் இல்லாத பிள்ளை; தவங்குடிபோன அவப்பிள்ளை.

'இருக்கல் ஆனபோது'

அப்படி அந்த அவப்பிள்ளை அவந்தனாய் வெறுநிலத்தில் இருத்தல் நேரும் என்று எவருங் கற்பனை செய்ய வேண்டுவ

தில்லை. சிற்பனைக் கிடமின்றி அப்படி நிலை அவனுக்கு ஆய்விட்டது. அதில் எட்டுணையும் ஐயம் இல்லை.

‘ஆனபோது’

அடேயப்பா! இங்ஙனம் ஆனபோது,

‘உவந்தவாறு என்’

ஒரு பெண் பிறவி, அந்தப்பிள்ளை அஃதாவது வெறுநிலத்திற் குந்தியிருக்கும் பிள்ளை, தான் உதரத்திற் சுமந்து பெற்ற பிள்ளையாயிருந்தபோதும், அதற்கு உவந்தவாறு என்ன அற்புதம்!

அடிபாதகி, இது உனக்கு விளங்கவில்லையா? அந்த அவந்தன் யார் என்று எண்ணுகின்றாய். அவன் ‘நின் மகன்’. அதோ அந்த வருங்காலத் திரையை எட்டிப்பார்! உன் துயிலைத் தூர எறி! அந்த அநாதப்பிள்ளை எங்கேயிருக்கின்றான்? அந்த எதிர்காலத் திரையை உற்று நோக்கு! அவன் வெறுநிலத்தில் அடிமையாய் இருப்பதை உன் கண்கள் காணவில்லையா? இப்படியானபோது,

‘உவந்தவாறு என்?’

உனக்கும் உவப்புக்கும் என்ன சம்பந்தம்! இந்த நிலையிருந்துகொண்டு ஒருத்தி, மணிமாலையைப் பரிசில்வழங்க ஒரு கூனி அதனைப் பெற்று மகிழ வேண்டுமாம். நல்லது! நல்லது!

‘இதற்கு உறுதி யாது’

இப்படி ஒரு நிலை ஒரு பெண்பேதைக்கு வருவதற்கு அவளுக்குப் பற்றுக்கோடாயிருப்பது யாது? அந்தத் தலைவிதி வசந்தான் ஆராயற்பாலது!

‘என்றால்’

என்றிங்ஙனஞ் சிந்தனை செய்வதொரு பாவனையில், மற்றொருத்தியின் சிந்தனையைத் திரிப்பதொரு முறையிற் கூனி மூழ்கியிருக்கின்றாள். அவள் அவ்வாறிருக்க அவள் வாய், குவீந்தும் உள்மடிந்தும், தன்வசமிழந்து பிதற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது. சில சமயம் கூனியின் வாய், திருப்தி காட்டிச் சிரித்துக்கொண்டே சில வார்த்தைகள் சொல்வதுமுண்டு. அப்படியானதொரு வார்த்தை பின்வருகின்றது. அப்பொழுது கூனியின் தலை, புதிதான தொன்றைக் கண்டு பிடித்த விஞ்ஞானியின் தலைபோல் முன்னும் பின்னும் அசைந்து ஆடும். கூனியின் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு புறப்படுகின்ற அந்த அற்புத வார்த்தை,

‘மறந்திலள் கோசலை உறுதி’

என்பது.

ஒரு பேதை உறுதியை மறந்திருக்க, அந்தக் கோசலையோ ஆரியக்கூத்தாடிய போதுங் காரியத்திலே அல்லவா கண்ணு பிருந்தாள்.

அவள் (கோசலை) உறுதி மறந்திலள். அவள்தான் பெண். கூனியின் தலை தாளம்போடுகின்றது. பல்லவி இன்னும் முடிய வில்லை. மற்றும் ஒரு வார்த்தை வருகின்றது; பெருமூச்சுடன் வருகின்றது.

‘மைந்தனுஞ் சிறந்தனன்’

என்பது அந்தப் பெருமூச்சு வார்த்தை. “அந்தக் காரியக் கண்ணுள்ளவள் பெற்றமையால் அவனும் மனிதனாய் விட்டான். மைந்தன் என்று சொல்லுதற்குச் சிறிதுந் தகுதியற்ற வனுஞ் சிறந்துவிட்டான். பேதை பெற்றவன் வெறுநிலத்திருக்க, அவன் நிவந்த ஆசனத்தில் அரசு வீற்றிருக்கின்றான். ஒரு குழந்தையின் உயர்ச்சி அவன் கருவிருந்த தாயின் விவேகத்திலேதான் தங்கியிருக்கிறது.” இவ்வாறு கூறிக் கொண்டே பரதனையும் நோக்குகிறாள் கூனி.

மறந்திலள் கோசலை உறுதி மைந்தனுஞ்
சிறந்தனன் திருவினில்; திருவு நீங்கினான்
இறந்திலன்; இருந்திலன் என்செய்து ஆற்றுவான்
பிறந்திலன் பரதன்; நீ பெற்றதால் என்ருள்.

‘கோசலை மைந்தன் திருவினில் சிறந்தனன்’ - இராமன் இராச்சியச் செல்வத்தாற் சிறப்பெய்திவிட்டான். அதனாலே, பரதன் திரு நீங்கினான். திரு ஒன்றோ, சிறப்புக்கள் அத்தனையையும் இழந்து விட்டான்.

எந்தக்கணம் இராமன் சிறந்தானோ, அந்தக்கணமே பரதன், இறந்துபட வேண்டியவன். அவனோ பாவம்!

‘இறந்திலன்’

‘இறப்பதனுக்கு என்கடவேன்’ என்று அஞ்சுவானாயின், அது சம்பவியாமல் அவன் தப்புதற்கு ஒரேஒரு உபாயம் இருந்தது. அதனை அவன் செய்திருக்கவேண்டும். அந்த உபாயமாவது,

பிறவாது இருத்தலேயாம். அவனோ பிறவாது,

‘இருந்திலன்’,

தீயுழினால் பிறந்து உயிர் வாழ்ந்திருக்கின்றான்.

பிறவாதிருக்க வேண்டியவன் பிறந்துவிட்டான். அப்படிப் பிறந்தவன் பிறந்த அந்தக் கணத்திலேயோ அன்றி இந்தக்

கணத்திலேயோ இறந்திருக்க வேண்டும். அதுவுஞ் செய்திலன். இரண்டு தவறுதல்களோடு கூடிய அவன்,

‘என் செய்து ஆற்றுவான்!’

என்ன தவங்களைச் செய்துகொண்டு, தனக்கு நேர்ந்த துயர்களை ஆற்றப் போகின்றான்!

அந்தோ! ‘கெடுக சிந்தை’. அந்தப் பரதன் நிலையைச் சிந்திக்கும் என்மனம் வெந்தொழிவதாக. பரதன் நிலையைச் சிந்தைசெய்து வேவாது தப்புதற்கு வழியை வகுத்துக்கொள்வதே செய்யற்பாலது.

கூனி சிந்திக்கின்றான். பரதனை மறத்தற்கு வழியொன்று காணுகின்றான்; காணுகின்றவள் கைகேசியை விளித்துக் காட்டுகின்றான்.

‘நீ பெறுதலால்’

பேதையாகிய கைகேசியே நீ வயிறு வாய்த்ததனால்,

‘பரதன் பிறந்திலன்’

பரதன் என்று ஒரு பிராணி, இந்தச் சூரியகுலத்திற் பிறக்கவில்லை. அதனால், ‘பரதன்’ என்று ஒருவன்பொருட்டு உலகம் கண்ணீர் பெருக்க வேண்டுவதில்லை.

‘என்றாள்’

என்றொரு கொடிய ஆயுதத்தைப் பிரயோகிக்கின்றாள் கூனி.

‘தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக’

என்பது தேவர் வாக்கு. அந்த வாக்குக்குத் தூரம் போய் விலகிவிட்டான் பரதன்.

பண்ணுறு கடகரிப் பரதன் பார்மகள்
கண்ணுறு கவினராய் இனிது காத்தஅம்
மண்ணுறு முரசுடை மன்னர் மாலையில்
எண்ணுறப் பிறந்திலன்.....

“பரதன் பார்மகள் மன்னர் மாலையில்
எண்ணுறப் பிறந்திலன்”

இந்தப் பூமியிலே, அதனை இனிதுகாத்து, அதனால் புகழுடம்பை நிறுவிச்சென்ற சூரியகுலத்தரசர்கள் எண்ணில்லாதவர்கள். மாலை—பெயர் வரிசை. புகழ்பெற்ற அரசர்களின் பெயர் வரிசையிற் பரதன் என்று ஒரு பெயர் வாராது. ஏனென்றால், ‘பரதன்’ என்று ஒருவன் சூரிய

குலத்திற் 'பிறந்திலன்'. 'பரதன்' பத்து மாதம் கருவி லிருந்தும் நின் வயிற்றில் உதித்தமையாற் பிறவாதவனே யாயினான். "சூரிய குலத்திலே தசரதன் என்று புகழ்பெற்ற சக்கரவர்த்தி ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு மனைவியர் மூவர். அவர்களுள் இரண்டாவது மனைவி கைகேசி; அவள் முழு மலடி. மற்றை இரு மனைவியரின் புதல்வர்கள் இராம லட்சுமணர்" என்றுதான் வருங்காலத்தில் இதிகாசங்கள், காவியங்கள் எழுதப்படும். 'பரதன்' என்று ஒரு பெயரை இதிகாச காவிய கர்த்தாக்கள் அறியமாட்டார்கள். பாவம்! பரதன் பிறந்திலன். அவனோடு பயிலுங் குற்றத்தாற் சத் துருக்நனும் பிறவாதவனே யாவன். "பரதனும் இளவலும் பதியி னீங்கிப்போய் விரதமா தவஞ்செய விடுதனன் றென் றுள்." பரத சத்துருக்நர்கள் நாடு துறந்து காடு அடைந்து விரதங்களையும் மகாதவங்களையும் புரியும்படி உத்தரவு செய் தலே நன்று. அவர்கள் பெயர் முனிவர்கள் வரிசையிலாதல் பிரகாசிப்பதாக.

'என்றுள்'

என்றிங்ஙனம் கேட்பாரின்றியே புலம்புகின்றான் கூனி.

8. 'போக்கிய பொருள் போந்தது'

கல்வியும் இளமையுங் கணக்கில் ஆற்றலும்
வில்வினை உரிமையும் அழகும் வீரமும்
எல்லையில் குணங்களும் பரதற் கேயது
புல்லிடை யுகுத்தமு தேயும்போ லென்றுள்.

கூனியின் கற்பனையுலகத்திலே புகழ்பெற்ற சூரிய குலத் தில் 'பரதன்' என்றொருவன் பிறத்தலினும் பிறவாமை நன்று. பிறக்க நேருமானால், அந்தக் கணமே இறத்தலினும் இறவாமை தீது. இறத்தல் கைகூடாதாயின் துறத்தலே செய்யத்தக்கது.

'பரதனும் இளவலும் பதியின் நீங்கிப்போய்
விரதமா தவஞ்செய விடுதல்நன்று'

கூனியின் உள்ளத்திலே பரத சத்துருக்நர் தவவேடம் பூண்டு காடு நோக்கி நடக்கின்றார்கள். பரதனுடைய உருவங் கூனியின் கண்ணுக்கு எட்டாமல் மறைகின்றது. ஆனால், பரத னுடைய ஆழ்ந்த கல்வி, அவனுடைய கட்டிளமை, எல்லை

யில்லாத ஆற்றல், வில்லாண்மை, அழகு, வீரம், அளவைக் கடந்ததாகிய நல்லகுணம் என்றிவைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க் கூனியின் மனத்திரையில் தோன்றுகின்றன.

“ ஏயது ”

பரதன்பால் அமைந்திருந்த ஒவ்வொரு சிறப்பியல்பும்,
‘ பரதற்கு ’

பரதன் விஷயத்தில் இனி,

‘ புல்லிடை உகுத்த அமுது ஏயும் போல் ’

பயன் குடிபோனதொரு புற்றரையில், கவிழ்த்துவிட்ட அமிர்தத்தை ஒக்கும் போலும். மகா பாரதத்திலே ஒரு பரதன் வருகின்றான். மகாபாரத பரதனை, இராமாயண பரதனோடு, ஆழ்ந்த கல்வி முதலிய ஒவ்வொன்றிலும் ஒப்பிட்டு நோக்குகின்றான் கூனி. பாரத பரதன் இந்தப் பரதனுக்கு ‘எம்மாத்திரம்! எந்த விஷயத்திலும் பாரத பரதன் இவனுக்கு உறையிடுதற்கும் ஒவ்வான்! அவ்வாறிருந்தும் பாரத பரதன், தான் பிறந்த சந்திரவம்சத்தைத் தன்பெயராற் பாரத வம்சமாக்கிவிட்டான். தான் பிறந்த தேசத்தையே பாரததேசம் என்று தன்பெயரால் வழங்கும் படி செய்துவிட்டான். அம்மட்டேயோ! தென்குமரி தொடங்கி வடஇமயம் பரியந்தம் வழங்கும் கலாசாரம்— வழங்கிய கலாசாரம் — ஒரேஒரு கலாசாரம், அதுவே இருக்கு முதலியவைகளிற் பேசப்படும் வேத கலாசாரம். அக்கலாசாரத்தையே பாரத கலாசாரம் என்று தன் பெயரால் வழங்கும்படி செய்துவிட்டான் அந்தப் பாரத பரதன். அப்படிப்பட்ட பாரத பரதன், தன் பாத தூளிக்கும் ஒவ்வாத இந்த இராமாயண பரதனோ,

பிறந்தும் பிறவாதவளும் இறந்தவர் வரிசையைச் சேர்ந்தவளும் அந்தோ துறந்து காடு செல்வது?

“ குலம் இது! கல்வி ஈது! கொற்றம் ஈது!
உற்றுநின்ற நலம் இது! ”

இவ்வாறு பரதன்பால் அமைந்தவை ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் என்னெதிரிற் சுட்டிச் சுட்டி நோக்கும் வகையில் தோன்றுகின்றனவே! கமரிற் கவிழ்த்த பால்போற் பாழ்படுகின்றனவே! என்றிங்ஙனம் உருகி உருகித் தேம்பித் தேம்பிக் கண்ணீர் வடிக்கின்றான் கூனி. எங்கும் மௌனம்! கூனி கண்ணையர்ந்தவள்போற் சற்றுநேரம் சிந்தனையில் ஆழ்கின்றான். கைகேசி கண்ணையராமலே கண்ணையர்கின்றான். கூனியின் கூத்து முடிவை அடைந்தது என்று உலகம் நினைக்கின்றது.

கூனி ஒருகணந் தரித்துக் 'காரியம் விளங்குகின்றது; வெகு தெளிவாய்விட்டது; ஐயத்துக்கிடம் இல்லை' என்று சொல்லிக்கொண்டு உயிர்த்தெழுகின்றான். இதுவரை உலகு காணாத தொன்றைக் கண்டுபிடித்த விஞ்ஞானிபோல் உள்ளம் குதூகலிக்கின்றான். குதூகலம் வெளிப்படுகின்றது.

பாக்கியம் புரிந்திலாப் பரதன் றன்னைப்பண்
டாக்கிய பொலன்கழல் அரசன் ஆணையால்
தேக்குயர் கல்லதர் கடிது சேணிடைப்
போக்கிய பொருள்எனக்கு இன்று போந்ததால்.

'விளங்கிவிட்டது! விளங்கிவிட்டது!' என்று ஆடாமல் ஆடுகிறான் கூனி. கூனியின் ஆரவாரம் கைகேயியை விழியாமல் விழிக்கும்படி செய்கின்றது.

'பரதன் தன்னை அரசன்
சேணிடைப் போக்கிய பொருள் இன்று போந்தது'
என்கின்றான் கூனி.

சக்கரவர்த்தி அன்று ஒருநாள், அபாக்கியசாலியான பரதனை ஒரு காரணமுமின்றி அழைத்தான். அந்தப் பேத புத்தியில்லாத பரதன் சத்துருக்களோடு சென்று சக்கரவர்த்தியின் அடியில் தாழ்ந்தான். சக்கரவர்த்தி பரதனைக் கட்டித் தழுவினான். வாராத கண்ணீரை வருவித்தான். அதன் பிறகு, 'உன் பாட்டன் உன்னைக் காணுதற்குப் பெரிதும் ஆவல் உறுகின்றான். இந்தக்கணமே கேகய நாட்டுக்குப் போய், உன் பாட்டனை மகிழ்வித்துக்கொண்டு அங்கே சிறிது காலம் இரு' என்று ஆணைசெய்தான். பரதனோ வெகு தொலைவில் உள்ளதும், காடுகளும் மலைகளும் இடையிட்ட நீண்ட வழியை உடையதுமான கேகய நாட்டுக்கு ஒன்று மறியாத அந்தச் சத்துருக்களிடம் விரைந்து செல்லுவாயினான். அப்படி அவன் தம்பியோடு சென்றது ஆகிய அது,

கைகேசியானவன் தான் (பிறந்து வளர்ந்ததாகிய) அந்த நாட்டுக்கு, என்னோடு செல்லுவதாகிய ஒரு மகிழ்ச்சியை எனக்கு அப்பொழுது தந்தது. அந்தோ! அந்த மகிழ்ச்சி நன்மைக்குரியதன்று என்பது இப்பொழுதுதான் தெரிகின்றது. இன்று இங்கே நடக்கும் ஆரவாரங்களை நோக்குமிடத்துப்,

'போக்கிய பொருள் எனக்கு இன்று போந்தது'.

பரதனைக் கேகய நாட்டுக்குத் தொலைத்ததன் கருத்து இன்றுதான் எனக்கு வெளிப்படுகின்றது. சொற்பொருள் தெரியாத பாடல், சந்த இன்பங்களாலும், இசையாலும்

இனிப்பது போன்று, அன்று அந்தச் சம்பவம் இருந்தது. பொருள் தெரிந்ததுபோல் அன்று இருந்தது. இன்றுதான், பதந்தோறும் அக்ஷரந்தோறும், உண்மையான

“பொருள் போந்தது”.

ஆலகாலம் அடங்கியிருந்ததுபோல், அன்று வஞ்சகமான நஞ்சுக் கருத்து அடங்கிக் கிடந்தது. பாற்கடலிலே அமிர்த மன்றி ஆலகாலம் வரும் என்று யாரும் எண்ணியதில்லை. கடைந்து பார்த்தபோதுதான் இரகசியந் தெரிந்தது.

பரதன் கேகய நாடு செல்வதைப் பாக்கியம் என்று எண்ணியிருப்பான். நானும் அவ்வாறுதானே எண்ணியிருந்தேன்.

அரசன் பரதனைச் ‘சேணிடைப் போக்கிய பொருள்’ எத்துணை ஆழ நீளமானது. பின்வருவதை நன்கு எண்ணித் துணிந்த கருமம் அந்தக் கருமம். அப்பா பரதா, நீ,

‘பாக்கியம் புரிந்திலாப் பரதன்.’

இதனை நீயாவது நன்கு அறிந்துகொள். உன்னைப் பெற்ற,

“தந்தையுங் கொடியன்; நற் ருயுந் தீயளால்;
எந்தையே பரதனே என்செய்வாய்!”

பிறரை நோவதில் என்ன இருக்கிறது! உனது தந்தையும் உன்னைச் சுமந்துபெற்ற தாயுங்கூட உனக்குக் கூற்றாய் அமைந்திருக்கின்றார்கள். இனி உனக்கு யார் துணை செய்யப் போகிறார்கள். அப்பனே நீ ‘இனி என்செய்வாய்!’. இந்த ஒரு கூன்,—பின் விளைவை யறிந்து—இரங்குகின்றது. இந்த வெறும் இரக்கத்தால் உனக்கு என்ன நன்மை வரப்போகின்றது. நீ ‘என் செய்வாய்! நான் என் செய்வேன்!’ கூனி துடி துடிக்கின்றாள். கைகேசி பொருள் செய்தவள். எதிரில் மௌனமாய் நிற்பதொரு துணை நோக்கி, அதனைக் கைகேசி யாகப் பாவித்துக் கூனி சற்றே உறுமிக் கூறுகின்றாள்.

அரசரிற் பிறந்துபின் அரசரில் வளர்ந்து

அரசரிற் புருந்துபே ரரசி யானநீ

கரைசெயற் கருந்துயர்க் கடலில் வீழ்கின்றாய்

உரைசெயக் கேட்கலை உணர்ந்தி யோவென்றாள்

ஏ துணை, நீ என்ன சாதாரண காட்டுமரமா! நீ சாதாரண காட்டிலே தோன்றிய மரமானால், பாதுகைகள் செய்து, அடிக்கீழ்ப்படுதற்கும் நீ உதவலாம். நீயோ சந்தன தருக்களின் மத்தியில் முளைத்ததொரு தேவதாரு.

நீ பிறந்த இடமோ ‘அரசரில்’.

அரசர்கள் எந்த அரண்மனைகளிற் பிறக்கின்றார்களோ, அவ்வாறானதொரு அரண்மனையில் நீ பிறந்தவள். அவ்வாறு பிறந்த நீ வளர்ந்த இடமோ, அதுவும்,

‘அரசரில்’

அரண்மனையேயாம். அரண்மனையிற் பிறந்து, அரண்மனையில் வளர்ந்த நீ, புகுந்த இடமோ என்றால், அதுவும்,

‘அரசரில்’

அரண்மனையேயாம். இவ்வாற்றால், நீ,

‘பேரசி’

அரசிகளுள்வைத்து அரசி நீ. அஃதாவது நீயோ சக்கரவர்த்தினி. இத்துணைப் பெருமை படைத்த நீ,

ஐயோ,

‘கரைசெயற் கருந்துயர்க் கடலில் வீழ்கின்றாய்.’

துன்பம் என்பதனைக் கண்டாவது அறியாதவள் நீ. அதோ துன்பமாகிய சமுத்திரம் கரைபுரண்டு உன்னை அணுகுகின்றது. மலை உச்சியிலிருந்து பாதாளத்தில் வீழ்பவர்களுக்கு, இடையிலே பாதாள அநுபவந் தெரிவதில்லை. ஒரு உவகையுந் தோன்றலாம். அதே நிலைமையிலேதான் நீ இருக்கின்றாய். இதோ வீழ்கின்றாய்; வீழ்ந்துவிட்டாய்!

‘உரைசெயக் கேட்கலை’

எத்தனை பிரகாரம் இடித்துச் சொன்னாலும் கேட்கின்றாயில்லை. செவிகளை இழந்துவிட்டாய்.

“உணர்தியோ”

நீ எப்படி உன் வீழ்ச்சியை உணரப்போகின்றாயோ!

9. 'உனக்கு நல்லையும்லை'

வாய்க் கயப்புற மந்தரை வழங்கிய வெஞ்சொல்
காய்க் கனற்றலை நெய்சொரிந் தெனக்கதங் கனற்றக
கேக யர்க்கிறை திருமகள் கிளரிள வரிகள்
தோய்க் கயற்கண்கள் சிவப்புற நோக்கினள் சொல்லும்.

மந்தரை—கூனி. அவள் அள்ளிச் சொரிந்த வார்த்தைகள்
அத்தனையும்,

“வெஞ்சொல்”.

உலகத்துக்கு வெம்மை செய்கின்ற சுடு சொற்கள்.
வெஞ்சொல் வழங்கியதற்கு மந்தரைபாற் குற்றம் வழங்கு
வதிற் பயனில்லை. மந்தரையின் வாய் 'கயப்பு வாய்'.
அந்தக் கயப்பு ஒருகாலைக் கொருகால் மிகுந்துகொண்டே
யிருப்பது. உறுதல்—மிகுதல். கயப்பு—நன்மையில் வெறுப்பு.
கயப்பு ஒருகாலைக் கொருகால் மிகுந்துகொண்டிருப்பத
னாலே, மந்தரையின் வாய் வெஞ்சொற்களை வள்ளன்மை
செய்துகொண்டிருக்கின்றது. அது அதன் இயல்பு. தொல்
காப்பியங் கேட்டவரும், நான்கு வேதங்களுங் கைவந்தவரு
மான அதங்கோட்டாசானின் நாவை 'அறங்கரை நா' என்று
சிறப்பிக்கிறார் பனம்பாரனார். அறமே கரைந்துகொண்டிருப்
பது அதங்கோட்டாசானின் நாவின் இயற்கை. அவ்வாறே
கசப்புச் செய்துகொண்டிருப்பது மந்தரையாகிய கூனியின்
வாயினியற்கை. நஞ்சை உமிழ்வது விஷப் பாம்புகளின்
பல்லின் இயற்கை. பயிற்சி விசேஷத்தினாலே, அந்தக்கரணங்
களின் உதவியின்றியே, புறக்கரணங்கள், 'உடுக்கை இழந்
தவன் கைபோல' தத்தந் தொழிலைச் சுதந்திரமாகச் செய்து
கொண்டிருக்கும். ஆழ்ந்த நித்திரையிலும் மறமே கரையும்
பயிற்சி விசேடம் படைத்த வாய் கூனியின் வாய். ஆகுதியை
வழங்குவதுபோலக் கூனியின் வாய் வெஞ்சொற்களாகிய
நெய்யைச் சொரிந்துகொண்டே யிருக்கின்றது. கைகேசியின்
இருதயமாகிய யாககண்டத்தில் உலகை அழிப்பதொரு
அக்கினியை எழுப்பக் கூனியின் வாயாகிய துடுப்புத் துடி
துடிக்கின்றது. அதனால் நெருப்பு மூளுகின்றது. அது கூனி
யையே கணற்றுவதாய் எழுகின்றது.

கைகேசியோ,

'கேகயர்க்கு இறை திருமகள்'

கேகய நாட்டரசன் பெற்றெடுத்த மகாலக்குமி.
அவள் கண்கள், 'கிளர் இளவரிகள் தோய் கயற்கண்கள்.'
இனைய செவ்வரிகள் கிளருகின்ற கயல்போற் பிறழுகின்ற

அழகிய கண்கள் ; தண்ணளி பொழிகின்ற கண்கள் : சிவப்பை அறியாத கண்கள். அப்படிப்பட்ட கைகேசியின் அருமந்த கண்கள், இன்று, ஒரு மந்தரை,

‘காய்க னற்றலை நெய்சொரிந் தென’

எரிகிற நெருப்பில் நெய்யைச் சொரிவதுபோல வெஞ் சொற்களை வழங்குவதால்,

‘கதம் கனற்ற’

கதத்தை எழுப்புதலாலே, சிவப்பை உறுகின்றன. (கதம்-கோபம்.) கோபம் நெருப்பாய்க் கனலுதலினாலே, கண்கள் சிவப்பு மிகுகின்றன.

‘கண்கள் சிவப்புற நோக்கினுள்’

கண்கள் சிவப்பு மிகுதலினாலே, கூனியின் நிலை இனி என்ன ஆகுமோ ! கைகேசி கூனியை நோக்குகின்றாள்.

‘சொல்லும்’

கைகேசியின் இனிய செம்பவளவாய்—கயப்பை அறியாத வாய்—இன்று கசந்து சில வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்றது. கூனியை நோக்காது மறுபுறந் திரும்பிய கைகேசி, இப் பொழுது சற்றே தன்னைக் கடுமைசெய்துகொண்டு கூனியை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்.

எனக்கு நல்லையு மல்லையீ என்கன் பரதன்
தனக்கு நல்லையு மல்லையத் தருமமே நோக்கின்
உனக்கு நல்லையு மல்லையந் தூழ்வினை தூண்ட
மனக்கு நல்லன சொல்லினை ; மதியிலா மனத்தோய்.

‘மதியிலா மனத்தோய்’

புத்தி குடிபோனவளே,

‘மனத்தோய்’

‘அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னாச்சொல்’

என்ற நான்குக்கும் இருப்பிடம் ஆனவளே, உன்மனம் அழுக்குக்களுக்கு உறைவிடமாய் விட்டது; அதனாலே,

‘மனக்கு நல்லன சொல்லினை’

உன் மனத்துக்கு உகந்தவற்றை என் முன்னிலையில் உளறினாய்.

‘ஊழ்வினை தூண்டச் சொல்லினை’

உன் உளறுகைக்கு ஊழ்வினை என்கின்ற ஒரு தூண்டுதல் இருப்பது தெரிகின்றது. அந்த ஊழ்வினைதான் யார் செய்து வைத்ததோ! அது நிற்க. அடி துரோகி,

“ தருமம் என்று ஒருபொருள் உளது ”

அதனை நீ உணரவல்லைகொல்லோ! அதனைச் சற்றே உற்று நோக்கமாட்டாயா! அதனை இந்த உலகத்திலே உணர்ந்தவர்கள் யார் இருக்கின்றார்கள்! தத்தம் பற்றுக்களையே தருமம் என்று போதிக்கின்றார்களே! உன்பாற் குற்றஞ் சுமத்துவதில் என்ன பயன்! ஊழ்வினை வினையாடுதற்கு இது காலமாய் விட்டதுபோலும்! அந்தத் தருமத்தை மனசைச் சற்றே ஒருமைசெய்து நோக்கவல்லையானால், அடி கூனி,

நீ ‘உனக்கு நல்லையுமல்லீ ; உன் அழுக்காற்றுக் கிலக்கானவர்கள் ஒரு புறம் இருக்க, உன்னை நீ கெடுத்தவளும் ஆகின்றாய். ‘அழுக்காறுடையார்க்கு அதுசாலும்’ என்பது தேவர் வாய்பாடு. ‘தற்கேடி’ என்று இனிவரும் உலகு உன்னை எடுத்துக்காட்டும். நீ உலக எடுத்துக்காட்டுக்கு ஒருத்தியாயிருந்துகொண்டே, எனக்காவது என்மகன் பரதன் தனக்காவது நன்மை புரிவதெங்ஙனம்! நீ இந்த உலகத்திலுள்ள எந்த ஒரு சிறு துரும்புக்கும்,

‘ நல்லையு மல்லீ ’

நன்மை புரிபவளேயல்லள். உன்னையேதான்,

‘தோன்றலில் தோன்றமை நன்று’

என்று தமிழ்வேதம் முழக்கிடுகின்றது.

போதி என்னதிர் நின்று;நின் புன்பொறி நாவைச்
சேதி யாதுஇது பொறுத்தனன்; புறம்சிலர் அறியின்
நீதி யல்லவும் நெறிமுறை அல்லவும் நினைந்தாய்
ஆதி; ஆதலின் அறிவிலி அடங்குதி; என்றாள்.

உன்போல்வார் முகத்தில் விழிப்பது பாவம். என் முன்னிலையினின்றும் இதோ அகன்றுவிடு. உனது அங்கங்களில் மிகவும் புன்மையதாகிய நாவை நான் சேதித்திருத்தல் வேண்டும். உன்னுடன் பயின்ற குற்றத்துக்காக அதனைச் செய்யாது மன்னித்துவிட்டேன். நீதிக்கு மாறானவைகளும், வரம்பு கடந்தவைகளுமான உன் கருத்துக்களை யான் அறிந்ததுபோல வேறு யாராவது அறிவாராயின், நீ உய்தியில் குற்றங்களைச் செய்தவள் ஆவாய்.

தீமைகளை நினைத்தல் அவைகளைச் செய்தலின் வேறான தன்று. நீ 'அறிவிலி' ஆதலின் இதனை அறிந்திலை.

‘அடங்குதி’

உனது நச்சுப்பற்களைக் கரந்து, இனி அடங்கிவிடு.

‘என்றூள்’

என்று கைகேசி பெரிதுங் கடிந்துரைப்பாள் ஆயினாள்.

“அம்மொழி கேட்டும் அஞ்சி மந்தரை அகன்றிலள்”

கைகேசி கடிந்துரைத்தவழியும், அஞ்சவேண்டியவைகளாகிய அந்த வார்த்தைகளுக்கு அஞ்சவேண்டியிருந்தும் கூனி அஞ்சினாளல்லள்; அம்மட்டோ,

‘அகன்றிலள்’

கைகேசியை விலகி அகன்றானும் அல்லள்.

“இராமனைப் பயந்த எற்கு இடருண்டோ”

என்றிடித்துரைத்தவள் எவளோ,

அவள்,

“என் மகன் பரதன் தனக்கு நல்லையு மல்லே”

என்று பரதனை, ‘என் மகன்’ என்பாளாயின், மந்தரைக்கு அச்சம் ஏது? ஏன் மந்தரை அகலுகின்றாள்?

இந்த நிலஉலகத்திலே கலியை முன்னிட்டுத் தான் பிறந்ததன் பயனைப் பெற்றுவிட்டாள் கூனி. அவள் செய்த முயற்சிகள் எட்டுணையும் பாழ்போகவில்லை. இராமனைப் பயந்த கைகேசியைப் பரதனைக் கருவுயிர்த்து, ‘என்மகன்’ என்று சொல்லும்படி செய்துவிட்டாள் கூனி. இவ்வாறு செயற்கருஞ் செயல்செய்த கூனிக்கு இனிக் கைகேசி பயப்பது ஒரேஒரு மகவுதானேயாக, அம்மகவுதானும் பரதனே யாகச் செய்வது, பெரிய காரியமேயன்று; அந்தக் காரியம் வெகு தூரத்திலுள்ளதுமன்று.

அஞ்சி மந்தரை அகன்றிலள் அம்மொழி கேட்டும் நஞ்சு தீர்க்கினும் தீர்கிலாது அதுநலிந்த தென்ன; தஞ்சு மேஉனக்கு உறுபொருள் உணர்த்துகை தவிரேன் வஞ்சி போலிஎன்று அடிமிசை வீழ்ந்துஉரை வழங்கும்.

உடலைப் பற்றி நன்கு ஊறியதொரு நஞ்சு மந்திராதி உபாயங்களாலே தீர்க்க முயலினும் தீர்கிலாது. அது உயிரை நலிந்தே தீரும். அவ்வாறே,

‘போது என்எதிர் நின்றும்’

என்பது முதலிய மந்திரமொழிகளைக் கேட்டும், மந்தரை அஞ்சி அடங்கினாளல்லள்; அகன்றிலள்.

‘ உனக்கு உறுபொருள் உணர்த்துகை தவிரேன் ’

‘ மதியிலி’, ‘ அறிவிலி’ என்று நீ வைதபொழுதும், உனக்கு உறுதிப்பொருள் எதுவோ, அதனை உணர்த்துவதிற் சற்றையினும் நிலைபெயரமாட்டேன். அறிவும் மதியும் இழந்திருக்கும் உன்னிலையை நன்கு உணர்ந்துவைத்தும், உணர்த்தா தொழிவது என்னால் எப்படி இயலும்! நீயோ,

‘ வஞ்சி போலி’

ஆதரவு அற்றதொரு கொடி போன்றவள் ; பற்றிப் படர் தற்குரிய கொழுகொம்பு இது என்பதை அறியாதவள் ! நானே,

“ தஞ்சம் ”

நீ பற்றிப் படர்வதற்குரிய ஒரேஒரு கொழுகொம்பு நானொரு கூனிதானே ! நீதான் எனக்குப் பற்றுக்கோடு என்று உரைப்பார் உரைக்குக. உண்மைநிலை அப்படியில்லை.

‘ வஞ்சிபோலி’, நன்றாக உன்னிலையை உணர்ந்துகொள். நானே உனக்குத் ‘ தஞ்சம்’. ‘ தஞ்சமே’ என்பதில் ஏகா ரத்தை, ‘ நான்’ என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள். என்னைக் கைவிடாதே ! நானே உன் பற்றுக்கோடு. இங்ஙனமாக,

‘ உனக்கு உறுபொருள் உணர்த்துகை’யை நான் தவிர்வதெங்ஙனம் ! சுற்பகதரு காமவல்லியைக் கைவிடாது !

‘ என்று’

என்றிவ்வாறு, ‘ செவியறிவுறாஉ’ நிகழ்த்தி,

‘ அடிமிசை வீழ்ந்து’

தன்னடியில் வீழ்ந்து, தன்னையே பற்றுக்கோடாகக் கைகேசி வேண்டுவதைப் பயிற்றும் முகமாகக்,

கூனியாகிய தான் கைகேசியின் அடியில் வீழ்ந்து— தனக்கு வேறொரு பற்றுக்கோடும் இல்லாதவள்போல வீழ்ந்து காட்டி அதன்மேல், அவள் செவிகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு,

‘ உரை வழங்கும்’

மற்றொரு நிலையில் தன்னை வைத்துக், குரலை வேறுபடுத்தி உபதேசிப்பாள் ஆயினாள்.

‘ அறம் நிரம்பிய அருளுடை அருந்தவர்க் கேனும்

பெற வருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம்’

என்று, ஆற்றொழுக்கு நடையில், வெகு அமைதியாக உபதேசம் ஆரம்பம் ஆகின்றது.

10. ' திருப்பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம் '

“கேளாரும் வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்”

கேளார் - கேட்க விருப்பமில்லாதவர்கள், கொள்கை வேறுபாட்டினால், அக்கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள், தமக்கு மாறான கொள்கைபற்றிய பேச்சைக் கேட்க மாட்டார்கள். நாநலமாகிய பேச்சுவல்லபம் உள்ளவர்கள் தம் பேச்சு விசேஷத்தினால், கேளாதவர்களையுந் தம் பேச்சைக் கேட்கும்படி வசிகரித்து விடுகின்றார்கள். அன்றி அப்பேச்சு விசேஷத்தினால், ஏலாத கொள்கையை ஏற்கவும், ஏற்றலில் ஒருவகை வேட்கை விளையவுஞ் செய்துவிடுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களைப் 'பேச்சுக்கு ஒருவர்' என்கின்றது உலகம். கம்பர் தேடுவாரற்ற ஒரு கூனியைப் 'பேச்சுக்கு ஒருத்தி' ஆக்குகின்றார். கூனி போல்வார்களின் பேச்சைக் கேளாத - கேட்டலில் விருப்பம் இல்லாத - வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவள் கைகேசி. அப்படிப்பட்ட கைகேசியின் கேளாத செவிகளைக் கேட்கவைக்க முயலுகின்றாள் ஒரு கூனி. தொடக்கத்தில் தனது உபநியாசத்தைத் தனக்குத்தானே உபதேசிப்பதாக வைத்துக்கொள்ளுகின்றாள் அந்தக் கூனி. அவளுடைய மனம் 'கொடுமனம்'; வளைவான மனம். அது சற்றே நிமிர்ந்து, பகுத்தறிவைத் தட்டி எழுப்பி, 'ஓ பகுத்தறிவே கேட்பாயாக' என்று உபநியாசந் தொடங்குகின்றது; தனக்குள் நடத்துகின்றது. கூனியின் உபநியாசம் பின்வருமாறு:—

கனம் பொருந்திய பகுத்தறிவே, உனக்குச் செல்வத்தின் இரகசியந் தெரியுமா?

அற நிரம்பிய அருளுடை அருந்தவர்க் கேளும்
பெற வருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம்

என்ற அநுபவப்பொருளை நீ ஆழ்ந்து ஆராய்ந்த துண்டா? ஒருவன் அறங் கைவந்தவன்; அருளாளன்; அம்மட்டோ! மகா தபசி. அவனுக்கு ஒருநாள் தெய்வாநுகூலத்தாற் செல்வம் பெருகுகின்றது, என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதன் மேல் அவனுடைய சிந்தனையில் யாது குடிகொண்டிருக்கும்? 'செல்வம் வந்துற்றகாலை' ஒருவனுடைய நிலை எப்படியாகின்றது. செல்வத்துக்கு மேலே அதிகாரம் பண்ணத்தக்க ஒரு உத்தியோகமுங் கைவந்துவிட்டாலோ! அவனுடைய நிலை என்னும்!

“எனைவகையாற் றேறியக் கண்ணும் வினைவகையால்
வேறாகு மாந்தர் பலர்”

என்கின்றனர் திருவள்ளுவநாயனார். வினைவகையால் நிலை மாறா மாந்தர் ஒருசிலராயினும், இந்த நிலை உலகில் உள்ளவரோ? “வினைவகையால் (உத்தியோக வகையால்) வேறாகு மாந்தர் பலர்” எனவே, வேறாகு மாந்தரும் சிலர் உள்ளர் என்று அன்றே பொருள்படும். அவ்வாறு உத்தியோக அதிகாரத்தால், மனநிலை வேறுபடாத ஒரு சிலர் உள்ளர் என்றால் எத்துணை அநுபவ விரோதம்! திருவள்ளுவருக்கு அநுபவம் போதாது. ஔவையானால்,

“வினைவகையால் வேறாகு மாந்தர் இவர்” என்றே பாடலைச் செய்தருளுவார். ஔவைக்குமேலே உலக அனுபவம் யாருக்கு வரும்!

“எனைவகையாற் றேறியக் கண்ணும் வினைவகையால்
வேறாகு மாந்தர் இவர்”

என்பதே கூனியின் திருக்குறட்டிருத்தப் பதிப்பு.

எத்தனை பிரகாரம் பரிசோதனை செய்து ஒருவனைத் தெளிந்து வைத்தாலும், அவனுக்கு ஒருத்தியோகம் வந்து வாய்க்க வேண்டும்! அதன் மேல் அவன் நிலை அவனை அறியாமலே மாறிக்கொண்டு போவதைப் பார்க்கவேண்டும்! அவனுடைய உடை மாறுகின்றது; நடை மாறுகின்றது. பேச்சுப் பார்வையெல்லாம் வேறுகிவிடுகின்றன. துருபதன் துரோணருடன் ஒருங்கு கற்றவன்; உற்ற நண்பன்; உயிர்த்தோழன். இப்படிப்பட்டவன் ஒருநாள் அரசன் ஆனான். துரோணர் அவனைக் கண்டு மகிழ அவனிடம் போகின்றார். அவன் ‘நீ யார்’ என்று கேட்கிறான். இது பாரதம் முழுவதிலும் பிரசித்தகதை. மனிதர்களுக்குக் கண்கடை தெரியாமற் போவதில் நூதனம் இல்லை. அது உலக இயற்கை; மனித சுபாவம்.

இராமன் ஒரு மனிதன். அவனைப் பெற்ற கௌசலை மனித வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவள். இப்பொழுது அவர்கள் மிக நல்லவர்கள்; உத்தமர்கள். நானாயதினம் சக்கரவர்த்தி ஒரு பற்றுமற்றுச் சந்நியாசியாய்க் கண்ணுக் கெட்டாத காட்டுக்குக் கடுத்தவம் புரியப் போய்விடுவான்; இராமன் சக்கரவர்த்தி; கௌசலை சக்கரவர்த்தியின் தாய் ஆகின்றாள். அறிவே சற்றே தலைநிமிர்ந்து பார்! அவர்கள் நிலை எப்படியிருக்கும்! அவர்களிருக்க அந்தச் சீதையின் தலைஎடுப்பு

எப்படியிருக்கும்! இலக்குமணன் போக்கு என்ன ஆகும்! பரதன் தேவனையாயினும், அவனுக்கு இலக்குமணன் ஏவல் சொல்லானா? கௌசலை ஒரு பரதன் தாயைப் பார்க்கும் பார்வை எப்படியாயிருக்கும்! இவற்றை எல்லாங் கண்டுங் காணாதவன்போன்று, இராம சக்கரவர்த்தி, இராட்சிய பரிபாலனத்தை இனிது நடத்துவானன்றோ! தசரதனுந் தபசியாக, ஒரு பரதனுக்கும் அவன் தாய்க்கும் இந்த உலகில் என்ன உரிமை இருக்கின்றது!

தசரதச்சக்கரவர்த்திகாலத்திலே, பெயருக்குப் பட்டமகிஷி கௌசலை; யாகாதி கருமங்கள் செய்கிற காலத்திலேதான் கௌசலை பட்டமகிஷி என்பதை உலகம் அறிவதுண்டு. நடைமுறையில் கைகேசியே பட்டமகிஷியா யிருந்தாள். இரப்பவர்கள் கைகேசியின் வாய்தலையே நோக்கிவருவார்கள். துரியோதனன் மாளிகையிருக்கவும், அம்மாளிகை வாய்தலைக் கடந்து கன்னன் மாளிகை வாய்தலை நோக்கி இரப்பவர்கள் செல்லுவதே பாரத வழக்கம். அவ்வாறே எப்படிப் பட்டவர்களும் கௌசலை வாய்தலைக் கடந்து, ஒரு கூனியின் உத்தரவுடன், கைகேசி வாய்தலை நோக்கி நடப்பதே இதுகாறும் வழக்கம். இனி நாளைக்கு இராமாயணந் தொடங்கப் போகின்றது. இராமாயண வழக்கம் எப்படியாகும்! கௌசலை மாளிகைக் கப்பால் கைகேசிக்கும் ஒரு மாளிகை உயிர் வாழுமா? அது பழைய பாரதக் கதையாகாதா? யாசகர்கள் நாளை நிலையை யறியாமல் கைகேசி வாய்தலில் காத்து நிற்பார்கள் என்றுதான் கற்பனை செய்வோம். அப்பொழுது கைகேசி என்ன செய்வாளோ! ஒன்றை எடுத்துக் கைநீட்ட அவளுக்கு உரிமையேது?! கௌசலையின் உத்தரவு வேண்டுமே! நாணமின்றிக் கௌசலையின் வாய்தலில் தவமிருப்பாளோ! அன்றித் 'தருகை நீண்ட தயரதன்' தேவியாகிய கைகேசி தன் கையைக் குறுமை செய்வாளோ! இது என்ன கொடுமை! அவள் என்ன செய்வாள்! கவரிமானின் நிலையை அடைவாள்போலும்.

கூனி இந்த மகோபநியாசத்தினிடையே தலை குனிந்து பெருமூச்சு விடுகின்றாள். கண்களிலிருந்து நீர் சொட்டுகின்றது. அந்தச் சமயத்திற் கைகேசி கனவு கண்டு எழுபவன்போலெழுந்து படுக்கையிலிருந்துகொண்டு சற்றே வளைந்து ஒரு கையாற் கபோலத்தைத் தாங்கி, மற்றக் கையைத் தலையணையிலூன்றிக், கூனியின் கதையை உற்றுக் கேட்கின்றாள். 'கூனியின் கதையிலுங் காரியம் இருக்கிறது' என்று அவள் உள்ளம் சொல்லுகிறதுபோலும்! கைகேசி உற்றுக் கேட்கின்றாள். கூனிக்கு ஊக்கங் கிளருகின்றது. படர்க்கையிலிருந்த கைகேசி முன்னிலையாகின்றாள். கூனி "கேளாரும் கேட்பு" மொழிகின்றாள்.

ஏ பேதாய், உன் தந்தையும் தாயும் உன் கிளைஞர்களும் உன்னைக் காண வருவார்கள் என்று வைத்துக்கொள். பரதனும் இராமன் பணியைச் சிரமேற்றுகி வேறிடம் சென்றுவிட்டான் என்று எண்ணிக்கொள். அப்பொழுது உன் வாய்தலுக்கு வந்தவர்களை ஒரு கூனி தவிர எத்தனைபேர் எதிர் சென்று உபசரிப்பவர்கள் என்பதை எண்ணிப்பார். அவர்கள் உன் வறிய நிலையைக் கண்டு என்ன எண்ணுவார்கள்! கௌசலே வாய்தலைக் காணுந்தோறும் அவர்களுக்கு வயிறு பற்றி எரியாதா? உன் நிலை என்னும்! இதுநிற்க, உன் தந்தையின் அரசியல் நிலைபற்றிச் சற்றே சிந்திப்போம்!

கேகயநாட்டரசன் அருமை வாய்ந்ததும் இளமை யுளிப்பதுமான ஒரு கிள்ளையை முதிர்ந்து கிழமான ஒரு சிங்கத்துக்கு மணஞ்செய்து வைக்கின்றான். இந்தப் பொருத்தமற்ற மணத்தின் பொருளைக் கிள்ளையே நீ சிந்தித்ததுண்டா? உன் தந்தை சிற்றரசன். அயலானை ஜனகனோ பேரரசன். பேரரசுக்குச் சிற்றரசு இரையாதலும், பேரரசு பேசுவதே உலக நீதியாதலும் அன்றும் இன்றும் என்றும் உலகியலாதலையார் அறியார்? கிழச் சிங்கமாகிய தசரதனுக்கு ஜனகன் அஞ்சுகிற அச்சத்தினாலேதான் உன் தந்தையின் கேகய அரசு நிலைபெறுகின்றது. இனிக்குேகயத்தின் நிலை என்னும்! ஒந்தியைக் கண்ட கேகயம்போன்று, அந்த அரசு ஒடுங்கி ஒதுங்காதா? சீதையின் கொழுநனும், ஜனகனின் மருமகனும் ஆகிய இராமசக்கரவர்த்தி உன் தந்தைக்கு உதவுவான் தானோ? உன் தந்தைக்கு ஒதுக்கிடம் எங்கே! ஒரு பெண்ணைப் பெற்றுக் கிழத்துக் கீந்த பலன் உன் தந்தைக்கு இதோ வந்துவிட்டதுபோலும்! அடிபாதகி, உன் தந்தையிடம் நீ பழிவாங்க எண்ணுகின்றாயா! 'பெண் பெற்ற குடி மண்' என்றொரு பழமொழி உண்டுபோலும்! இது நிற்க, ஜனகன் ஒரு வேதாந்தி; ஆத்ம விசாரஞ் செய்பவன். ஆதலினாலே ஜனகனாகிய பூனை பால் பருகாது என்று எண்ணுகின்றாய் போலும்! அப்படியே ஆகுக. ஜனகனைச் சீவன்முத்தன் என்று வைத்துக்கொள். உன் தந்தைக்கு ஜனகன் மாத்திரந்தானே பகைவன்; எத்தனையோபகைவர்கள் செவ்விநோக்கியிருக்கின்றார்கள்! தசரதனாகிய சூரியன் மறைய எத்தனை நட்சத்திரங்கள் வானத்தில் எழும்! அந்த நட்சத்திரங்கள் உன் தந்தையை வளைக்கும்போது, ஜனகன் தத்துவ விசாரஞ் செய்துகொண்டிருப்பான். அவனுக்கு வாய்த்த மருமகன் அந்தச் சமயத்தில் என்னசெய்வான் என்று எண்ணுகின்றாய்! உன் கண்ணீரை அவன் துடைக்க விரும்பினாலும், அந்தச் சீதையின் கண்களாகிய கூற்றங்கள் அவனை என்ன செய்யும் என்று எண்ணுகின்றாய்!

‘சுற்றமுங் கெடச் சுடுதுயர்க்கடல் விழத் துணிந்தாய்’

ஓ பெண்ணே, துன்பமாகிய சுடுகின்ற நெருப்புக் கடல் அதோ பொங்கி வருகின்றது! உன்னையும் உன் கிளையையும் அது விழுங்குவதற்கு ‘அந்தோ’ அங்காந்துகொண்டு வருகின்றது! உன் துணிவுதான் இருந்தபடி என்னை!

‘கெடுத் தொழிந்தனை உனக்கு அரும் புதல்வனை’

பரதனே அரும் புதல்வன். இந்த உலகத்திற் பெறுதற்கரியவன் பரதன். பாரதத்தில் ஒரு விதுரன் நீதிமான் என்றால், இராமாயணத்தில் ‘ஒரு பரதன் நீதிமான்’. அந்த நீதிமான். பேதையாகிய உன் வயிற்றிற் பிறந்தமையால், பாவி அவனுடைய நீதி பிரகாசியாமல், இந்த உலகத்துக்கே கெடுதி செய்து நீயும் ஒழிந்தாய்! அரச பரம்பரைக்கும் பரதனுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லாது செய்துவிட்டாய்! இனி இராம பரம்பரை — இலக்குமண பரம்பரைதான் — இந்த உலகில் நிலவும்.

இராமனைப் பயந்தவளே, இதனை நீ சிந்திப்பதில்லையா!

கூனிக்குக் கண்களில் நீர் பெருகுகின்றது. ‘அப்பா பரதா’ என்றான். அவ்வளவில் நாத் தழுதழுக்கின்றது. கண்மூடி மெளனியாய்ச் சும்மா இருக்கின்றாள் கூனி. கூனியை நோக்கியபடி சித்திரப்பாவையின் அத்தகவு அடங்கிச் சிந்தனையாகிய நிட்டை கூடியிருக்கின்றாள் கைகேசி. ‘எறும்பூர்’ என்ற பழமொழியும் இருக்கின்றது.

11. ‘தூயசிந்தையுந் திரிந்தது’

“தேவி தூயசிந்தையுந் திரிந்தது”

தேவி — கைகேசி. கூனி வென்றாள்.

“.....நெட்டிருப்புப் பாரைக்கு நெக்குவிடாப் பாரை பசுமரத்தின் வேருக்கு நெக்குவிடும்”

கூனி கால் கை நீட்டி, இளைப்புக் களைப்பு இன்றி, நிமிர்ந்து பேசுதற்குரிய நிலையை அடைந்தாள். அவள் சுவாசம் வழக்கம்போற் போக்குவரவு செய்கின்றது.

“வன் பாற்கண் வற்றல் மரம்”

தளிர்விடுவதுபோல் தளிர்க்கின்றாள் கூனி. கூனியின் வேர் கற்பாறையைப் பிளந்து கீழ்நோக்கிச் செல்லுகின்றது.

**அரக்கர் பாவமும் அல்லவர் இயற்றிய அறமும்
தூக்க நல்லருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்.**

கைகேசி “ தூமொழி மடமான்.” மடமாவது மடங்குதல். அறிவுக்கு மடங்குதல்; நன்மைக்கு மடங்குதல்; நீதிக்கு மடங்குதல் என்றெல்லாம் அதன் பொருள் விரிவு செய்யப்படும். “கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை” என்பதும் அவ்வாறு மடங்குதல் பற்றி எழுந்த பொருளாம். கொண்டது விடாமையாவது, மடங்கவேண்டுவதற்கு மடங்கிச் சொற்றிறம்பாது நின்றலாம். வெளித்தோற்றத்தால் அக்குணம் பேதைமை போலுதலின் பேதைமை எனவும்படும். மடமாகிய பேதைமை மாதர்க் கணிகலம். அப்படிப்பட்ட அணிகலத்தோடு கூடிய ‘மடமான்’ கைகேசி. மான், பயிலாத பொருள்களைக் கண்டவழிப் பயிர்ப்பெய்தி மருளுவது. பொருந்தாத கருத்துக்களைக் கேட்டவழி மான் போன்று மருளுபவள் கைகேசி. அது பயிர்ப்பு என்கின்ற குணம். பயிர்ப்பு அருவருக்கவேண்டியவைகளில் அருவருப்பு. நாணம் முதலிய நாற்குணங்கள் வேலி செய்ய அவற்றுக்குப் பற்றுக்கோடாய், நன்மையாகிய அருளொடு பயின்று வாழ்பவள் கைகேசி. அகத்தி னழகு முகத்திற் பிரகாசிக்கும் என்பது பழமொழி. கைகேசிக்கு அகத்தினழகு முகத்தோடு அமையாமல், அவள் வார்த்தைகளிலும் பிரகாசித்துக் கொண்டேயிருக்கும். அதனால் அவள் ‘தூமொழி மடமான்’. தூயமொழிகளை மொழிகின்றதொரு மடப்பம் பொருந்திய மான் கைகேசி.

அப்படிப்பட்ட கைகேசி, இன்று, ‘நல்லருள் துறந்தனள்’. நிகழாததொன்று நிகழ்ந்துவிட்டது. சந்தனத்தில் செந்தழல் எழுமானால் அது எத்துணை ஆச்சரியம்!

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள்.”

‘தூமொழி மடமான் நல்லருள் துறந்தனள்.’

‘நல்லருள்’ கைகேசியின் இயற்கை நலம். அதனை அவள் துறந்தனள். இது ஒரு கூனியின் வல்லபந்தானு! கூனி உலகக் கூறுதல்களின் சமஷ்டிபோலும்!

‘அரக்கர் பாவமும் அல்லவர் இயற்றிய அறமும்
தூக்க நல்லருள் துறந்தனள்’

எனக் கைகேசியின் ‘அருட்டுறவு’க்கு இரண்டு காரணங்கள் காட்டுகின்றது கவி.

ஒரு காரணம், அரக்கர் பாவம்; இராவணனாதியர்கள் செய்துபோந்த பாவம். இரண்டாவது காரணம், ‘அல்லவரியற்றிய அறம்’. ‘அல்லவர்’ இராக்கதர் அல்லாதவர்;

தேவர்கள். 'அல்லவர்' என்ற பெயரைச் சற்பாத்திரங்களாகிய தேவர்களுக்கு எந்தக் கவியாயினும் வழங்கத் துணியவில்லை. கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் துணிந்து அவர்களுக்கு அந்தப் பெயரை வழங்கியிருக்கிறார். மகா பொருத்தம். தேவர்களுக்கு அந்த வடு வேண்டும். துஷ்டநிக்கிரகம் ஒன்று நிகழவேண்டுமேயானால், அது சித்தித்தற்கு ஒரு பரம சற்பாத்திரத்தைப் பழுதுசெய்ய வேண்டுமா? கைகேசியினிடமாக — அவளது இருதயத்தைத் திரியாது வேறு பிரகாரந் தங்கள் இஷ்டசித்தியைத் தேவர்கள் பெறுதல் ஏன் இயலாது!

ஒரு கோவலன் கொலையுண்டிறக்க வேண்டுமானால், பழிக்கஞ்சுகின்ற பரம சற்பாத்திரமாகிய ஒரு பாண்டியனுடைய அறங்கரை நாலைத் தடுமாறும்படி செய்துதானே அதனை நிகழ்த்தல் வேண்டும்! ஒரு நன்மையின்பொருட்டு, மற்றொரு தீமையை அஃதாவது நல்லவர்கள் தம் இயற்கை நலத்தை இழத்தலாகிய தீமையைத் தேவர்கள் வகுப்பார்களாயின், அவர்கள் நலக்கிரகங்களின் பதவிகளைப் பெற்றவர்களாயினும் அரக்கர்களினுங் கொடியவர்களே! அவர்களை 'அல்லவர்' என்று கவி வழங்குவது தகும்! தகும்! முக்காலும் தகும்! கைகேசி மற்றொரு கைகேசியாகின்றார்.

அனைய தன்மைய ளாகிய கைகய என்னம்
வினைநி ரம்பிய கூனியை விரும்பினள் நோக்கி
எனையு வந்தனை இனியை; என் மகனுக்கும் அனையான்
புனையு நீண்முடி பெறும்படி புகலுதி என்றார்.

'கைகயன் அன்னம் அனைய தன்மையள்' ஆகின்றார்; ஆயினான். கைகேசியின் 'தூய சிந்தை' திரிந்தது. அவள் 'நல்லருள்' துறந்தனள்.

கூனியோ, வினைநிரம்பிய கூனியாய் விளங்குகின்றார். வினை—சூழ்ச்சி. நிரம்புதல்—சூழ்ச்சி முற்றுப்பெறுதல்.

“விரும்பினள் நோக்கி”

எந்தக் கூனியை “என் எதிரில் நில்லாதே 'போதி' (போகக்கடவாய்); உன் நாலை இதோ சேதிக்க வேண்டும்” என்றவள் எவளோ — அவள் — அந்தக் கைகேசி, அந்தக் கூனியை — அதே கூனியை — அவளுடைய திவ்ய திருமுகமாகிய தாமரை மலரிலே தன் கண்களாகிய வண்டுகள் தாதாடித் தேனில் முழுக, ஆராமை கைம்மிக்கு நோக்குகின்றார். கூனியை அள்ளிப் பருகுகின்றார் கைகேசி.

எந்த வாய் “எனக்கு நல்லையுமில்லை நீ; என்மகன் பரதன் தனக்கு நல்லையுமில்லை; (அம்மட்டேயோ!) உனக்கு நல்லையு

மல்லே” என்றதோ அந்த வாய், கூனியை அள்ளிப் பருகிக் கூனித்தாயே, நீ “எனை உவந்தனை; இனியை; என் மகனுக்கும் அனையை” என்கின்றது. கைகேசியின் கரணங்கள் தம் வயம் இழந்தன. விதி இருந்தவாறு!

“அனையான் புனையு நீண்முடி பெறும்படி
புகலுதி என்ருள்”

தாயே, நீ எனக்கும் நல்லே! என் மகன் பரதன் தனக்கும் நல்லே! தமிழ்த் தவர்களாகிய எங்களிருவரையும் நாம் முன் செய்துவைத்த தவ விசேஷத்தால் உவந்தருளினே! எங்களுக்கு நீ ஒருத்தியே இனியை! மகாபாரத யுத்தத்தில் ஐவர்களுக்குத் துணைவரையே ஒரே ஒருவன் அவதரித்திருந்தான். அவன் கண்ணன். அவ்வாறே இராமாயண யுத்தத்தை அடி செய்ய, அந்த யுத்தத்தில் எங்கள் இருவரையும் உய்யக் கொண்டருள, நீ ஒருத்தியே அவதரித்திருக்கின்றாய்! உன்னை நானும் என் மைந்தனுமாகிய இருவேமுள் சரணடைகின்றோம்! நமக்கு இந்தப் பாரதத்தில் நீ ஒருத்தியே தஞ்சம். மகாபாரதம் என் மகன் பரதனுக்குக் கைகூடும்படி பாரதத்திலே சூரியகுலத்தரசர்கள், வரன்முறை பிறழாமற் புனைந்து வருகின்ற அந்த நீண்ட முடியை, அந்த நீளமான வரன்முறை சற்றே பிறழாமலும் பிறழ்ச்செய்து,

“அனையான் பெறும்படி புகலுதி”

உன்னால் உவக்கப்படுபவனும், உனக்கு இனியவனுமான அந்தப் பரதன், எவ்வாற்றானும் பெற்றுக்கொள்ளும்படி தக்க தொரு சூழ்ச்சியை மந்தரை என்கின்ற திவ்ய திருநாமத்தை உத்தாரணஞ் செய்த மாதாவே, உபதேசித்தருள வேண்டும்,

‘என்ருள்’

என்று இங்ஙனங் குறையிரந்து கூனியைப் பிரார்த்திக்கின்றாள் கைகேசி. இப்பொழுது கைகேசி எங்கே? கூனி எங்கே?

கூனிக்கு, கைகேசிபால், ஒரு துளி துனியும் அஃதாவது சிறிதே ஊடலும் உண்டாகின்றது. ஒருபுறந் திரும்பிக் கைகேசிக்கு முகங் கொடாது, அவளுடைய பிரார்த்தனைகளுக்குச் செவிசாயாது, சற்றுநேரந் தன்னை அருமைப்படுத்துவதொரு அபிநயம் நடத்துவதும் விருப்பமாயினும், பத்துத் தலைகளும் இருபது புயங்களும் இல்லாமலே, கைலாச மலையினுந் திண்ணிதான் கற்புநிலை படைத்த கைகேசியின் மனத்திண்மையை ஒரு கூனிய உள்ளத்தால் உடைத்துப் பெயர்த்த உவகை துள்ளி எழுகின்றது. அந்த ஆனந்தம் கூனிய உடலை உதறுகின்றது. கூனி துள்ளி எழுகின்றாள். அவளை அறியாமலே அபிநயம் ஒன்று நடக்கின்றது.

“என், தோழி வல்லள்; என்துணை வல்லள்;
என்று அடி தொழுதாள்”

இது உவகையின் மிகுதிப்பாடான கூனியின் மெய்ப்பாடு. இங்கே தோழி என்றதும், துணை என்றதும் கைகேசியை. கைகேசி சருக்கரையாய்க் கற்கண்டாய் இனிக்கின்றாள் கூனிக்கு. கூனியின் திருவடியைத் தொழவேண்டியவள் கைகேசியாயிருக்கக் கைகேசியின் அடியைத் தொழுகின்றாள் கூனி. உவகைக் கதகளியில் வருவதொரு அபிநயம் இது. இந்த அபிநயத்துக்குப் பாட்டு, அதனைத் தொடர்ந்து வருகின்றது.

“..... என்னுரை தலைநிற்பின் உலகம்
ஏழும் உன்ஒரு பெருமகற் காக்குவேன் என்றாள்”

இது கூனியின் திருப்பாட்டு. கைகேசியை நிலைபெயர்த்த கூனிக்கு, பரதனுக்கு முடிசூட்டுவது பெரிய காரியமா?

ஏ கைகேசி, நீ என் சொற்கடவாது நிலைநிற்பாயானால் இந்த ஒரு பாரதம் மாத்திரமா? ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களையும் உன் அடிக்கீழ்ப்படுத்துவேன்! உன் மகனுக்கு ஆக்குவேன்; என்றெழுகின்றாள் கூனி.

“இனி நீயிட்ட கீற்றையுங் கடவேனெருகாலும்” என்ற பரூளாய் விநாயகர் பள்ளுப்பாடல் கைகேசிக்கு வருகின்றது,

அடி கூனி, நீ ஒரு கோடு கீறிவிடு. நான் அந்தக் கோட்டுக்குள்ளே நின்று ஆடுவேனடி; என்கிறாள் கைகேசி. கூனி அமர்கின்றாள். அவளுடைய வாயிதழ்கள் உள்ளே மடிந்திருந்தவைகள், வெளிப்பட்டுக் குவிகின்றன. அந்த இதழ்க் குவிவைக் கைகேசியின் செவி மறைவு செய்கின்றது. ‘தீயன் என்கின்ற பாம்பு செவியில் ஒருத்தியைப் பற்றுகின்றது.’ சம்பராசுர யுத்தம் ஞாபகஞ் செய்யப்பட்டது. அதன்பிறகு, ‘இருவரங்கள்’ என்ற மந்திரம் கைகேசியின் இருசெவிகளிலும் மாறி மாறி உபதேசிக்கப்பட்டது. அதன்மேல் மந்திரங்களைச் சாதகஞ் செய்யும் உபாயங் கூறப்படுகின்றது.

இருவ ரத்தினில், ஒன்றினால் அரசுகொண்டு, இராமன் பெருவ னத்திடை ஏழிரு பருவங்கள் பெயர்ந்து திரிதரச் செய்வது; ஒன்றினால் செழுநிலம் எல்லாம் ஒருவ ழிப்படும் உன்மகற்கு; உபாயம்ஈது என்றாள்.

கூனியின் உபாயம் வெகு இரகசியமானது. இதற்குமேல் அதனை வெளிப்படுத்துவது அபாயம்.

12. 'தாய் நீ'

“தரைக்கு நாயகன் தாய்இனி நீ”

இருள்விடிவது தாமதம்; நாளையதினம் தரைக்கு நாயகன் எவனோ—அவனுக்கு—அந்தத் தரைக்கு நாயகனுக்கு,

‘இனித் தாய் நீ’

என்கிறான் கைகேசி. கைகேசி பரதனைப் பெற்றும் பெறாதாளே யாகக், கூனி தரைக்கு நாயகன் தாய் ஆகின்றாள்; ஆயினாள்.

“செழுநிலம் எல்லாம் ஒருவழிப்படும் உன்மகற்கு”

அதற்கு,

“உபாயம் இது”

என்று சுட்டுவிரலினாலே தொட்டுக் காட்டினாள் கூனி. தொட்டுக் காட்டிய அந்தக்கணமே. “தரைக்குநாயகன் தாய்” ஆயினாள் கூனி. உபாயத்தின் உச்சம் இருந்தவாறு. உபாய விசேஷத்தினால் பாத்திரங்கள் நிலை மாறுகின்றன. கூனி “தரைக்கு நாயகன் தாயாய்” க் கைகேசியாயினாள். கைகேசி, கூனியாகிய தரைக்கு நாயகன் தாய்க்குப் பாத சேவை செய்வதொரு மந்தரையாயினாள்.

இனித் தரைக்கு நாயகன் தாய், வெறுந்தரையிலே, மற்றொருத்தியின் கட்டில் அடியிலே இருப்பது தகுதியாகாது. தரைக்கு நாயகன் தாய் தரையிலிருப்பதை இனி ஒரு கைகேசியாற் சகிக்கமுடியாது; கைகேசி தரைக்கு வருகின்றாள். தரைக்கு நாயகன் தாயை அரசுகட்டிலில் அமர்த்த முயலுகின்றாள் அவள்.

உரைத்த கூனியை உவந்தனள் உயிருறத் தழுவி
நிரைத்த மாமணி ஆரமும் நிதியமும் நீட்டி

இரைத்த வேலைசூழ் உலகமென் னொருமகற் கீந்தாய்
தரைக்கு நாயகன் தாய்இனி நீஎனத் தணியா

நல்லது சொன்ன வாய்க்குச் சர்க்கரை இடுதல் வேண்டும்.

“உரைத்த கூனியை உவந்தனள்”

உபாயம் உரைத்த கூனியின் வாயை முத்தமிடுகின்றாள் கைகேசி. உவத்தலாவது முத்தமிடுதல். முத்தமிட்ட அவ்வளவாலும் கூனிபாலெழுந்த ஆராமை கைகேசிக்குத் தணியவில்லை. அதனாலே “உயிருறத் தழுவ”கின்றாள். இனிக் கூனிக்கும் கைகேசிக்கும் உயிர் ஒன்று; காகத்திரு கண்ணுக்கு ஒன்றே மணி; அதுபோல. இவ்வாற்றாற் கூனியோடு ஒன்று பட்ட கைகேசி, நிரைத்தமாமணிக் குவைகளையும், முத்தாரங்களையும், நவநிதியங்களையும், தரைக்கு நாயகன் தாயாகிய

கூனித்தேவிக்கு, இவையெல்லாம் இனி உன்னுடையனவே என்று கைநீட்டிக் காட்டுகின்றாள்.

“ நீட்டி ”

என்ற வார்த்தைக்கு இங்கே சுட்டிக்காட்டி என்பது பொருள். ‘கொடுத்து’ என்ற பொருள் பொருந்தாது. கூனி, ‘தரைக்கு நாயகன் தாய்’ ஆயினபோது, அந்த மகாராணிக்கு ஆர் எதனை எடுத்து நீட்டுவது! இனிக் கூனி ஒன்றை எடுத்து நீட்டிக் கௌசலையாதியோர் காத்து நிற்பதன்றிக் கூனிக்கு மற்றொருவர் ஒன்றை நீட்டுவதாவது! கூனியை முத்தமிட்டு உயிர் ஒன்றாகக் கட்டித் தழுவிச் செல்வங்கள் அத்தனையும் உன்னுடையனவேயென்று நிவேதனஞ்செய்து, அவ்வளவிலும் அமையாமல் மற்றொரு உபசார வார்த்தையுங் கூறுகின்றாள் கைகேசி.

‘இரைத்த வேலைகுழ் உலகம் என், ஒரு மகற்கு ஈந்தாய்’

என்பது அந்த வார்த்தை. தசரதன் சக்கரவர்த்தியாய் உயிரோடிருக்கின்றான். அவனாற் பரதன் அடைந்த பயன் யாது! அந்தப் பரதனை ஈன்றவனும் ஒருத்தி உயிர் வாழ்கின்றாள். அவளாலேதான் பரதனுக்கு வந்தது என்ன! ஒருகூனி இல்லாமலிருந்தால், பரதன் பிறந்தும் பிறவாதவனேயாவன். ஓ கூனி, நீ இந்த உலகத்துக்கு ஒருத்தி. நீதான் பரதனைப் பெற்றவள். நீ உன் அருமை மகனுக்குக் கடல்குழந்த உலகம் முழுவதையுங் கொடுத்தாய்; நீ வாழ்வாயாக.

‘என்’

என்பது ‘உன்’ என்னும் பொருளில் வந்தது. ‘உனது’, ‘எனது’ என்று இனிப் பேதம் இன்மையின் உரிமைபற்றி ‘உன் மகன்’ என்பதனை, ‘என் மகன்’ என்றேன். மன்னிப்பு அருள்வாயாக.

‘ஒரு மகற்கு ஈந்தாய்’

இனி உனக்கும் எனக்கும் ஒரு மகவு அன்றிக் குசேலருக்கும் மனைவிக்கும்போல அநேக மகவு இல்லை.

‘உன் ஒரு மகன்’ தான் ‘என் ஒருமகன்.’

இனி,

‘இராமனைப் பயந்த எற்கு இடருண்டோ’

என்று, மறந்தும் என்வாய் சொல்லாது. நான் மகவைப் பயந்தது உண்டு. ஆனால், அம்மகவு ஒரே ஒரு மகவு; அந்த ஒரு மகவு பரதன்; அவன் எனக்கு ஒரே ஒரு மகன். உண்மையை நோக்குமிடத்து, அவன் உன் ஒருமகன்.

‘ நீ தரைக்கு நாயகன் தாயை ’

நீ பரதச் சக்கரவர்த்தியின் தாயாயிருக்கின்றாய். இனி என்வாய்,

‘ தரைக்கு நாயகன் தாய் நீ ’

என்று சொல்லிக்கொண்டுதானிருக்கும். அவ்வாறு சொல்லுவதனாலேதான்—நன்றியைப் பெருக்குவதனாலேதான்—ஒருவாறு தணிவு எனக்குக் கைகூடும். என்றிங்ஙனம்,

‘ தணியா ’

தணியாமல் தணிகின்றாள் கைகேசி. கூனிபாலெழுந்த ஆராமை ஒருகாலைக் கொருகால் மேல்எழுந்து, ஒருவாறு தணிகின்றது; ஆனால், கூனி மூட்டிய வடவாமுகாக்கினி, தணியாமலே மேலேமேலே எழுந்து முளுகின்றது. அந்த அக்கினி இப்பொழுது தணிவு பெறுதுபோலும்! அது மேலும் மேலும் சவாலிக்கின்றது. இலங்கையை எரியூட்டிய அநுமன், முள்கார்ந்திருப்பதுபோல, வாளா இருக்கின்றாள் கூனி; எரிகிற கொள்ளிகளை உள்ளே தள்ளாமலே இருக்கின்றாள் கூனி. பெரும் நெருப்புக்குக் காற்றின் சகாயமும் வாய்த்து விட்டால் ஏன் கொள்ளிகளை உள்ளே தள்ளவேண்டும்! பசிய மரங்களும் பஸ்மம் ஆகுமே! கூனியின் படலம் பரிபூரணம் எய்தியது. கூனிக்கு ஒரு அலுவலும் இனி இல்லை. கைகேசிபால் உரு ஏறிவிட்டது. கைகேசி கூறுகின்றாள் :

“ புரிவன் யான் போதி நீ ”

“யான் செய்ய வேண்டுவதாகிய காரியம் உள்ளங்கையில் நெல்லிக்கனியாய்விட்டது. மதியிலியும் அறிவிலியும் ஆகிய என்பொருட்டு, இனி ஒரு கணந்தானும் இங்குத் தரித்து, அருமந்த காலவிரயஞ் செய்யவேண்டா. செய்வது செய்தே தீருவேன். என் உயிராகிய மந்தரையே—தரைக்கு நாயகன் தாயே—நீ உன் இடத்துக்கு எழுந்தருளுவாயாக.” கூனிக்கு உள்ளங் குளிர்கின்றது; புறப்பட எழுகின்றாள்.

ஒருநாழிகை முந்தி,

“.....நின் புன்பொறி நாவைச்
சேதியாது இது பொறுத்தனன்;
என்னெதிர் நின்று போதி ”

என்று நிந்திக்கப்பட்டவள் எவளோ, அவள் அடுத்த நாழிகையில்,

“ தரைக்கு நாயகன் தாய் இனிநீ ”

என்று பெரிதும் வந்திக்கப்பட்டுப், ‘ போதி நீ ’ என்று மிக்க விநயத்துடன் வழியனுப்பப்படுகின்றாள்.

‘போதி’ என்ற வார்த்தை,

‘முதேவியே போய்த் தொலை’

என்ற பொருளிலும், ‘மகாலட்சுமியே உன்னைப் பிரிவதரிது; நீ உன்னிடத்துக்கு எழுந்தருள்வாயாக’ என்ற பொருளிலும் வந்திருக்கிறது.

கூனி தன் ஊன்றுகோலை ஊன்றாதே அசைத்துக்கொண்டு போகின்றாள்; போகின்றவள் சற்றுத் தூரம் நடந்துசென்று, தன்னைத் தொடர்ந்து சிறிது தூரம் வருகின்ற கைகேசியைத் திரும்பி நின்று நோக்குகின்றாள். பாடஞ் சொல்லிவைத்த உபாத்தியாயர் பாடம் மனப்பாடமா என்று கேட்பதொரு முறையில் நோக்குகின்றாள் போலும்! உபாத்தியாயனியான சனிக்கு, அயோத்தியை ஆர் ஆண்டாலென்ன! அருமந்த கூளை நேர்செய்தவன் எவனோ, அவனைக் காட்டுக்கு நேர் செய்வதாகிய வரம் இரண்டாவது வரம்—அந்த வரமே அவ னுக்குப் பிரதானம்—அதனை அந்தக் கைகேசி அறிவாளோ ஆர் அறிவார்? முதல்வரத்துடன் திருப்தியெய்திக் களிமிகுதியினாலே இரண்டாவது வரத்தை அந்தக் கைகேசி மறதி செய்தாலோ! நடந்துசென்று பின் திரும்பிநின்ற கூனியின் நிலை மிக ஆழமானது. மாணவியான கைகேசி ஆசிரியையின் ஆழத்தை அறிந்தோ அறியாமலோ, சொல்லிவைத்த பாடத்தை அப்படியே ஒப்பித்துக் காட்டுகின்றாள்.

நன்று சொல்லினை நம்பியை நளிர்முடி சூட்டல்,
துன்று கானத்தி லிராமனைத் துரத்தல்; இவ் விரண்டும்
அன்ற தாமெனில் அரசன்முன் ஆருயிர் துறந்து
பொன்றி நீங்குதல்; புரிவன்யான்; போதிநீ; என்றாள்.

அம்மே, நீ ஒரு நல்லாசிரியை. பாடத்தை மனசில் இறுகிப் பதியும்படி நன்கு சொல்லி வைத்திருக்கின்றாய். நான் ஒரு போதும் ஒருசிறிதும் மறக்கமாட்டேன்; சந்தேகம் வேண்டா. இதோ ஒப்பிக்கின்றேன். முதலாவது வரம்: நம்பியை நளிர்முடி சூட்டல். நம்பி பெருமையிற் சிறந்தோன்; முடிக்குப் பொருத்தமானவன்; பரதன். இரண்டாவது வரம்: இராமனைத் துரத்தல். இதனை முதலில் ஞாபகஞ் செய்து ஒப்பித் திருக்கவேண்டும். முதன் மாணவியாயிருந்தால் ஆசிரியை குறிப்பறிந்து அப்படிச் செய்திருப்பாள். எனினும் ஆசிரியைக்கு ஒரு திருப்தி பிறந்தது. அந்தப் திருப்தியைத் தந்தது, ‘துரத்தல்’ என்ற அருமந்த வார்த்தை. இந்த வார்த்தையைக் கூனி பாடஞ்சொன்னபோது உபயோகித்ததில்லை.

“இராமன்

பெரு வனத்திடை ஏழிரு பருவம்
திரிதரச் செய்வது ஒன்றினால்”

என்பதுதான் முன் சொல்லிவைத்த பாடம். அதில் திரி தரச் செய்து என்ற வார்த்தை வருகின்றது. அது ஆசிரியை வசனம். அந்த இடத்தில் 'துரத்தல்' என்ற வார்த்தையை மாணவி உபயோகித்திருக்கின்றாள். கூனிக்குக் கைகேசியைக் கட்டித்தழுவி முத்தமிடுவதொரு மகிழ்ச்சியை அந்தவார்த்தை அள்ளிக் கொடுத்திருக்கின்றது. 'அம்மே நீ தஞ்சம்' என்று இராமன் கைகேசியின் அடிகளில் ஓட்டவுங்கூடும். அப்படியான சமயத்திலுள் சிறிதும் இரக்கங்காட்டாது, தடியெடுத்தோட்டுவதே செய்யத்தக்கது. ஒருகணந்தானும் அயோத்தியில் இராமனிருப்பது தக்கதன்று, என்ற கருத்தை அந்த வார்த்தை கொப்பளிக்கின்றது. 'துரத்தல்' என்ற வார்த்தையால் களி துரும்புகின்ற கூனிக்குக் களிக்குமேல் களியாக, மற்றொரு அகிம்சாதர்மத்தையும் மேற்கொள்ளுகின்றாள் கைகேசி.

“ இவ்விரண்டும்
அன்ற தாமெனில் அரசன்முன் ஆருயிர் துறந்து,
பொன்றி நீங்குதல்”

என்பதுதான் அந்த அகிம்சாதர்மம். இதனைக் கொல்லாமற் கொல்லுவதொரு சித்திரவதம் என்றுங் கூறலாம். பாண்டவர்களின் உரிமையைத் துரியோதனாதிகள் மறுத்தார்கள்; தருமந் தெரிந்த கிருஷ்ணனுந் தூதுபேசியதுண்டு. துரியோதனன் மறுத்துவிட்டான். பாண்டவர்கள் பராக்கிரம சாலிகள். அதனால், அவர்கள் துரியோதனன் வாய்தலில் பழிகிடந்து சாகவில்லை. பொருது உரிமையைப் பெற்றார்கள். அது கூடித்திரியதர்மம். கைகேசி ஒருபெண். தசரதன்கொடுத்த வரத்தை மறுத்தால், பட்டினியாய்ப் பழிகிடந்து, தசரதன் முன்னிலையில் “ஆருயிர் துறந்து பொன்றி நீங்குதல்”வே செய்யத்தக்கது. வலிகுறைந்தவர்களின் தர்மம் இது. இவ்வாறு இறந்தவர்களின் ஆவி, இருப்பவர்களைப் பழிவாங்கும் என்றுங் கதையுண்டு.

இந்த அகிம்சாதத்துவத்தைக் கைகேசி மூன்றாவதொரு பாடமாகக் கூனி சந்நிதியில் ஒப்பித்தாள். இது கூனி நினையாதது; சொல்லிக்கொடாதது.

“ மாழை ஒண்கணி உரைசெயக் கேட்டமந் தரைஎன்
தோழி வல்லள் என்துணை வல்லள்”

என்று கூத்தாடத் தொடங்கிவிட்டாள். மாழைஒண்கணி—கைகேசி. கூனியின் குதிகள், நிலத்திற் பதியாது, 'சதி' செய்யத் தொடங்கிவிட்டன. சதி-தாளம், வஞ்சமுமாம். திரைவீழ்கின்றது. கூனி சதிசெய்துகொண்டே மறைகின்றாள்.

13. 'கூனி போனபின்'

உலகமாகிய நாடக அரங்கினின்றுங் கூனி மறைகின்றாள். கூன் மறையவில்லை, அது கைகேசியின் மனசைக் கூன் செய்து கொண்டு, அங்கேதானே 'மண்டி' விட்டது. அஃதாவது குடியிருக்கின்றது. இனிக் கூனியின் பூததேகம் இந்தப் பூமியைக் கைவிட்டாலும், அதனை வரக்கடவதொரு நட்டமும் இல்லை. அது தன் புகழுடம்பைக் கைகேசிபாற் பொறித்து விட்டது. இனிக் 'கூனி' என்றோ, 'மந்தரை' என்றோ, உலகம் அழைக்குமானால் கைகேசி ஏன் என்பாள். இனிக் கைகேசி என்று ஒருத்தி இந்த நிலஉலகில் இல்லை. தசரதசக்கரவர்த்திக்கு இனி இரண்டாவது பட்டமகிஷி மந்தரை என்கின்ற பிள்ளைத்திருநாமத்தைப் பிள்ளைமைப் பருவத்திலேதானே துறந்த கனம் கூனியேயாவள். இனிக் கூனிக்குக் 'கைகேசி' என்கின்ற பெயர் வழங்குமானால், அது இலக்கண விதிப்படி உபசாரமாம். கூனி கைகேசியின் உடற் கூண்டில் ஆவேசித்ததனால், அக்கூண்டின் பெயர், கூனிக்கு வழங்குவதாமென விடுக்க. இனிக் கூனி மந்தரை கைகேசி என்பன ஒருபொருட்கிளவிகள். கூனிக்கிழவி மறைந்து கைகேசி என்னுங் கிளவிக் குரியள் ஆயினாள். மேல் கைகேசியின் செயல்களனைத்தும் கூனிப்பேயின் சேட்டைகளே. பெய்க்கோட்பட்டவர்கள் செயல்களனைத்தும் பேயின் செயல்களேயாம். அருமந்த கூனி ஆடரங்கினின்றும் மறைந்துபோய்விட்டாளே என்று நாடக ரசிக்கர்கள் நாக்கு வரளல்வேண்டா. கூனி போகவில்லை. 'கூனி போனபின்' நடக்கின்ற சேட்டைகளை நோக்குங்கள். கூனி போகவில்லை என்றே சொல்லுவீர்கள். கூனி உலகப்பொது; நித்திய கல்யாணி. இதோ அவள் சேட்டைகள் துள்ளிவிளையாடுகின்றன:

கூனி போனபின் குலமலர்க் குப்பைநின் றிழிந்தாள் ;
சோனை வார்குழற் கற்றையிற் சொருகிய மாலை
வான வார்மழை நுழைதரு மதிபிதிற் பால்போல்
தேன வாவுறு வண்டினம் அலமரச் சிதைத்தாள்.

கூனி போய்விட்டாள். கூனிப்பேய் போகவில்லை. அது கைகேசியின் உயிரைப் பருகி அவள் உடலுட் புகுந்துவிட்டது.

'குலமலர்க் குப்பைநின்று இழிந்தாள்'

இது ஆரம்பசேட்டை. காம்பு போக்கிக் குலமலர்கள் பரப்பி அமைக்கப்பட்டதும்,

‘பாற்கடற் பள்ளி’

என்று வருணிக்கப்படுவதுமான புஷ்ப சயனம் ஒரு குப்பைக் குவியல்போன்று தோன்றுகின்றது. அதனாலே அந்தக் குப்பை மீது சினந்துகொண்டு கீழே குதிக்கின்றாள் கைகேசி. அவளுடைய கூந்தல்,

‘சோனை வார்குழல்’

விடாமழையைப் பொழிகின்ற மேகம்போன்று தேன் மழையைப் பொழிகின்றதொரு கரிய நீண்டமேகம். அந்த மேகமாகிய கூந்தலில், வளைந்து சொருகுண்டு, கங்கண கிரகணம் எய்தியதொரு பூரண சந்திரன் போன்று பிரகாசிக்கின்றது, முல்லை அரும்புகளாலாகிய வெண்ணிறம் பொருந்திய கூந்தல் மாலை. அந்த மாலை,

‘வானவார் மழைநுழை தருமதி போல்வது’

என்று வருணிக்கப்படுவது. வானத்திலே, கார் காலத்து மேகத்துள்ளே நுழைதலைச் செய்கின்ற மதிபோன்றது, அந்தக் கூந்தலிற் சொருகிய மாலை. அந்த அருமந்த மாலையை—சேடியர்களின் கைந்நலங் கனிந்த மாலையை—

‘மதி பிதிர்ப்பாள் போற் சிதைத்தாள்’

மேகத்தில் அஞ்சி நுழையும் மதியை, ஐந்தலை நாகம் ஒன்று கௌவிப் பற்றுவதுபோற் கையினுற் பற்றிப் பறித்து, உதிர்த்துச் சிதறிச் சிதைப்பாள் ஆயினாள். பிதிர்த்தல்—உதிர்த்துச் சிதறல். ‘தேனவாவுறு வண்டினங்கள்’ அவ்மருகின்றன. தேனை அவாவி மொய்த்துச் சுழன்றுகொண்டிருந்த வண்டினங்கள், இப்பொழுது செய்வதின்தென்று தெரியாது மேலுஞ் சுழலுவனவாயின. கூனி இந்தக் கூத்தைத் தன் ஊனக்கண்ணால் தரிசித்திலள் ஆயினும், தனது ஞானக்கண்ணால் தன் மனத்திரையில் தரிசித்துக்கொண்டு, மேலும், ‘மூள்க மூள்க’ என்று துருத்திசெய்து செல்லுகின்றாள். இங்கே உலைமுக நெருப்புச் சுவாலிக்கின்றது.

விளையுந் தன்புகழ் வல்லியை வேரறுத் தென்னக் கிளைகொண் மேகலை சிந்தினள் கிண்கிணியோடும் வளைது றந்தனள்; மதியினின் மறுத்துடைப்பாள்போல் அளக வாணுத லரும்பெறற் நிலதமும் அழித்தாள்.

புகழ் ஒரு காமவல்லி. அது கற்பகதருவாகிய உயர் குலத்திற் படரும் பான்மையது. வரவர வளர்ந்து புகழாகிய விளைவை நல்கிக்கொண்டிருப்பது. அதனை வேருடன் பறித்து எறிவதுபோலக், கொத்தாகிய பலதிறப்பட்ட மணிக்கோவை

களாய் அமைந்த மேகலாபரணங்கள், அறுத்துச் சிதறப்படுகின்றன. கிண்கிணி - கிண்கிண என்ரெலிப்பது; காலணி. வளை - கையணி. ஒருபாவமுஞ் செய்யாத அவைகள் துறவு பூணுகின்றன. அவற்றை எல்லாங் கைகேசி,

‘ துறந்தனள் ’.

‘ திலதமும் அழித்தாள். ’

ஒளிபொருந்திய நெற்றிக்கு அழகுசெய்து கண்ணூறு கழுவுவது திலதம். அதனால் அது ‘ அரும்பெறற் றிலதம் ’. அளகமாகிய மேகத்தின்கீழ், சந்திரன்மீது மறுவைகுவதுபோல், வைகிவாழ்ந்துவந்தது அந்தத்திலதம். அதனையும் அழித்தாள்.

தாவின் மாமணிக் கலன்மற்றுந் தனித்தனி சிதறி
நாவி மென்குழல் நானிலந் தைவரப் பரப்பிக்
காவி யுண்டகண் அஞ்சனங் கான்றிடக் கலுழாப்
பூவு திர்ந்ததொர் கொம்பெனப் புவிமிசைப் புரண்டாள்.

குற்றமில்லாத இரத்திபரணங்கள் தனித்தனி சிதறுண்டு கிடக்கின்றன. நாவி—கஸ்தூரி. கஸ்தூரியணிந்த மிருதுவான கூந்தல், வெறுந்தரையைத் தைவந்து பரவிக் கிடக்கின்றது. காவியை வென்ற கண்களினின்றுங், கண்ணீர் அஞ்சனமையைக் கரைத்துக்கொண்டு பெருகுகின்றது. வாய் கலுழுகின்றது. கலுழதல் - அமுதல். பாற்கடலிலே மிருதுவான திரைகளின் மீதே, ‘ நளினம் பூத்ததோர் பவளவல்லி ’ யே போல, அன்றலர்ந்த மலர் அணையை அழகுசெய்து, அதன் மேற் கிடந்தவள், அடுத்த கணத்தில், பூவுதிர்ந்ததொரு கொம்பர்போல வெறுந்தரையிற் கிடந்து புரள்கின்றாள்.

‘ புவிமிசைப் புரண்டாள் ’

கைகேசி தன் மாளிகையாகிய கோயிலில் அங்கப்பிரதக்கிணம் செய்கின்றாள். அது கைகேசிபோல்வார், கூனிகளின் தூண்டுதலாலே உலகம் முழுவதுஞ் செய்யும் அங்கப்பிரதக்கிணம் ஆகின்றது. அதனால் ‘ புவிமிசைப் புரண்டாள் ’ என்கின்றது கவி.

நவ்வி வீழ்ந்தென நாடக மயில்துயின் றென்னக்
கவ்வை கூர்தரச் சனகியாங் கடிசுமழ் கமலத்
தவ்வை நீங்குமென் றயோத்திவந் தடைந்தவம் மடந்தை
தவ்வை யாமெனக் கிடந்தனள் கைகயன் றனையை.

நவ்வி—மான். துள்ளிக் குதித்துத் தன்னியல்பில் விளையாடுவதொரு மான், அம்பேறுண்டு விழுந்துகிடந்தால் எப்படி மிருக்கும்? ‘ நாடக மயில் ’ — காரைக்கண்டு தோகையை

விரித்துத் தன்னியல்பில் நாடகம் ஆடிக் களிதுளும்புவதொரு மயில், ஆட்டம் ஓய்ந்து, தோகைகளை ஒடுக்கிக்கொண்டு துயிலும்போது எப்படியிருக்கும்? இறந்து கிடக்கும் மாணைத்— துயின்றுகிடக்கும் மயிலைக்—கண்டவர் நிலை என்ன ஆகும்:

‘கேகயன் தனயை’

கேகயன் புதல்வி—அந்த நாடகமயில்—மடமான்.

‘தவ்வை யாமெனக் கிடந்தனர்’

மூத்தவளாகிய மூதேவியாய்க் கிடக்கின்றாள்.

‘கவ்வை கூர்தரக்’

கிடக்கின்றாள். அவளுடைய பழைய நிலையைக் கண்டவர்க ளுக்குத், துக்கமானது ஒருகாலைக்கொருகால் மிக்குஎழுமைய, அவள் கிடக்கின்றாள். உலகம் கண்ணீர் வடிக்கின்றது.

“சனகியாங் கடிகமழ் கமலத்து அவ்வை”

உலக அன்னையும், தாமரை ஆசனியும், சனகன் புத்திரி யும் ஆகிய சீதாபிராட்டி, “நீங்கும்”. இனி அத்திருமகள் அயோத்தியை விட்டு நீங்கிவிடுவாள். அவ்வையும் அவள் தவ்வையும் இரவும் பகலும் போன்றவர்கள். ஒருத்தி ஓரிடத்தைவிட்டு நீங்கினால், மற்றவள் அவ்விடத்துக்கு வந்து விடுவாள். அது நியதி. அயோத்தி செய்த தவச் சிறப்பினால், வந்து அடைந்தவள், ‘அம்மடந்நதை’—அந்தச் சீதாபிராட்டி. அவளுக்கு மாமியாய் இருக்கவேண்டியவள்—அந்த அவ்வைக்கு தவ்வையாய்த் தரையிற் கிடக்கின்றாள். விதி இருந்தவாறு! மந்தரையாகிய படர்கொடி பலித்துப் பூத்துக் காய்த்து விட்டது. இனிக் காய் கனிவதுதான் தாமதம்! அதுதானே நனிகனிகின்றது.

கைகேசி சூழ்வினை

14. 'கங்குலின் நள்'

“கூனி போனபின்..... தசரதன் வருகின்றான்”
சூழ்ச்சி போய்ச் சூழ்வினை தொடங்குகின்றது.

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றென்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்”

என்ற நாயனார் வாக்குக்கு நல்ல உதாரணம் வருகின்றது,
நாழிகை கங்குலின் நள் அடைந்த பின்றை
யாழிசை அஞ்சிய அஞ்சொல் ஏழை கோயில்
வாழிய என்று அயில் மன்னர் துன்னவந்தான்
ஆழி நெடுங்கை மடங்க லாளியன்னான்.

“நாழிகை கங்குலின் நள்”

இரவு பதினைந்து நாழிகை; அர்த்தராத்திரி. நள்—நடு.
அந்த நேரத்தில்,

‘ஆழி நெடுங்கை மடங்கல் ஆளி அன்னான்’

ஆஞ்ஞை என்கின்ற சக்கரத்தைத் தரித்தவனும் தருகை
நீண்டவனுமான தயரதன்—சிங்கேறுபோன்ற சக்கரவர்த்தி—
‘வாழிய என்று அயில் மன்னர் துன்ன வந்தான்.’

வேல்தாங்கிய அரசர்கள் வாழ்த்தெடுத்து வரிசை செய்ய
வருகின்றான்.

அன்று பகல் மந்திராலோசனையிற் கழிந்தது. சக்கர
வர்த்தியின் துறவும், இராம பட்டாபிஷேகமும் அன்று
நிச்சயிக்கப்பட்டவைகள். துறவு தாமதஞ் செய்தற்கரிய
தொன்றாகலின், அதனை மேற்கொள்ளுஞ் சக்கரவர்த்தி,
துறந்து செல்லுமுன், தரிசனஞ்செய்து செல்லும் பொருட்டுப்
பட்டாபிஷேகம் அடுத்தநாளே நடத்துவதென்று மகத்துக்
களால் எண்ணப்பட்டது. அதனால் அர்த்தராத்திரிபரியந்தம்,
பட்டாபிஷேக கருமங்களிலேயே கண்ணையிருந்த தசரதன்
அக்கருமங்களின் ஒழுங்குகள் பூர்த்தியான பிறகு, அந்த நல்ல
சுபகாரியத்தைத், தன் காதன்மைக்குச் சிறப்புரிமை படைத்
தவளும், ‘இராமனைப் பயந்தவள்’ தானே என்று உரிமை

கொண்டாடுபவளுமான கைகேசிக்கு முதலிற் கூறித் தன் மகிழ்ச்சியை மிகுவிக்கும் பொருட்டு வருகின்றான். அவ்வாற்றூற் சிரமபரிகாரம் நாடியுந் தசரதச் சக்கரவர்த்தி கைகேயின் வாய்தலை அணுகுகின்றான். சக்கரவர்த்தி வாய்தலை அணுகும்போது வாழ்த்துக்கூறும் பாவையர்கள், இயக்குவோன்ற மரப் பாவைகளாய்த் திகைத்து வாளா நிற்கின்றார்கள். குதுகலத்தோடு எதிர்கொண்டழைக்குங் கைகேசி அன்று அப்பொழுது அதனைச் செய்ய வில்லை. சக்கரவர்த்தியின் மனசில் ஏக்கங் குடிகொள்ளுகின்றது. சிந்தனை சுழலுகின்றது. வாய் 'கைகேசி எங்கே' என்று வினவ, கண்கள் அவள் துயிலும் புஷ்ப சயனத்தை நோக்குகின்றன. மகாலட்சுமியைத் துறந்த தாமரை மலர் போல, அந்தச் சயனம் ஆவி குடிபோய்க் கிடக்கின்றது. சக்கரவர்த்தி கண்களில் நீர் பெருகுகின்றது.

மடந்தையை மாணை எடுக்கும் ஆணையேபோல்
தடங்கைகள் கொண்டு தழீஇ எடுக்கல்உற்றான்.

நிலத்தில் வீழ்ந்து கிடந்ததொரு இளம்பிடியை—பிணை மாணை — இரண்டு கைகளையுடையதொரு முதிய களிற்று யானை, தன் கைகளினாலே தழுவி எடுப்பதுபோலத், தசரதச் சக்கரவர்த்தி தன்னிரண்டு கைகளினாலுந் தரையிற் கிடந்த கைகேசியைத் தழுவி அணைத்து எடுக்கின்றான்.

'நின்று தொடர்ந்த நெடுங்கை தம்மை நீக்கி
மின்றுவள் கின்றது போல மண்ணில் வீழ்ந்தாள்.'

சக்கரவர்த்தியின் கை 'நெடுங்கை'; தருகை நீண்ட கை, அன்றி, முழந்தாள் அளவும் நீண்டு தொங்குகின்ற கையுமாகும். இன்று—இப்பொழுது,

'நின்று தொடர்ந்த கை.'

கைகேசியின் அருமையிலும், உரிமையிலும் நிலைத்து இயற்கையாய் நின்று, அவளைத் தொடர்ந்து அணைத்தெடுப்பதைத் தன் கடன்மையாகக் கொண்டிருக்கின்றது அந்தக் கை. அப்படிப்பட்ட கை—கைகள்—உதறித் தள்ளப்படுகின்றன. மின்னற் கொடியொன்று துவண்டு, விண்ணிலிருந்து விலகி மண்ணில் விழுவதுபோலத், தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் மழைக்கைகளிலிருந்து வழவி, வெறுந் தரையில் விழுகின்றான் கைகேசி. அவள் மண்ணில் விழுவதற்குமுன் சக்கரவர்த்தியின் மனம் பாதலத்தில் விழுகின்றது.

அவளோ,

“ ஒன்றும் இயம்பலள் ; நீடுஉயிர்க்க லுற்றாள் ;
மன்றல் அருந்தொடை மன்னன் ஆவியன்னாள் ”

அவள் அவனுக்கு ஆவி. தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் உயிர் கைகேசி. அவள் ஒன்றும் இயம்புகின்றாளில்லை ; ஊமர்கள் போல் விம்முகின்றாள் ; நெட்டுயிர்க்கின்றாள். ‘ மன்றல் அருந்தொடை ’ — வாசனைபொருந்திய அரிய மலர் மாலைகள் ; அரசன் தரித்தவைகள். அவைகள் அவனுக்குப் பெருஞ் சமையாகின்றன. அந்தச் சமைகளை வெறுத்துக்கொண்டே சக்கரவர்த்தி சிந்திக்கின்றான். நானோ வயது முதிர்ந்தவன் ; விருத்தன். இவளோ தருணி ; இளம்பெண். என் துறவு இவளை வாட்டுகின்றதுபோலும் ! இராம பட்டாபிஷேகத் தால் இராமனைப் பயந்த கைகேசிக்கு, என்பிரிவால் உளதாகிய துயரம், எள்ளத்தனை ஆதல் வேண்டுமே ! இராமனைப் பயந்த கைகேசி, இராம பட்டாபிஷேக தினத்தில், எத்துணைத் துயர்களையும் வெளியிற் காட்டமாட்டாளே ! அவள் உள்ளம் இளமான்போலத் துள்ளி விளையாடுமே ! அந்தோ என் ஆருயிர் போல்வாளுக்கு,

‘ என்னை நிகழ்ந்தது ? ’

என்று ஏங்குகின்றான் ; அஞ்சுகின்றான் சக்கரவர்த்தி.

அன்னது கண்ட அலங்கன் மன்னன் அஞ்சி

என்னை நிகழ்ந்தது ? இஞ்ஞாலம் ஏழில் வாழ்வார்
உன்னை இகழ்ந்தவர் மாள்வர் ; உற்ற தெல்லாம்
சொன்னபின் என்செயல் காண்டி ; சொல்லிடு என்றான்.

கண்ணை, ‘ உன்னை இகழ்ந்தவர் ’ ஒருவர் இந்த உலகில் உளரேல்,

‘ சொல்லிடு ’

ஓளியாதே சொல்லுவாயாக—நீ சொல்லுவதுதான் தாம தம்—சொன்னபின்—சொன்ன அந்தக்கணமே,

‘ என்செயல் காண்டி. ’

நான் செய்யுஞ் செயலைக் கண்டு களிப்பாய். உன்னை இகழ்ந்தவர்கள் இந்தப் பூமி உட்பட ஏழு உலகங்களில் உள ராயினும் ஆகுக.

‘ மாள்வர் ’

அவர் இறந்துபட்டவரேயாவர்.

மானே,

உன்னிலை கண்டு நான் அஞ்சுகின்றேன். இன்னதென்று தெரியாது என் புத்தி சுழலுகின்றது. உனக்கு,

‘என்னை நிகழ்ந்தது சொல்’

என்று இரந்து வரம் வேண்டுகின்றான் சக்கரவர்த்தி.

சக்கரவர்த்தி இரக்க இரக்கக் கைகேசியின் கண்களில் ஊற்றுப் பெருகுகின்றது. மார்பாகிய மலைகளில் அலைபோது ஓடுகின்றது கண்ணீராறு; ஓவென்று அலறிக்கொண்டே விம்மி விம்மி,

‘உன்கண் என்கண்’

என்று ஏதோ பாட்டிசைக்கிறான் கைகேசி.

‘உண்டு கொலாம் அருள் உன்கண் என்கண்’

என்று பாட்டு வருகின்றது. மன்னர் மன்னனே, உன்னிடத்திலே, என்பால் அருளும் உண்டுகொலோ! என்மீதும் உனக்கு அன்பு உளதேயோ! என்பதுதான், விம்மலும் பொருமலும் புலம்பலுமான அந்தப் பாட்டின் பொருள்.

‘உன்கண் என்கண்’ என்று கைகேசி கூறியதுந் தசரதன் கண் வள்ளன்மை காட்டிப் ‘புன்கண்’ ஆயிற்று. சக்கரவர்த்தியின் இருதயம் உருகி ஓடியது.

‘அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்குந் தாழ்’

மடையை மீறிய ஆறுபோலே கண்ணீராறுநான் சக்கரவர்த்தி. கைகேசி விம்மல் பொருமல் போய் மேலே கூறுகின்றான்:

“ஓ மன்னர் மன்னனே, சத்தியவந்தனே, உனது இராச்சியத்தில் என்னை இகழ்பவர் எப்படி இருக்கமுடியும்! என்னை இகழ்ந்தவர்கள் யாருமே இல்லை! என்னுடம்பில் எவ்வகை வருத்தமுங் கிடையாது.”

‘உன்கண் என்கண் அன்பு உண்டுகொல்’

என்பதை அறிந்து வைப்பதுதான் என்வருத்தம் என்கின்றான் கைகேசி. தயரதனுக்குப் புயங்கள் பூரிக்கின்றன. கைகேசியை இரு கரங்களாலும் அள்ளிப் பருகுவதுபோலக் கட்டித் தழுவுகின்றான் சக்கரவர்த்தி. உவகை அவன் இதயத்தை வெல்லுகின்றது.

கள்ளவிழ் கோதை கருத்துண ராத மன்னன்
வெள்ள நெடுஞ்சுடர் மின்னின் மின்ன நக்கான்.

தசரதச் சக்கரவர்த்தி,

‘வெண்ணிற நகைசெய்தான்’.

அவனுக்கு முகம் மலருகின்றது. அம்மலர்ச்சியில் எழுந்த நகை மின்னல் கான்று மிளிர்கின்றது. நீண்ட ஓளிச்சுடர்கள் வெள்ளமாய்ப் பரவி அலைமோதுகின்றன.

‘கருத்துணராத மன்னன்’

வெள்ளைநகை செய்தவனாகிய சக்கரவர்த்தி அவள் கருத்தை உணராதவனாயிருக்கின்றான்.

‘மடக்கொடி நெஞ்சமும் வானின் நீளமும்
கடற்குழி ஆழமும்’ கண்டதில்லை அன்றே.

அவளோ.

‘கள்அவிழ் கோதை’

இந்நாள் காறுந் தேன்பெருகுவதும் இதழ் விண்டவிழ் வதுமாகிய மலர்மாலையைப் புனைந்த கூந்தலையுடையவளாயிருந்தாள். இன்று, இனி அவள் கள்ளுதல் அவிழுகின்ற தொரு பெண். கள்ளுதல் — களவு செய்தல், வஞ்சித்தல். வஞ்சப் பெண்ணாய் மாறுதலடைந்திருக்கிறாள் அவள். வஞ்சத்தை அறியாத மன்னன் அவள் கருத்தின் ஆழத்தை உணர்வதென்பது !

உள்ளம் உவந்தது செய்வன் ஒன்றும் உலோபேன்
வள்ளல் இராமன் உன் மைந்தன் ஆணை யென்றான்.

சத்தியவந்தனை சக்கரவர்த்தி சத்தியஞ் செய்கின்றான். பெண்ணே,

‘உள்ளம் உவந்தது செய்வேன்’

நீ மனம் உவந்தது எதுவோ அதனைச் செய்தே தீருவேன்.

‘ஒன்றும் உலோபேன்’

நீ விரும்பியதை விரும்பியவாறு செய்வதன்றி அதில் ஒரு சிறிதாயினும் உலோபஞ் செய்யேன். இதோ ஆணையிருக்கின்றேன். வள்ளலும், உன் அன்புக்குரிய காதன் மைந்தனுமாகிய இராமன் மேலாணை என்று சத்தியஞ் செய்கின்றான் சக்கரவர்த்தி. சக்கரவர்த்தி யாதானுமொன்றை உலோபஞ் செய்தாயினும், இராமன் அவ்வாறு செய்யாது, தந்தை உலோபஞ்செய்தது ஒன்றுளதாயின், அதனைத் தான் வழங்கித் தந்தையைப் பேணி வள்ளன்மை காப்பானாதலின், அவன் ‘வள்ளல் இராமன்’ எனப்பட்டான். வள்ளல் ஆகிய இராமனைப் பயந்தமையால் தசரதச் சக்கரவர்த்தி வள்ளன்மை மேன்மேற் பிரகாசிக்க வீற்றிருக்கின்றான். அவனுடைய முகமலம், ‘ஈத்துவக்கும் இன்பத்தை’ அநுபவித்தற்குக் கைகேசியின் முகம் என்கின்ற குளத்தில் மலருகின்றது.

15. 'ஈவன் ; பகர்ந்தீடு'

“கரப்பிலா நெஞ்சிற் கடனறிவார் முன்னின்று
இரப்பும்ஓர் ஏள் உடைத்து”

தசரதச் சக்கரவர்த்தி கரத்தலில்லாத நெஞ்சு படைத்த வன். இரப்பார்க்கு ஒன்றீதலைக் கடனாகக் கொண்டவன். அதனாலே “தருகை நீண்டவன்”. இவன்பால் இரத்தல் ஒருவருக்குக் கைகூடுமானால், அது பெரிதும் ஒப்பற்றதொரு அழகை உடைத்தாயிருக்கும்.

கொடைமாரியான பாரி என்னும் வள்ளலிடம், இத்தலைச் செய்வதில் ஔவைப்பிராட்டி தவறுவதில்லை. ஈதலின் இயல்பை உணர்ந்தவர்கள்பால்,

‘இரத்தலும் ஈதலே போலும்’

என்பது தேவர்மொழி. தசரதன்பால் ஒன்றை இரத்தல் “ஈதலேபோலும்” என்பதை நன்கு அறிந்தவன் கைகேசி. அவனோ சக்கரவர்த்திக்குக் காதன் மனைவி. அப்படியிருந்துந் தருகை நீண்ட சக்கரவர்த்தியின் எதிரிலே அவன் இன்முகங் காட்டவில்லை. அந்தநிலை சக்கரவர்த்தியைக் கொல்லுகின்றது.

‘இன்னை திரக்கப் படுதல் இரந்தவர்’

இன்முகங் காணு மளவு.’

இரக்கப்படுதல்—ஈதல். அஃதாவது, இரப்பார்க்கு அவர் விரும்பியதை ஈவேன் என்று துணிந்து அதற்கு ஆயத்தமாயிருத்தல். ஈவோன்பால் உளதாகும் இந்தநிலை இரப்பவன் தானிரப்பதனைப் பெறுதற்கு முன்னமே, பெற்றவன்போல் மலர்ந்து முகம் இனியதைற்கு உபகாரமானது. இரப்பான் முகம் இனியதாதற்கு எத்துணைக்கணந் தரிக்குமோ அத்துணைக்கணமும், இரக்கப்படுதலும் இன்னைதேயாம்.

“ஈத்துவக்கும் இன்ப”மே இன்பம். ஈதலினாலே, இரப்பார் உவக்கும் உவகையை, ஈவோன் கண்ணைப் பருகி அநுபவிக்கும் இன்பமே மேலான இன்பம். அப்படியானதொரு உவகையைக் கைகேசியின் முகத்திற் கண்டு பருகிக் களிக்கத்துடிதுடிக்கிறான் தயரதன், தருகைநீண்ட சக்கரவர்த்தி. கைகேசியின் இன்முகத்துக்குத், தசரதன் இரந்து நிற்கின்றான். கைகேசியோ, அவன் வள்ளன்மையில் ஐயம் உறுவாள் போன்று, முகம் சிறிது மலர்ந்தும் மலராமலே வாடுகின்றான்.

தசரதன் அவள் முகமதியைத் தன் மடிமீது கிடக்க வைத்துத், தன் கர கமலங்களாற் கூந்தலாகிய மேகத்தை நீவி, உயிரிழந்த கயல்கள்போல் உணங்குகின்ற அவள் விழிகளைக் கண்ணீர் துளிக்க நோக்கி, என் உயிரே,

‘உள்ளம் உவந்தது செய்வன்; ஒன்றும் உலோபேன்’

நீ விரும்பியதை ‘உரைத்திடு’ என்று இரக்கின்றான்.

“ஆன்றவன் அவ்வுரைகூற ஐயம் இல்லாள்
தோன்றிய பேரவலந் துடைத்தல் உண்டேல்”

என்று அவ்வளவில் நிறுத்துகின்றான். ஆன்றவன்—ஆப்தன், நம்பப்படுவோன்; சக்கரவர்த்தி.

“அவ்வுரைகூற”

மேற்கண்டவாறு, பல திறத்தாலும் இராமன்மேல் ஆணையிட்டுத் தேறுதல் கூற, அவள்

‘ஐயம் இல்லாள்’

ஆயினாள். தசரதன் தன்வயம் ஆயினான் என்பதில் அவளுக்குத் தெளிவு பிறந்துவிட்டது. ஆயினும், இராமன்பால் அவனுக்கு உண்டான அன்புக்கு அஞ்சி, மேலும் ஐயத்தைப் புலப்படுத்திச் சக்கரவர்த்தியை அடியற்றதொரு மரமாக்கித் தான் நினைத்த திக்கிற் சாயும்படி வைக்க முயலுகின்றான் அவள். அந்த முயற்சிக்கண் எழுந்த ஐயவாய்பாடுதான்,

‘தோன்றிய பேரவலந் துடைத்த லுண்டேல்’

என்பது. “என்பால் பெரியதொரு அவலந் தோன்றி யிருக்கின்றது. அதனைப் பற்றறத் துடைத்தல் உன்றாற் கைகூடு மாயின்” என்பது அந்த ஐயவாய்பாட்டின் பொருள். ‘உண்டேல்’ என்பது ‘செயின்’ என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். அது தெளிந்த ஒருவரைக் கொல்லுவது போன்றதொரு ஐயவாய்பாடு. ஒரு சமயம் சனகன் சபையில், வில்லைப்பற்றிப் பேசியபொழுது, சதானந்தர் என்கின்ற முனிவர், விசுவாமித்திர முனிவரை நோக்கி ‘இவன் (இராமன்) ஏற்றின் நன்று’ என்று இந்த ஐயவாய்பாட்டை உபயோகித்ததுண்டு. ‘ஏற்றின்’ என்பது ‘செயின்’ என்னும் வாய்பாடு. அப்பொழுது அந்த வாய்பாடு, இராமனின் வீரத்தை நன்கு தெரிந்தவரான விசுவாமித்திரரைக் கோபமூட்டி, அவர் முடியை அசைத்துவிட்டது. ‘புனைந்த சடை முடி துளக்கிப் போரேற்றின் முகம்பார்த்தான்’ என்கின்றது

கவி. முனிவரின் முடியை அன்று துளக்கும்படி செய்த வாய்பாடு போன்றதொரு வாய்பாடுதான், கைகேசி பிரயோகித்ததாகிய,

‘ துடைத்தலுண்டேல் ’

என்ற வாய்பாடு. நீ என் அவலத்தைத் துடைத்தல் நடவாதது. நடவாதது நடக்குமேயானால் ; என்பது பொருள்.

முன்னமே,

‘ உன்கண் என்கண், உண்டு கொலாம் அருள் ’

என்ற இடத்தில், ‘ உண்டுகொல் ’ என்ற ஐயவாய்பாடு சக்கரவர்த்தியை உண்டு கொன்றுவிட்டது. அதனோடமையாமல், அதன் மேலும், ‘ துடைத்தலுண்டேல் ’ என மற்றும் ஒரு ஐயவாய்பாட்டை அடுக்கியது, முன்னமே முதல் ஐயத்தால் இறந்துபட்ட சக்கரவர்த்திக்கு இப்பொழுது மயானத்திற் கட்டைகள் அடுக்கியதாய் விட்டது.

‘ பேரவலந் துடைத்தல் உண்டேல் ’

என்பது, ஒரு காதன் மனைவியின் வாயிலிருந்து வருமானால், பத்துத் திக்குக்களையும் வென்ற தசரதச் சக்கரவர்த்தியை அந்த வார்த்தை எத்தனை பிரகாரந் தகித்திருக்கும்! அவன் என்ன என்ன சத்தியங்கள் செய்திருப்பான்? ‘ பெண்ணே, நீ விரும்புவதை ஈந்து உனக்கு எய்துவதொரு அவலத்தைத் துடைத்தொழியேனே ஆயின், நான் உயிர் வாழேன் ’ என்று ஏன் சொல்லியிருக்கமாட்டான். அம்மட்டோ, ‘ நீ எத்தனை நூறு வரங்கள் வேண்டுமானாலும், கேள். அத்தனை வரங்களையும் நீ கேட்கமுன்னமே நான் தந்தேன் ; தந்தேன். இது சத்தியம் ! சத்தியம் ! முக்காலுஞ் சத்தியம் ! ’ என்று இராமன்மேல் ஆணையிட்டுச் சத்தியவந்தனை சக்கரவர்த்தி சத்தியஞ்செய்தேயிருப்பான். ‘ கேட்கும் வரங்களைக் கேட்டபிரகாரந் தந்தேன் ’ என்று சத்தியவந்தன் சத்தியஞ் செய்வான் ஆனால், அந்தச் சத்தியத்தைப் பெற்ற பிறகு, வெகு அமைதியாகப் பெண்மைகனியக் கைகேசி தன் சுயருபத்தைக் காட்டலாமன்றோ ! கைகேசி செவ்விபெற்றுத் தன் கோலத்தைக் காட்டுகின்றாள். கள்ளவிழ் கோதை ‘ பேரவலந் துடைத்தலுண்டேல் ’ என்று நிறுத்தியவன், தசரதன் வயமானபின் தொடர்ந்து சொல்லுகின்றாள்.

சத்தியவந்தனே, கேட்கும் வரத்தைத் தந்தேன் என்று சத்தியஞ் செய்தது, இந்தச் சூரிய குலத்தைக் காப்பதாய், அதனைத் தழைக்கச் செய்வதாயிருக்கின்றது. அதனால் எனக்கு

உவகை உண்டாகின்றது. மகா சந்தோஷம்! புதிதாக நான் ஒரு வரமுங் கேட்க விரும்பவில்லை. அப்படி ஒரு வரம் எனக்குத் தரல்வேண்டா.

‘சான்றிமையோர் குலமாக மன்னநீ யன்று
ஏன்ற வரங்கள் இரண்டும் ஈதி’ என்றுள்.

மன்னர் மன்னனே, அன்றொருநாள் நீதானே, இரண்டு வரங்கள் ஈவதாக ஏற்றுக்கொண்டாய். அதனை மறந்திருக்க மாட்டாய். அதற்குத் தேவர்களெல்லாம் சான்றாய் அமைந்திருக்கிறார்கள். அந்த இரண்டு வரங்களையும் இப்பொழுது எனக்குக் கொடுப்பாயாக. அத்துணையும் போதுமானது என்றுள் கைகேசி. தசரதனுக்குச் சிரிப்பு; சிரிப்பின்மேற் சிரிப்பு; அதற்குமேற் சிரிப்பு வருகின்றது. கைகேசியின் முயற்சிகள் எல்லாம் ‘மலைகல்லி எலிபிடிப்பது’ போன்று தோன்றுகின்றன சக்கரவர்த்திக்கு. ‘இந்த அற்பமான இரண்டு வரங்களைப் பெறுதற்குத்தானா இத்தனை அவலம்’ என்று உள்ளம் உரைக்கின்றது. பெண்மையின் பேதைமைக்கு அவன் மனம் பரிகின்றது. மகாமேரு மலையைத் தாங்குதற்குப் புயம் பூரித்து நிற்பானொருவன் மேல், ஒரு சிறு மண்கட்டி வீழ்வது போன்றிருந்தது, அவனை அவள் கேட்ட வரம். சக்கரவர்த்தி அவளை நிறுத்தி எதிரிலிருத்திக் கூறுகின்றான்:

‘வரங்கொள இத்துணை மம்மர் அல்லல் எய்தி
இரங்கிட வேண்டுவ தில்லை; ஈவன்; என்பாற்
பரங்கெட இப்பொழுதே பகர்ந்திடு என்றான்
உரங்கொள் மனத்தவள் வஞ்சம் ஓர்கி லாதான்.’

பெண்டிரின் கற்பைத் திண்ணியது என்பார்கள். அதனினுந் திண்ணியது அப்பெண்டிரின் வஞ்சனை. வஞ்சத்தால் உரம்பலுடத்த மனத்தை உடையளாயிருக்கின்றாள் கைகேசி. அவளுடைய வஞ்சகத்தின் ஆழநீளங்களை அறியாதவனாயிருக்கின்றான் சக்கரவர்த்தி.

‘வரங்கொள இத்துணை மம்மர் அல்லல் எய்தி
இரங்கிட வேண்டுவது இல்லை’

என்பது சக்கரவர்த்தியின் வஞ்சகம் அற்ற தூய வார்த்தை.

பெண்ணே அந்த அற்பமான இரண்டு வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுவதற்கு, ஏன் இத்துணைக் கலக்கம் எய்தவேண்டும்! மம்மர்—கலக்கம். நீ ஒருசிறிதும் இரங்கவேண்டுவதில்லையே. நீ விரும்பும் வரத்தைப் பெறுதற்கு யார் தடைநிற்கமுடியும்! ஒரு கருத்தும் இன்றி, இனிதாகிய இந்த மங்கல நாளில்

என்னைப் பெரிதுங் கலக்கஞ் செய்துவிட்டாய்! உன் கூந்தல் இவ்வாறு தரையிற் புரளுவதா! பொன்னான மேனியிற் புழுதி படிவதா!

‘ஈவன்’

இதோ நீ விரும்பும் வரங்களைத் தந்தேன்:

‘என்பாற் பரங்கெட இப்பொழுதே பகர்ந்திடு’

உனக்குத் தருவதென்று முன் வாக்குச்செய்த வரங்கள் இனி என்பால் இருக்குமாயின் அவை முதியோனாகிய எனக்குப் பெரிய பாரமாயேயிருக்கும். இனி ஒருகணமும் அவ் வரங்களைத் தரித்துச் சமக்கமாட்டேன். நீ விரும்பாதொழியினும், அவற்றை இனி உன்பால் ஒப்பிப்பதே எனக்குக் கடன் ஆகின்றது. ஆதலால் என்பால் இரங்கி, இப்பொழுதே, அவ்வரங்களை ‘இன்னது’, ‘இன்னது’ என்று பகர்ந்திடு. மலைபோன்றதொரு சமையை என் தலையினின்றும் இறங்கச் செய்து எனக்கு ஆறுதல் அளி.

‘பகர்ந்திடு என்றான்’

வரங்கேட்க முனைந்த கைகேசியை ‘வரங்கேள்’ என்று வரங்கிடக்கின்றான் சக்கரவர்த்தி. பாவம்! ‘வஞ்சம் ஓர்கிலாதான்’.

16. ‘கீதை கேள்வன் வனமாள்வது’

தசரதச் சக்கரவர்த்தி கைகேசி கேட்கும் வரங்களை வள்ளன்மை செய்து, அவன் முகம் மலரத் தன் அகம் குளிர் தற்குத் தவம் இருக்கின்றான்; அவன் வாய்தழ்கள் வரங்களை இன்னது இன்னது எனச், “சொல்லு! சொல்லு!” என்று துடிக்கின்றன. அடைக்கலப் பொருளை அதற்குரியான் கையில் ஒப்பித்து, ஆறுதல் அடைய விரும்பும் நீதிமான் போன்று விரைவுபடுகின்றான் சக்கரவர்த்தி. கனகவிஜயரின் முடித்தலையைக் கண்ணகிக் கருங்கல் நெரிப்பதுபோலக், கைகேசிக்கு ஒருநாள் வாக்குத்தத்தஞ் செய்த வரங்க ளிரண்டும் சக்கரவர்த்தியின் முடித்தலையை நெரிக்கின்றன. பாரமான சமையை இறக்கி மகிழ ஆராமை கொள்ளுகின்றான் மன்னர் மன்னன். இந்த நிலையில் இனி மன்னனை வைப்பது தகுதியன்று என்று எண்ணுகின்றான் கைகேசி. கூனியின் உபாயத்தாற் கனி கனிந்ததைக் கண்ணலே காணுகின்றான்

கைகேசி, அவள் தேசத்தில் ஊழ் என்கின்ற தெய்வங்கள் பிரவேசிக்கின்றன. அவள் நாத் தன்வசம் இழக்கின்றது; கைகேசி ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களுஞ் செவிடுபடும்படி வரங்கேட்கப் போகின்றாள்.

“ தூயவை யாவையினுஞ் சிறந்த தூயாள் ”

விதிவயத்தால்,

“ தீயவை யாவையினுஞ் சிறந்த தீயாள் ”

ஆகப் போகின்றாள். விதியின் வினையாட்டை அறியாமல், அவள் நிலையை நினைந்து நினைந்து கண் சிவப்பதற்குமுன், அவள் தூய்மையைச் சற்றே சிந்திப்போமாக. கைகேசி உத்தமிகளின் வரிசையைச் சேர்ந்தவள்; உத்தமி.

“ வினைப்பயனை வெல்லுதற்கு வேதம் முதலாய்
அனைத்தாய் நூல்களினும் (உபாயம்) இல்லை ”

என்ற உண்மையை உணர்தற்கு உபகாரமானது கைகேசி தேவியின் சரிதை. அது வருமாறு :

கேசய தேசத்திற்கு அரசன் அசுவபதி. அவன் தருமந் தெரிந்தவன்; வேதவித்தைகள் பலவுங் கைவந்தவன். வேதாங்கங்களுள் ஒன்று சோதிஷம். அதில் மகா பாண்டித்தியம் படைத்தவன் அசுவபதி. ஒவ்வொருவரின் பூர்வ கர்மங்களையும் அறிந்து சொல்லுதலில் வல்லவன் அவன். தத்துவ விசாரஞ் செய்பவர்கள் ஜனகனிடம் செல்வதுபோல, வேத வித்தைகளை அப்பியாசஞ் செய்பவர்கள், அசுவபதி அரசனிடஞ் சென்று சந்தேகந் தெளிந்து செல்வார்கள். அதனால் அவனுக்குப் பெரிய புகழ் உண்டாயிற்று. அவன் மேலும் மேலும் வித்தைகள் பெருகும் பொருட்டுச் சரஸ்வதி தேவியை விதிப்படி உபாசித்துத் தவவிரதங்கள் அநுட்டித்து வந்தான். ஒருநாள் சரஸ்வதி தேவியானவள், அழகு ஒழுகுகின்றதொரு பால சரஸ்வதியாய்,

“ படிக நிறமும் பவளச்செவ் வாயும்

கடிகமழ்பூந் தாமரைபோற் கையு மாய் ”

அசுவபதிக்குத் தரிசனம் அளித்தாள். அசுவபதி அகங்குளிர்ந்து தோத்திரஞ் செய்து வணங்கினான். சரஸ்வதிதேவி அசுவபதியை மகிழ்ந்து, அவனுக்கு வரங்கொடுக்கும் பொருட்டு, முகம் மலர்ந்து புன்முறுவல் பூத்தாள். அரசன் தேவியின் பால்ய கல்யாண திருக்கோலத்தில் ஈடுபட்டமையால்,

“தேவி, உனக்குச் சமானமானதொரு பெண்குழந்தையை எனக்கு மகவாக அருக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். தேவி அன்புகூர்ந்து,

“அரசனே, எனக்குச் சமானமான பெண்குழந்தை நானேதான். அதனால், நான் ஒரு குழந்தைவடிவில் வந்து உன் கிருகத்தில் வளருவேன்; நீ பெளர்ணிமை தோறும் சரஸ்வதி இஷ்டி என்னும் வேள்வியைச் செய்துவருவாயாக” என்று கூறி மறைந்தாள். அசுவபதி மிகவும் மகிழ்ந்து, தன் மனைவியுடன் சரஸ்வதி இஷ்டியை விதிப்படி செய்து, தவம் இருந்தான். தவத்தின் பயகைத் தேவி தேவவடிவம் நீங்கி இரண்டு கைகளையுடையதொரு பெண்குழந்தையாய், அசுவபதி அரசன் புத்திரியாய் அவன் மாளிகையில் வளர்ந்து வருவாளாயினாள். அவளுக்குச் சரஸ்வதி என்ற பெயரையே அரசன் வழங்கினான். கேகயநாட்டரசன் புத்திரியாகையால், உலகம் கைகேசி என்ற பெயரை அவளுக்கு வழங்கியது. அவள் பருவம் அடைய முன்னமே அவள்பால் சகல வித்தைகளும் சம்பூரண பருவம் அடைந்தன. அவளும் பூரண பருவம் அடைந்தாள். தந்தைபால் வித்தியாசங்கை செய்பவர்கள் எல்லாங் கைகேசியை அணுகினார்கள். தந்தைக்குண்டாகுஞ் சந்தேகங்களையும் அவள் தெளிவித்து வைப்பாள்; சரஸ்வதிதேவியின் அவதாரம் என்றே அவளை உலகங் கொண்டாடிற்று. கைகேசி நாள் தோறும் வித்தியா சல்லாபஞ் செய்து கொண்டு வந்தாள். அவள் நிலை அவ்வாறாக; அயோத்திக்கு அரசனான தசரதன், புத்திரபாக்கிய மில்லாமையினாலே சோகமுற்று, அது சித்தியாததன் காரணத்தை அறியும்பொருட்டுப் பூர்வசென்ம கர்மங்களை அறியவல்லனான அசுவபதியை நாடிவந்தான். அப்பொழுது யௌவன தசையை அடைந்திருந்தவளும், சகல கலாவல்லியுமான கைகேசி தசரதனை வரவேற்று, ‘தாங்கள் வந்த நிமித்தம் என்னை’ என்று வினாவினாள். தசரதன் தன்னிலையை உள்ளவாறு அவளுக்குத் தெரிவித்தான். அவள், ‘மகாராஜாவே கேட்பீராக’ என்று தசரதனுக்கு, அவன் பூர்வஜன்ம வரலாறுகளைச் சொல்லத் தொடங்கினாள். ‘நீர்சென்ற பிறப்பில் உலகத்தைப் பிரகாசஞ் செய்கின்ற சூரியபகவானாயிருந்தீர். சூரியனுக்கு நால்வர் மனைவியர். காயத்திரி, சாவித்திரி, சரஸ்வதி, சாயாதேவி என்பன அம்மனைவியர்களின் பெயர்கள். சூரியபகவான் சாயாதேவிமீது அதிப்பிரியங்கொண்டு, ஏனைய மூவர் மனைவியர்களையும் புறக்கணித்து வந்தான். அந்தத் தவறு தலினாலே, சூரியபகவான் இந்தப் பூலோகத்திலே, அயோத்தியாபுரியிலே கூடித்திரிய வம்சத்திலே பிறக்க நேர்ந்தது.

அந்தச் சூரியபகவானே நீர். சூரியபகவானுற் புறக்கணிக்குப்பட்டவர்களாகிய காயத்திரி, சாவித்திரி, சரஸ்வதி மூவரும், உம்மை மணஞ் செய்யும்பொருட்டு இந்தப் பூமியிலே இராசகுமாரிகளாய்ப் பிறந்திருக்கின்றார்கள். உமது மனைவியாகிய கௌசல்யாதேவி அந்தக் காயத்திரியேயாவள். சாவித்திரி சுமித்திரை என்னும் பெயருடன் பிறந்திருக்கின்றாள். சரஸ்வதியைப்பற்றிப் பின்பு சொல்லுகிறேன். மறையை இரு பெண்களையும் விரைவில் நீர் மணஞ்செய்து கொள்ளவேண்டும். மூவர் மனைவியர்களையும் மணந்த பிறகு புத்திர காமேஷ்டி என்கின்ற யாகத்தை நீர் செய்வீர். அதன் பயனாக, ஸ்ரீமத் நாராயணமூர்த்தியும் அவர் பரிகரங்களும் உமக்குப் புதல்வர்களாய் நும் மனைவியர்களின் வயிற்றில் உதித்துத் துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்வார்கள்” என்று கூறி அவ்வளவில் நிறுத்தினாள் கைகேசி.

தசரதனுக்கு ஆச்சரியத்தின்மேல் ஆச்சரியம் உண்டானது. பூர்வசென்ம வரலாற்றைத் தானே உணர்ந்தவன் போல விம்மிதங்கொண்டான் தசரதச் சக்கரவர்த்தி. பூர்வசென்ம மனைவியரில் காயத்திரி சாவித்திரி இருவரையும் அவன் அறிந்துகொண்டான். ஒருத்தியை அறியவில்லை. சரஸ்வதியின் அவதாரத்தை இப்பெண்மணி ஏன் கூறவில்லை என்று எண்ணி எண்ணித் திகைத்தான்; சிந்தித்தான்; அவளை உற்றுநோக்கினான். சர்வ சாஸ்திர நிபுணயான அந்த நங்கையுடன் அதன்மேல் உரையாடக் கூசினான். ஐயந் தெளிவு ஆகவில்லை. அதுகண்டு அவள் நாணிநாள்; அந்தக்கணமே அவள் உள்ளே சென்றுவிட்டாள். அந்தச் சரஸ்வதிதான் இந்தக் கைகேசி என்பது தசரதனுக்கு அப்பொழுது தெளிவாய்விட்டது. எனினுந் தடுமாற்றம் போகவில்லை. இந்த நிலையில் சக்கரவர்த்தியை இருத்துவது தருமம் என்று என்று எண்ணிவிட்டாள்போலும்! உள்ளே சென்றவள் மீண்டுந் தோன்றினாள். தசரதன், “பெண்ணே” என்று ஏதோ சொல்லுதற்கு முயன்றான். அப்பொழுது அவள் அவன் எதிரில் தலைகுனிந்து நின்று, “நான் சுதந்திரம் உடையள் அல்லள்” என்று கூறி மறைந்தாள்.

கைகேசியின் சௌந்தர்யம் தசரதனின் இருதயத்தை அள்ளிப் பருகியது. ஒருவாறு தேறி அசுவபதி மன்னனிடஞ் சென்று, தசரதன் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான். அசுவபதி மகிழ்ந்து கைகேசியைத் தசரதனுக்குத் திருமணஞ் செய்துவைத்தான். பூர்வசென்ம கன்மம் விசாரிக்கப்போன தசரதன் கைகேசியுடன் அயோத்திமாநகரம் வந்து சேர்ந்

தான். அப்பொழுது மந்தரை என்னும் பெயருடைய கூனியும் அயோத்திக்கு வந்து சேர்ந்தாள். இந்தக் கூனி யார்? இவள் குலம் கோத்திரம் என்ன? என்பது யாருக்குத் தெரியாது. கைகேசிக்கு அடித்தொண்டு செய்துவருகின்றாள் இந்தக் கூனி. இவளுடைய பிறப்பு வளர்ப்பு வரலாறுகள் வான்மீகிக்குத் தெரியா. கம்பர்,

“கூனி தோன்றினள்”

என்று அவள் மகாத்மியத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறார். கூனி நாராயணமூர்த்தியின் யோகமாயை என்றும் திரோதான சத்தி என்றும் வியாக்கியானகாரர்கள் கூறிக்கொள்ளுகின்றார்கள்.

திரோதானம் மறைப்பு. படைத்தல் முதலிய ஐந்தொழில்களுள் மறைத்தல் ஒன்று. அதன் இரகசியத்தை அறிந்தவர் யார்! கைகேசி முதலியவர்களே தம் வரலாறுகளைத் தாம் அறியார்கள். மறப்பு என்கின்ற மறைப்பு யாவரையும் மூடிக்கொண்டது. எல்லாம் நன்மைக்கே என்ற நாடகம் நடக்கிறது.

கைகேசி பேய்க்கோலம் பூண்டு பேயாய்விட்டாள். பேய்கதை பேசுகின்றது; வரங்கேட்கிறது.

ஏய வரங்க ளிரண்டி னென்றி னுலென்
சேயுல காள்வது; சீதை கேள்வன் ஒன்றற
போய்வன மாள்வது; எனப் புகன்று நின்றாள்
தீயவை யாவையினுஞ் சிறந்த தீயாள்.

‘ஏய’ — முன் கொடுத்த என்னும் பொருள் உடையது. தசரதன் சம்பராசர யுத்தத்தில், தன் உயிர்க்கு உறுதுணை செய்த கைகேசிக்குக் கொடுத்த வரங்கள் இரண்டு. அந்த வரங்கள் இப்பொழுது கேட்கப்படுகின்றன. அவ்வரங்களில் ஒன்று ‘என்சேய் உலகு ஆள்வது’ ஆகியிருக்கவேண்டும் என்பது. இந்த வரத்தைக் கொடுப்பதில் சக்கரவர்த்திக்கு எத்துணை ஆயாசமும் உண்டாகாது.

கைகேசி,

‘என் சேய்’

என்றபோது, அவள் சேய் ‘இராமன்’ என்றே தசரதன் முதலில் எண்ணியிருப்பான். அதனால் உவகை கைம்மிக்கு ஆயாசம் உண்டாயிருக்கும். அப்படி உண்டான ஆயாசம், ‘என் சேய்’ என்பது பரதனையும் குறிக்கும் ஆதலால்,

சற்றே தணிந்து சமநிலையைப் பொருந்தியிருக்கும். முதல் வரங்கேட்டபோது தசரதன் கெம்பீரமாகவே வீற்றிருப்பான். அதன்மேல், அடுத்த வரங்கேட்கப்படுகின்றது. அது,

“சீதை கேள்வன்போய் வனமாள்வது”

‘வனமாள்வது’ என்ற தொடர் இரட்டுற மொழிதல், வனம் ஆள்வதுமாம்; வனம் மாள்வதுமாம். இந்த இரண்டாவது வரம், முதலாவது வரத்தில்,

‘என் சேய்’

என்பதனை இன்னார் என்று தெளிவுபடுத்துவதோடமையாது, வரம்கொடுப்போனையே மாளச்செய்வது; அமங்கலமானது. இராமாயணம் முழுவதையும், அயோத்தியிலிருந்து ஒரு சோக நாடகமாக்கும் வரம் இந்த வரம். இப்படிப்பட்ட வரம் எங்கே! கைகேசியின் தூய இயற்கைநிலை எங்கே!

“புகன்றும்”

இத்துணைக் கொடிய வரத்தைக் கேட்டதன் மேலும்,

‘நின்றாள்’

வரத்தைக்கேட்ட அவள், உயிர் உடலில் தரித்து நின்றாள்! நிற்கின்றாள்! இஃதென்னை ஆச்சரியம்! இவள் இனிக் கைகேசியே அல்லள். இவள்,

‘தியாள்’.

‘தியவை யாவையினுஞ் சிறந்த தியாள்’

என்று சிறப்புச் செய்கின்றது கவி.

17. 'ஏழிரண்டாண்டில் வா'

உலகப்பிரசித்தமான இரு வரங்களையுங் கைகேசி, சக்கர வர்த்தியிடங் கேட்டுவிட்டாள். அவ்வளவில் அமையாது, அவ் வரங்களைப் பெறுவதிலே முனைந்து நிலைத்தும் நிற்கின்றாள். 'கைகேசியுமா, இராமனைக் காட்டுக்குத் துரத்த மனம் ஒருப்பட்டாள்' என்று உலகம் பிரமிக்கின்றது. ஆனால், ஞானம் கைவந்த மேதைகளின் உலகம் ஒருசிறிதும் ஆச்சரியம் எய்தவில்லை. வான்மீகி பகவானை எடுத்துக்கொள்வோம்; அவர் 'துனியில் காட்சி முனிவர்.' அவருக்கு உலக நடைமுறைகளில் எத்துணை வெறுப்பும் இல்லை. துனி—வெறுப்பு. நடக்கவேண்டுவது நடக்கின்றது என்பதை முனிவர்கள் அறிவார்கள். வான்மீகி முக்காலமுந் தெரிந்தவர். இராமாவதாரத்துக்கு முன்னமே இராமாவதாரமாகிய இராமாயணம் பாடி முடித்தவர். அவருக்கு உள் மனசுள் இராமனைக் காடுகாட்டுவதில் ஓர் உவகையும் உண்டு போலும்!

இந்த வான்மீகி தசரதனுடைய மந்திராலோசனைச் சபையிற் சமூகஞ் செய்திருந்தவர். ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைப்பதை அநுவதித்ததன்றித், தமது குதூகலத்தையுந் தெரிவித்திருக்கின்றார் வான்மீகி. இதனை வளர்ந்து செல்வதாகிய தமது வான்மீகத்திலும் முன்னமே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட இந்த முனிவர் இராமாயணம் பாடும்போது—பாடத்தொடங்கும்போது, சரஸ்வதி தேவியைப் பிரார்த்தித்தார். தேவி பிரத்தியட்சம் ஆளுள். அப்பொழுது வான்மீகி,

“ அம்மே, ஸ்ரீராமனைக் கதாநாயகனாக வைத்துக்கொண்டு ஒரு பெரிய பிரபந்தம் எழுத உத்தேசிக்கின்றேன். அதற்குத் தாங்கள் அருள் செய்யவேண்டும். இராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு, இராஜ்யத்திலேயே இருந்துவிட்டால் கதை சங்கிரகமாய் விடும். சங்கிரகம்—சருக்கம். இராமாவதார நோக்கம் ஆகிய இராவணவதம் நிகழாது. தசரத இராஜனே வெகுகாலம் பிள்ளையில்லாமல், புத்திரனை அடைந்திருப்பதனால், இராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்யவேயத்தனஞ் செய்வான். பிரசைகளும் இவ்விதமே சம்மதிப்பார்கள். இராமகாதையை விஸ்தரிக்கவேண்டும் என்ற என்னுடைய மனோரதமானது பூர்த்தியாகாமற் போய்விடும். அதை நீயேதான் பூர்த்திசெய்து வைக்கவேண்டும் ” என்று கேட்டுக்கொண்டார். தேவியும் அப்படியே யாகுக என்று அநுக்கிரகஞ் செய்தாள்.

இவ்வாறு வான்மீகியின் கருத்தைப் புராணங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. தேவரகசியங்களையும் இராமவதார நோக்கங்களையும் அறிந்தவரும், துணி அற்றவருமான வான்மீகியின் கருத்தை ஆர் அறிவார்! வான்மீகிக்கு அநுக்கிரகித்த சரஸ்வதியே, கைகேசியாயினபோது, அந்தக் கைகேசிதானே இராமபட்டாபிஷேகத்துக்குத் தடை நிகழ்த்தும்போது வான்மீகிக்கு எப்படித்தான் ஆச்சரியம் உண்டாகும்! நம்மைப் போல் வான்மீகியும் நம்முடன் கூடிச் சோகம் உறுவதுதான் ஆச்சரியம்! இந்த ஆச்சரியம் ஒருபுறம் இருக்க, மற்றொரு ஆச்சரியம் மகத்தானது. அது பெரிதும் விசாரிக்கற்பாலது.

கூனி இரு வரங்கள்பற்றிக் கைகேசிக்கு உபதேசஞ் செய்யும்போது,

“.....இராமன்,
பெரு வனத்திடை ஏழிரு பருவங்கள் பெயர்ந்து
திரிதரச் செய்வது ஒன்றினால்”

என்பது ஓர் உபதேசம். இந்த உபதேசத்திலே இராமனுக்கு வனவாசம் பதினான்கு வருஷம் என்று ஓர் எல்லை குறிக்கப் படுகின்றது. இந்த எல்லையின் கருத்து யாது? ஆயுள் முழுதும் இராமனைக் காட்டில் அலைய வைக்கலாமே? பரதன் பதினான்கு வருஷம் அரசாண்டாற் போதுமா? இராமனைக் கண்டால்—இராமன் என்ற பெயரைக் கேட்டால்—‘கண்டு முட்டு’, ‘கேட்டு முட்டு’ உண்டாகின்ற கூனிக்கு ஏன் இந்த இரக்கம்? கூனி பாடஞ் சொல்லியவாறே கைகேசியும் இராமனை,

‘ஏழிரண்டாண்டில் வா’

என்கின்றாள். பதினைந்தாம் வருஷம் பரதன் கதி என்ன? இந்த ஏழிரண்டு ஆண்டு ஆராயற்பாலது. வரங்கொடுத்த தசரதனுக்கு இந்த ஆண்டு எல்லை தெரியுமா? என்பதும் ஆராயற்பாலது. கம்ப சிருட்டியான தசரதனுக்கு இந்தப் பதினான்கு வருஷ எல்லை தெரியாது.

கைகேசி கேட்ட இரு வரங்களில் ஒன்று பரதன் அரசாள்வது; மற்றையது இராமன் வனமாள்வது. வனத்தில் மாண்டு தொலைந்து போவதுபோலும்! வருட எல்லை வரங்கேட்கும்போது கைகேசி வாயில் வரவில்லை; கம்பர் அதனை அவள் வாயில் வைக்கவில்லை. பதினான்கு வருடந்தானே என்று ஒருவாறு தசரதன் உயிர் தரித்திருந்துவிட்டால், தாமியற்றுஞ் சோகநாடகத்தின் இரசம் ஒரு துளி குறைந்து படும் என்று கம்பர் எண்ணிவிட்டார் போலும்! இராமன்

வனமாள் அதேசமயத்தில் தசரதனும் மாளவேண்டுமென்பது கம்பரின் காவிய சங்கற்பம் போலும்!

“என் சேய் வனமாள், மாய்ந்தேபோய் நான் வானுல காள்வேன்” என்று தசரதனைச் சொல்லும்படி செய்திருக்கிறார் கம்பர். கம்பருடைய இரு வம்புகளினாலே தசரதன் பாவம்! உயிர் மாய்கிறான். ஒரு வம்பு: ஆண்டெல்லை குறியாது கைகேசியை வரங்கேட்க வைத்தது.

இரண்டாவது வம்பு: வனம் ஆள் என்ற தொடரை ‘வனம் மாள்’ என்றும் பிரிக்கத்தக்க வகையில், ‘வனமாள்’ என்று வைத்தது. இராமன் ஆயுள் முழுவதும் வனத்தில் அலைந்து மாள்வதாயின், தசரதன் மாளாமல் இருப்பதெப்படி!

‘ஆள்’ என்ற சொல்லைப் பரதன் பக்கலிலும் இராமன் பக்கலிலும் உபயோகிக்கும்போது கம்பர் செய்த வம்பு ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்கு இனிது விளங்கும்.

‘என்சே யரசாள்வது’ என்று கைகேசி வரங்கேட்கும் போது ‘ஆள்வது’ என்ற சொல்லை அமங்கலப்படுத்தாது சாவதானமாக உபயோகித்திருக்கின்றான். இராமன் விஷயத்தில் வேண்டுமென்றே ‘வனமாள்வது’ என்று அமங்கலத்தை உபயோகித்திருக்கின்றான். இந்த வாக்கியப் பிரயோகங்களுக்குப் பாத்திரவாளி கம்பன். இவ்வாறுகிய பிரயோகத்தினால் இனித் தசரதன் மாள்வது நிச்சயம் ஆகிறது. அது அவ்வாறாக, கூனியின் வாயிலும் கைகேசி வாயிலும் தோன்றிய பதினான்கு ஆண்டு என்கின்ற வரையறையின் மர்மம் இன்னுந் தெளிவாக வில்லை. புராணந்தரம் பற்றியாவது ஆராய்வோமாக. பதம்புராணம் பின்வருமாறு பேசுகின்றது:

இராவணன் கடுந்தவம் புரிந்து பிரமாவிடம் வரம் பெற்றான். ‘மனிதர் அல்லாத மற்று எவராலுங் கொல்லப்படாமலிருப்பது’ என்பது அந்த வரம். அதனை அறிந்த நாரதர், தேவர்கள் மனுஷ வடிவில் உன்னை வதம் செய்யலாமே என்றார். அப்பொழுது இராவணன் திகைப்படைந்து இதற்கு என்ன செய்வது என்று நாரதரை உபாயங்கேட்டான்.

“எவன் ஒருவன் பதினான்கு வருஷங் காட்டில் வசித்து அகிம்சாதர்ம விரதத்தை அநுட்டித்தவனாயிருப்பானே, அவன் மகாயோகியாய்ச், சீவகாருண்யம் படைத்தவனாயே யிருப்பான். அவன் ஒரு பசும்புல் நுனியைத்தானும் கிள்ள மாட்டான். அகிம்சா தர்மம் அட்டாங்க யோகத்தில் முதற்கண்ணதாகிய ‘இயமம்’ எனப்படும். இந்த இயமம் கைவந்த

அகிம்சாவானால் மரணம் சித்திக்கவேண்டும் என்று வரங்
கேள் ; நீ அமரனாய் வாழலாம்” என்று உபாயம் சொல்லிக்
கொடுத்தார் நாரதமுனிவர். இராவணன் மீண்டுந் தவஞ்
செய்து நாரதமுனிவர் கூறிய பிரகாரம் பிரமாவிடம் வரம்
பெற்றான். இவ்வாறு பத்மபுராணக்கதை சொல்லுகின்றது ;

இது நிற்க ; மற்றுமொரு சம்பவத்தை வான்மீகி
ஞாபகன் செய்கின்றார். அது வருமாறு :—

நாராயண மூர்த்திக்கு மனித வடிவெடுத்து இராவண
வதமாகிய துட்ட நிக்கிரகத்தை நிகழ்த்தவேண்டு மென்பது
விருப்பம். அந்த விருப்பந்தான் இராமாவதாரம். இராமாவ
தாரமாய் மனித வடிவில் இராக்கத சங்காரம் நிகழ்த்த
வேண்டுமேல்,

‘ஆதித்திய இருதயம்’ என்கின்ற மகாமந்திர வித்தை
கைவருதல் வேண்டும். அந்த மந்திர வித்தைக்கு ‘விஜயா’
என்றும் பெயர். இந்த வித்தை கைவந்தவர் அகத்தியர் :
கடலை அடக்குதல் முதலிய சித்திகள், அந்த வித்தியா பலத்
தினால் அகத்தியருக்கு வந்தவைகள். அந்த வித்தையை அசுரர்
கள் அகத்தியரிடம் பெறுதற்கு முயன்றார்கள். அவர்களுக்
குக் கொடுத்தால் அவர்கள் சற்சனங்களை அதனால்
வருத்தம் புரிவார்கள் என்ற எண்ணத்தினால், பதி
னான்கு வருஷம் அகிம்சா விரதம் அநுட்டித்தவர்களுக்கே
இந்த மந்திர வித்தை சித்திக்கும் என்று ஒரு நிபந்தனையி
யைச் செய்தார் அகத்தியர். அசுரர்கள் அகிம்சைக் கஞ்சி
அந்த வித்தையைப் பெறும் முயற்சியைக் கைவிட்டு விட்
டார்கள். இராமன் அந்த வித்தையைப் பெறுதற்குப் பதி
னான்கு வருடம் அகிம்சாதர்ம விரதத்தை மேற்கொள்ள
வேண்டியவன் ஆயினான்.

அன்றியும் மற்றுமொரு சம்பவமும் ஞாபகப்படுத்தப்
படுகின்றது.

சீதோபநிஷத்திலே பிரம்மவித்தை என்று ஒரு வித்தை
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வித்தைக்குச் சீதை என்
றும் பெயர். சீதாதேவி பிரம்மவித்தையாயிருக்கின்றாள்.
இந்தச் சீதை காரணமாகவே இராவணவதம் நிகழவேண்
டும் என்பது ஒரு நியதி. முற்பிறப்பிற் சீதை நிகழ்த்திய
சாபமும் உண்டு. ஸ்ரீராமன் சீதையாகிய பிரம்மவித்தை
தெரிந்தவன். இந்த வித்தையை இராமன் பயிலும்போது
இந்த வித்தைக்குரிய விரதாநுஷ்டானங்களுடன் பயிலவில்லை.
இனி அந்த வித்தை சித்திக்கவேண்டுமானால், அதற்குரிய விர
தத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும். வேதம் நான்கு ; வேதாங்கங்
கள் ஆறு. ஸ்மிருதி மீமாம்சை நியாயம் புராணம் ஆகிய

பதினான்கு வித்தைகளையும் வருடத்துக்கு ஒன்றாகப் பதினான்கு வருடம் விரதம் அனுட்டித்து உபாசிக்கவேண்டும். இது சீதாவித்தை சித்தித்தற்குரிய விரதாநுட்டானம். இந்த அநுட்டானத்தை வித்தை பயிலும்போதே அநுட்டியாத அபராதத்துக்குப் போலும், ஒரு வருடம் சீதையைப் பிரிந்தும் இருக்க நேர்ந்தது. இராமன் தன்பாலெய்திய சீதை என்கின்ற வித்தை சித்தித்தற்குப் பதினான்கு வருடம் விரதம் இருக்கவேண்டியவன்.

சீதை என்கின்ற வித்தையின் பொருட்டும், ஆதித்திய இருதயம் என்கின்ற மந்திரத்தின் பொருட்டும், இராவணன் பெற்ற வரத்தின் பொருட்டும் இராமன் வனவாசஞ் செய்ய வேண்டியவன் ஆகின்றான். இது தேவ இரகசியம். தேவர்கள் கூனியின் உடம்பிலுங் கைகேசி உடம்பிலும் பிரவேசித்து அவர்களை அறியாமலே அவர்கள் வாயினாலே 'இராமன் பதினான்குவருடம் வனமாளவேண்டும்' என்று சொல்லுவிக்கின்றார்கள்.

'ஒன்றை நினைக்க' என்ற பாடலில்,

'நினையாத முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும்'

என்ற தொடர் வருகின்றது.

18. வேழம் வீழ்ந்தது

நாக மெனுங் கொடியாள் தன்நாவின் ஈந்த சோக விடந் தொடரத் துணுககம் எய்தா ஆக மடங்கலும் வெந்து அழிந்து அராவின் வேகம் மடங்கிய வேழ மென்ன வீழ்ந்தான்.

'கொடியாள்'

பூங்கொடிபோன்றவள் என்று வருணித்தற்குரியவளும், தூயவளும் ஆகிய கைகேசி, இன்று தானே தன்னை அறியாதவளாய்க், கொடுமை படைத்தவளாய்க், கொடிபோல் நீண்டு வளைவதொரு பாம்பு ஆகின்றாள். பாம்புகளுக்குள்ளே கொடிய பாம்பு நாகபாம்பு. அந்தக் 'கொடியாள்' நாக மென்னுங் கொடியாளாய் விட்டாள்.

'நாவின் ஈந்த சோக விடம்'

கைகேசியாகிய நாகத்தின் நாவிலிருந்து இரண்டு விஷத்துளிகள்—சோகத்தைச் செய்யுந் துளிகள்—சக்கரவர்த்தியின் செவித்துளைகளிற் சிந்தின. விஷத்துளிகளுள் ஒன்று பரதன் நாடாளுந் துளி; மற்றையது இராமன் காடாளுந் துளி.

விஷந்தீண்டிய அந்தக்கணமே, நடுக்கம் எய்தி, உடல் முழுவதும் வெதும்பி, அறிவு அழிந்து சக்கரவர்த்தி நிலத்தில் வீழ்ந்தான்.

“அராவின் வேகம் மடங்கிய வேழம் என்ன வீழ்ந்தான்”

விஷப் பாம்பு தீண்டிய விஷவேகத்தினாலே மிக்க வேகமுங் கிளர்ச்சியும் படைத்ததொரு களிற்றியானை, தன் தீரம் அனைத்தும் மடங்கி ஓடுங்கி வீழ்வதுபோல வீழ்ந்தான் சக்கரவர்த்தி. நிலத்தில் வீழ்ந்த சக்கரவர்த்தி உயிர்நீத்தவன் போற் சிறிது நேரம் மயங்கிக் கிடந்தான். உரோமத் துவாரந்தோறும், கொதிக்கின்ற வெந்நீர் பெருகுவதுபோல வெயர்வை பெருகி ஓடுகின்றது. வேதனை என்கின்ற அக்கினியினாலே தேகம் வெந்து அழிகின்றது. அடங்கிக்கிடந்த மூச்சு உலைமுகத்து அக்கினிபோல் வெளிவருகின்றது. வெம்மை தாங்காமல் அங்கும் இங்கும் புரளுகின்றான் சக்கரவர்த்தி.

“மாதூயரத்தனை யாவர் சொல்ல வல்லார்”

அவன் படுந் தூயரத்தை எடுத்துச் சொல்ல வல்லவர்கள் உளராயின், அவர்கள் நா வெந்து சாம்பராய்ப்போம்; சக்கரவர்த்தியின் நா வரண்டு சுருளுகின்றது. அதில் ஈரப் பசுமை என்பது இல்லை. ஐயோ பாவம்! நாவில் வெயர்வை உண்டாகாதா! எப்படி உண்டாகும்! உள் இந்திரியமாகிய மனம் புலர்ந்து பாலைநிலமாய்விட்டது. கண்களில் இரத்தம் பெருகுகின்றது. பெருகி வெளிவரும் இரத்தம் வரண்டு துகள் துகளாய்ப் பரவுகின்றது. ஏனைய புலங்களும் இவ்வாறே அலைவுபடுதலினால், சஞ்சலம் அளவுகடக்கின்றது. இனி உடலில் உயிர்தரிப்பதெங்ஙனம்! உயிர் உடலை நீத்து ஓட முயல்கின்றது.

மேவி நிலத்தில் நிற்கும்; வீம்மும்; வீழும்;
ஓவியம் ஒப்ப உயிர்ப்பு அடங்கி ஓயும்;
பாவியை உற்றுஎதிர் பற்றி எற்ற எண்ணும்;
ஆவி பதைப்ப அலக்கண் எய்தி நின்றான்.

நம்பி மோசம்போனதொரு ஆவி, பேய்க்கோலம் பூண்டு பழிவாங்க முனைவதொரு நிலையில் நிற்கின்றான் தசரதன். வீம்முவான்; விழுவான்; எழுவான்; மூச்சடங்கி ஓய்வான்; ஓவியம்போல்வானாய் இருப்பான்; அவன் ஆவி பதைக்கின்றது. அலக்கண்—துன்பம், துன்பமே வடிவான மன்னன்,

‘பாவிசை உற்று எதிர் பற்றி எற்ற எண்ணும்.’

பாவிசையாகிய கைகேசியை எதிர்சென்று அணுகி, அவனைக் கைகளால் இறுகப்பற்றிக், கல்லிலோ மரத்திலோ வைரித்த நிலத்திலோ எற்றி, உடலை உருக்குலைத்துச் சித்திரவதை செய்தாலோ என்றும் எண்ணுவான். எண்ணிய அந்தக்கணமே,

‘பெண்ணென உற்ற பெரும் பழிக்கு நாணும்’.

இந்தப் பேய் பெண்வடிவுகொண்டிருக்கின்றதே; இதனைக் கொன்றால், பெண்பழி பற்றிக்கொள்ளாமே என்று நாணுவான்.

“கம்ப நெடும்களி யானை மன்னன்
வெம்பி விழுந்து அழும்.....”

கட்டுத்தறியை முரிக்கின்ற மிக்க மதங்கொண்ட களிற்று யானை போன்றவனாகிய தசரதச் சக்கரவர்த்தி,

வெம்புதலை அறியாதவன், இன்று, விம்மி விம்மி வெம்புகின்றான்; அழுதறியாதவன் நிலத்தில் விழுந்து அழுகின்றான். தேவர்கள் இந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணர்களாயிருந்தும், அதனை மறந்து, அவன் நிலைக்காற்றாது, தாமும் விம்மியழுகின்றார்கள். அவளோ,

அஞ்சலள் ஐயனது அல்லல்கண்டும்; உள்ளம்
நஞ்சிலள்; நாணிலள்; என்ன நாணம் ஆமால்
வஞ்சனை பண்டு மடந்தை வேடம் என்றே
தஞ்சென மாதரை உள்ளலார்கள் தக்கோர்.

‘என்ன நாணம் ஆமால்!’

கம்பருக்கு வெட்கம் வருகின்றது. கைகேசியின் நிலையைச் சொல்லக் கம்பர் நாணுகின்றார்.

இஃதென்ன வெட்கம்! தசரதனே, ‘ஐயன்’ பெருமையிற் சிறந்தவன்; தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன். அப்படிப்பட்டவன் படும் அல்லல்களை நாம் கேள்விப்படுகின்றோம். கைகேசியோ நேரிற் காணுகின்றாள். அவளுக்குக் கண் கூசவில்லை; அவள் அரசன் நிலையைக் கண்ணாரக் கண்டும்,

‘அஞ்சலள்’

அஞ்சவேண்டியதற்கு அஞ்சினால்லள். அம்மட்டோ.

‘ உள்ளம் நஞ்சிலள் ’

மனசு சிறிதாயினும் நெகிழ்ந்தாளா? நெகிழ்ந்திலள் :
தேகம் முழுதும் நஞ்சுமயமானவள், நஞ்சிலளாதல் எங்ஙனம் !
அவள் நைந்திலள் ! நையவில்லை.

‘ என்ன ’

அவள் நிலையை எடுத்துச் சொல்ல—இப்படியும் இருந்தாளே என்று விவரிக்க,

‘ நாணம் ஆமால் ’

நாணம் தலைக்கேறுகின்றது. அப்பால் அவள் நிலையைக் கூற நாணிக் கம்பர் தலை குனிகின்றார். எத்துணைக்காலம் இடையிட்டு எங்கேயோ இருந்த கம்பரை நாணம் கொண்டு தின்னுக்கின்றது. அதனைப்போக்கக் கம்பர் முயலவேண்டியவர் ஆகின்றார். அந்த முயற்சி பின்னிரண்டடிகளுமாய் அமைந்திருக்கின்றது. கம்பர் கைகேசிபால் உண்டான வெறுப்பினாலே, பெண்ணுலகத்தையே வெறுத்துக் கடுஞ் சொற்களை உபயோகித்து அமைகின்றார். ஒரு சமண புலவர்போற் காட்சியளிக்கின்றார். ‘ பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள் ’ என்ற இரண்டடியைக் கடந்து, அப்பாலே தாவி, நாலடியிற் பாய்ந்து, கம்பர் பெண்மையை நிந்திக்கின்றார். பாவியாகிய கைகேசி நிந்திப்பிக்கின்றான். கம்பர் தசரதனைய் நிந்திக்கிறார் போலும். கூனி கைகேசியுட் பிரவேசிக்கத் தசரதர் கம்பருட் பிரவேசித்துவிட்டார்.

‘ தக்கோர் பண்டு, மடந்தை வேடம், வஞ்சனை என்றே
மாதரை உள்ளால் ; தஞ்சென உள்ளல் ’

இவ்வளவுங் கம்பர் கூற்று.

பழைய காலத்திலே தக்கோர்களாகிய பெரியோர்கள் பெண்வடிவத்தை வஞ்சனையின் திருவுருவம் என்றே தீர்மானஞ் செய்துவிட்டார்கள் ; ஆதலினாலே அவர்கள் பெண்களை மனசினாலே நினைப்பதும் இல்லை ; நினைத்தற்கும் பாத்திரமாகாத பெண்கள், வாழ்க்கைத் துணைநலம் ஆதல் எங்ஙனம் ! தஞ்சம்—பற்றுக்கோடு. அது ‘ தஞ்சு ’ என நிற்கின்றது. தக்கோர் வஞ்சனை வேடமான மாதரைத், தஞ்சம் என்று மனசால் நினைத்தலுஞ் செய்யார்கள்.

‘ மண்ணுலகில் உள்ள வரம்பில் பெரும்பவத்தைப்
பெண்ணுருவம் ஆக்கிப் பிரமன் படைத்தனால் ’

என்றிங்ஙனம் வெறுப்பை வெளியிட்டுத், தமக்கெய்திய நாணத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகின்றார் கம்பர். கம்பர் துணை செய்த இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு பெருமூச்சோடு ஒரு வார்த்தை சொல்ல முனுகின்றான் சக்கரவர்த்தி.

இந்நிலை நின்றவள் தன்னை எய்த நோக்கி
நெய்த்நிலை வேலவன் நீதிசைத்த துண்டோ!
பொய்ந்நிலை யோர்கள் புணர்த்த வஞ்சம் உண்டோ!
அந்நிலைசொல்; எனது ஆணை உண்மை என்ருன்.

இந்நிலை—தூய சிந்தை திரிந்த நிலை; செயற்கை நிலை.
அந்த நிலையில் நிலைத்து நிற்கின்றாள் கைகேசி. அப்படி
நிலைத்து நின்றவளைத் தசரதன் உற்றுநோக்கிப் பெண்ணே நீ,

‘ திசைத்தது உண்டோ?’

திகைப்பு அடைந்திருக்கின்றாய்போலும்! அன்றி,

‘ பொய்ந்நிலை யோர்கள் புணர்த்தது உண்டோ’

யாராவது வஞ்சகர்கள் வஞ்சித்துவிட்டார்களோ!
என்மேலானையிட்டு வினவுகின்றேன்; உன்னிலையைச் சொல்;
உண்மை சொல்; என்கின்றான் அந்த மன்னர் மன்னன்.
கைகேசி சிறிதும் அசைந்திலன்.

திசைத்ததும் இல்லை; எனக்கு வந்து தீயோர்
இசைத்ததும் இல்லை; முன்சந்த இவ்வரங்கள்
குசைப் பரியோய் தரின்று இன்று கொள்வன்; அன்றேல்
வசைத்திறன் நின்வயின் நிற்க மாள்வன் என்ருள்.

குசை—கடிவாளம். பரி—குதிரை. கடிவாளம் பூண்ட
குதிரையை உடையவனே என்று விளிக்கின்றாள் கைகேசி.
பண்டொருநாள் பரிதூண்டித் தேருர்ந்து தசரதனுக்கு
வென்றி வருவித்ததை ஞாபகப்படுத்துகின்றாள் போலும்!
சக்கரவர்த்தி கடிவாளம் பூண்டதொரு குதிரையாய் விட்
டான் இப்பொழுது. கைகேசி ‘சவாரி’ செய்கின்றாள்.
ஏ மன்னனே! எனக்கு எவ்வித புத்தித்தடுமாற்றமும்
இல்லை; என் சூழலில் உள்ளவர்களெல்லாம் மனந்தூயர்கள்.
அங்ஙனமாகத் தீயவர்கள் தீயதை இசைப்பது எப்படி?
என்னை வஞ்சித்தவர்கள் யாரும் இல்லை. முன் வாக்குத்தத்தஞ்
செய்த வரங்களைத் தாராதொழிவதுதான், என்னைவஞ்சிப்
பதாயிருக்கும். என்னை வஞ்சிப்பதானால், இக்கணமே நான்
மாண்டொழிவேன். அதனால்,

‘ நின்வயின் வசைத் திறன் நிற்கும்.’

சூரியகுலத்தில் உதித்தான் ஓர் சக்கரவர்த்தி சத்தியந்
தவறினால் என்று உலகம் பழித்துக்கொண்டேயிருக்கும்.

‘ நிற்க’

அந்தப் பழிமொழி, குலத்துக்கு ஈனமாக உன்பால்
நிலை நிற்பதாக.

நான், 'மாள்வன் என்ருள்'.

கைகேசியின் சோகத்தைக் கண்டு மயங்கிய மன்னன்—
அவள் வரங்கேட்க முனைந்தபோது, சற்றே உயிர்ப்பு எய்தி
யவன்—அவள் வரங்களை இன்னது இன்னது என்று செப்
பியபோது மீளா நரகத்தில் வீழ்ந்து அழுந்தியவன்போ
லாயினான்.

நிந்தை திரிந்து; திகைத்து; அயர்ந்து; வீழ்ந்தான்.
மைந்தன் அலாது, உயிர் வேறு இலாத மன்னன்.

மைந்தன்—ஸ்ரீராமன்.

19. 'மற' 'நய'

கைகேசி,

“வசைத்திறன் நின்வயின் நிற்க மாள்வன் என்ருள்”.
அதைக்கேட்ட அந்தக்கணமே மாண்டவன் போலாயினான்
மன்னர் மன்னன்.

கையொடு கையைப் புடைக்கும்; வாய் கடிக்கும்;
பொய்யுரை குற்றம் எனப் புழுங்கி வாடும்;
நெய்யெரி உற்றென நெஞ்சழிந்து சோரும்;
வையக முற்றும் நடந்த வாய்மை மன்னன்.

“வாய்மை”

‘வையக முற்றும் நடந்த மன்னன்’

தசரதச்சக்கரவர்த்தி.

உலகம் முழுவதும் தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் சத்தியத்
தைக் கொண்டாடுகின்றது. அவன் சத்தியவந்தன். அது
எல்லாரும் அறிந்தது. இப்படிப்பட்ட வாய்மைக்கொருவனான
சக்கரவர்த்தி, ஒரு பெண் முன்னிலையில், அவள் 'நான்.
மாள்வன்' என்றதனால், தான் மாண்டுமடிகின்றான்; உயிர்
உடம்பை விட்டு அகலாமலே இறக்கின்றான் சக்கரவர்த்தி.
அவனுடைய கையொடு கை புடைக்கின்றது. வாய் இதழைக்
கடிக்கின்றது. மனம் குற்றமாகிய பொய்யுரைக்கு அஞ்சிப்
புழுங்குகின்றது. கொடுத்த வரத்தை இனி மறுப்பதானால்
அது பொய்யுரை ஆகாதா? அதனால் அந்த மனம் எரிசூழ்ந்த
நெய்ப்போல உருகிஓடுகின்றது. சோருகின்றான்; விம்முக்கின்றான்.

கான்மேல் வீழ்ந்தான்; கந்துகொல் யானைக் களிமன்னர்
மேன்மேல் வந்து முந்தி வணங்கி மிடைதாளான்

துக்க வடிவினனாகிய மன்னர் மன்னன், எவள் உன்பால் வசைத்திறன்களை வருவிப்பேன் என்றாளோ, அவளுடைய,

‘கான்மேல் வீழ்ந்தான்.’

உன்னுடைய திருவடிகளே இனி எனக்குச் சரண் என்பான் போல, தசரதச் சக்கரவர்த்தி கைகேசியின் காலின் மீது விழுந்தான்; விழுந்து வணங்கினான். இறைவனையன்றி எவர் ஒருவரையும் வணங்கியறியாதவன், இன்று ஒருத்தியின் கால்மேல் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

கட்டுத்தறியை முரிப்பனவும், களியாகிய மதங்கொண்டனவுமாகிய களிற்று யானைப் படைகளையுடைய அரசர்கள், மேலும் மேலும் ஒருவரை ஒருவர் முந்தி வந்து, வணங்குவதனாலே, அவர்கள் முடிகள் தேய்க்கின்ற வீரக்கழல்களை அணிந்த தாள்களையுடையவன் தசரதச் சக்கரவர்த்தி. அப்படிப்பட்ட சக்கரவர்த்தி, இன்று ஒரு கைகேசியாகிய பிடியானையின் கால்கள் தன் முடியை உழக்கும்படி ‘கான்மேல் வீழ்ந்தான்.’ விதியிருந்தவாறு! பிரார்த்திக்கின்றான்:

கண்ணே வேண்டு மென்னினும் ஈயக் கடவேன்; உன் உண்ணே ராவி வேண்டினும் இன்றே உனதன்றே; பெண்ணே வண்மைக் கைகன்ய மானே, பெறுவாயேல் மண்ணே கொள் நீ; மற்றைய தொன்று மறஎன்றான்.

‘பெண்ணே’

பெண்ணாரமுதே, மானே, தேனே, உன் தந்தையோ வண்கைக் கைகயன். வள்ளன்மை உனக்குக் குலதர்மம். குறிப்பறிந்து கொடுக்கும் இயல்புடையவள் நீ.

“பெறுவாயேல்”

நீ குறிப்பிட்ட வரங்களை நான் வலிந்து தந்தாலும் நீயோ பெறமாட்டாய். என்னைப் பரிசோதனை செய்யக் கேட்டாயென்றே நான் கருதுகின்றேன். உண்மையாகவே நீ பெற விரும்பியானால்,

‘மண்ணே கொள்’

முதலாவது வரத்தை இதோ பெற்றுக்கொள். நீ விரும்பும் மண்ணே நான் தருதற்குச் சற்றுந் தாமேன்.

‘மற்றைய தொன்று மற’

இரண்டாவது வரத்தை மாத்திரம் மறந்துவிடு. அது இராமன் வனமாரும் வரம். அந்த வரத்தைச் சக்கரவர்த்தியால் உச்சரிக்கவும் முடியவில்லை. அவ்வளவு கொடியது அது. அதை மாத்திரங் கேளாதேயென்று யாசித்துக் கேட்கின்றான் சக்கரவர்த்தி. அம்மட்டோ,

‘கண்ணே வேண்டுமென்னினும் ஈயக் கடவேன்.’

பெண்ணே, நீ என்னிரண்டு கண்களையும் அகழ்ந்து தரும்படி கேள். இந்தக்கணமே அவைகளை உன் கையில் தருதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன் நான்.

‘உள்ளேர் ஆவி வேண்டினும் இன்றே உனதன்றே’

கண் ஒரு பொருளா? என் உடம்புள் இயங்குகின்ற உயிரைக் கேள். அதுவும் உன் வயத்ததே.

‘பேய் தந்தீயும் நீஇது தந்தாற் பிழையாமோ’

இத்துணைத் தோத்திரத்துக்கும், இவ்வளவான வழிபாட்டுக்கும் பேயும் இரங்குமல்லவா? நான் கேட்கும் வரத்தைப் பேயும் ஈயுமே.

பெண்ணே, ‘பெண்ணென்றாற் பேயும் இரங்கும்’ என்ற பழமொழியை அறிவாயே. பெண் ஆகிய உனக்கு இரங்குகின்ற பேய் நீ இரங்குதலைச் செய்தால் பிழையென்று சொல்லுமா? பேயும் மகிழுமே.

என்மகன்; என்கண்; என்உயிர்; எல்லா உயிர்கட்கும் நன்மகன்; இந்தநாடு இறவாமை நய; என்ருள்.

என் மகன்; எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மகன். அவனே என் கண்; எனக்கு உயிர். அவனுக்கு அரசு வேண்டா. அவன் இந்த நாட்டிற் குடியிருந்தால், அதுவே போதும்.

‘நய’

பெண் தெய்வமே திருவருள் புரிவாயாக.

நையா நின்றேன்; நாவும் உலர்ந்தேன் நளிநம்போல் கையான், இன்று என்கண் எதிர்நின்று கழிவானேல் உய்யேன்; நங்காய் உன் அபயம் என்னுயிர்; என்ருள்.

‘நங்காய்’

பெண்ணுயகமே,

‘என் உயிர் உன் அபயம்’

என்னுடைய உயிர் உனது பாததாமரைகளின் அடைக்கலப் பொருள்.

நளிநம்—தாமரை. நளிநம் பொற்கையான்—ஸ்ரீராமன்.

அவன் இன்றையதினம், என் கண்ணுக்கு எட்டாமல், கழிந்து காடு செல்வான், ஆனால்,

‘நையா நின்றேன்’ ‘உய்யேன்’.

நெந்து தொலைபவனாகிய யான் உயிர் உய்யமாட்டேன். இங்ஙனம் ஆனால், உன் அபயம் என்மும்!

‘நாவும் உலர்ந்தேன்’

இனி ஒரு வார்த்தைதானும் என் நாவினின்றும் வருவ தரிது. நா வரண்டுபோனது.

‘என்றான்’

என்றிங்ஙனம் பிரார்த்தித்து வரம்வேண்டிக் கைகேயித் தெய்வத்தின் கால்களில் தவங்கிடக்கின்றான் தசரதச் சக்கர வர்த்தி.

இன்னே இன்னே பன்னி இரந்தான்; இகல்வேந்தன் தன்னே ரில்லாத் தீயவள், உள்ளந் தடுமாறாள்; முன்னே தந்தாய் இவ்வரம் நல்காய் முனிவாயேல் என்னே! மன்னு யாருளர் வாய்மைக்கு இனிஎன்றான்.

‘இகல் வேந்தன்’

சக்கரவர்த்தியோ வென்றி வேந்தன்; அமர் ஆபரணன்; தனக்குத்தானே நிகரானவன். அப்படிப்பட்டவன்,

‘இன்னே இன்னே பன்னி இரந்தான்’

எத்தனை பிரகாரம், எத்துணை எளிவந்து நாத் தழு தழுத்து அவளை இரந்தான். அவளோ,

‘உள்ளந் தடுமாறாள்.’

சற்றாயினும் மனம் இளகினுளல்லள். ‘தீயவை யாவை யினுள் சிறந்த தீயாள்’ ஆகியிருந்தவள், இப்பொழுது இன்னமும் வைரம் ஏறித்,

‘தன்னேரில்லாத் தீயவள்’

ஆயினாள். தூய்மைக்கொருத்தியா யிருந்தவள் தீமைக் கொருத்தி ஆயினாள். அவள்,

‘மன்னு’ என்று விளிக்கின்றாள். மண்ணுலகம் அதிரு கின்றது. அதன்மேல், ‘என்னே!’ அஃதாவது உன்னிலைமை இருந்தபடி என்னே? என்று ஒரு உதைகொடுக்கின்றாள். அதனால், ஆண்மை உலகு தலைகுனிகின்றது.

மன்னனே, இந்த வரங்கள் நான் கேளாமலே நீயே முன் ஒருமுறை தந்து வைத்தவைகள். அவைகளை நான் கேட்கும் இந்தக் கணமே நல்குவது மருந்தி. நீயோ நல்காயாய் நல்குவதில் முனிவு கொள்வாயாயின்,

“இனி, வாய்மைக்கு யாருளர்.”

இனி இந்த உலகத்திலே வாய்மை என்று சொல்லப் படுகின்ற சத்தியம் யாரைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு வாழ முடியும்! உன்னிலைமையும் இப்படியாயிற்று!

சரந்தா வில்லாய் தந்த வரத்தைத் தவிர்கென்றல்,
உரந்தான்; அல்லால் நல்லற மாமோ; உரைஎன்றுள்.

நீயோ ‘சரம் தா வில்லாய்’ என்று விளிக்கப்படுபவன். நீ வில்லில் தொடுக்கும் பாணம் எப்பொழுதாவது தன்னிலக்கைத் தாவுவதில் தவறியதில்லையே. ஒருகால் அது தவறியும் வாக்குத் தவறுதல் குலத்துக்கு அடாத தொன்று அன்றே! ‘கதியழக்கினுங் கட்டுரை இழக்கிலேன்’ என்று கூறியதொரு குலத்துக்கு,

‘தந்த வரத்தைத் தவிர்க என்றல்,’

மிக்க உரம்படைத்ததொரு வார்த்தையாயிருக்குந் தானே! உரவோனே, அஃது உன் குலத்துக்கு,

‘உரந்தான்’

ஆயினும் ஆகுக.

‘நல்லறமாமோ’

அறந்தெரிந்தவனே, அது நல்லதொரு அறமாயிருக்குந் தானே?

‘உரை’

‘சற்றே வாய்திற’.

என்று இடிஇடித்தாள் அவள்.

“இடியேறுண்ட மால்வரை போல்
மண்ணிடை வீழ்ந்தான்”.

பொய்தொருமலை—உலகப் பிரசித்தமான மலை—பேரிடி விழுந்து, பிதிர்ந்து, மண்ணோடு மண்ணாய்ச் சிதறுண்டு கிடக்கின்றது. அவ்வாறு மண்ணோடு மண்ணாய்க் கிடக்கின்றான் அந்த மன்னர் மன்னன். அவனுக்குத் தன் அவயவங்கள் தன் உடலிலிருப்பதை உணர்தற்கு உணர்வில்லை. தேகமே சிந்திச் சிதறுண்டவன்போல் அறிவிழந்து கிடக்கின்றான் சக்கரவர்த்தி. ‘ஆவி அகத்ததோ புறத்ததோ’ ஆர் அறிவார்! கைகேசிக்கே உயிர் அலமருகின்றது. வரத்தை வாங்க முன்னமே—கொடாமலே—தசரதன் ஆவி அகன்றால்; கைகேசியின் நிலை என்ன ஆகும்! உமிக்குற்றிச் சலித்ததாகாதா? அவள் அவன் செவ்வினோக்கி உயிர்த்துடிப்பை எதிர்பார்த்திருக்கின்றாள்.

“விண்ணோர் காறும் வென்றஎனக்கு என்மனை வாழும்
பெண்ணால் வந்தது அந்தரம்.....”

என்று வாய்விட்டுச் சொல்லுவதுபோன்றதொரு உணர்ச்சி,
தசரதன் இருதயத்தில் தோன்றுகின்றது. அதைக் கண்டதுங்
கைகேசிக்கு உயிர் வருகின்றது. கூற்றுவன் உயிரை
வாங்குமுன், வரத்தை வாங்கப் பெண் கூற்று முந்துகின்றது;
தசரதன் காதில் மந்திரோபதேசஞ் செய்கின்றது. அந்த
அந்தியகால சகாயநிதி இது :

“ஊழிற் பொய்த்தால் உன்னுரை இன்றே உயிர் மாய்வேன்;
பாழிப் பொற்றோர் மன்னவ, என்ருள் பசைஅற்றான்”

‘பாழிப் பொந்தேர் மன்னவ’ தசரத; என்று விளித்
துப் பத்துத் திக்கிலும் இரதத்தைச் செலுத்தி வென்றியை
வருவித்த தன் நன்றியை ஞாபகப்படுத்துகின்றான். அதற்கு
வாய்ப்பான சமயம் அந்தச் சமயம். அவ்வாறு ஞாபகப்
படுத்திக்கொண்டு,

‘உன்னுரை ஊழிற் பொய்த்தால்’

தசரதனே, ‘வரங்களை நீ விரும்பும்போது தருவேன்’
என்ற வாக்கை நீ தீயூழினால் பொய்த்தாயானால், இதோ
நானும் உயிர் மாய்ந்துவிடுவேன். ஐயோ, உரை பொய்த்
தலும், பெண்கத்தி(பெண்ணைக் கொன்ற தோஷம்)யும்
ஆகிய இரண்டு பாவங்கள் உன்னைத் தொடருமே! இது
கைகேசியின் இறுதி மந்திரம்.

‘என்ருள்; பசையற்றான்.’

சூரிய காந்தக்கல் ஒரு சமயம் கால விசேஷத்தால் ஒரு
துளிநீர் சொட்டினாலும் அதில் நூதனம் உண்டாகாது;
கைகேசிபால்,

தயை—தாட்சண்யம்—என்று கூறுகின்ற பசை ஒரு துளி
தானும் உளதாகுமானால், அது இந்த உலக ஆச்சரியங்
களுள் தலை சிறந்ததொரு ஆச்சரியமாயிருக்கும். இனிக்
கைகேசியின் திவ்ய திருநாமம்,

‘பசையற்றான்’.

20. 'ஈந்தேன்' 'ஈந்தேன்'

வீந்தா ளேஇவ் வெய்யவள் என்ன மிடல்வேந்தன்
ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம்; என்சேய் வனமாள்—
மாய்ந்தே நான்பாய் வானுலகாள்வென் வசைவெள்ளம்
நீந்தாய் நீந்தாய் தின்மக னோடு நெடிதுஎன்றான்.

‘இவ் வெய்யவள்’

கற்றேருலகும் மற்றேருலகமாகிய உலகம் முழுவதும்—
மூன்று காலத்தினும்— ‘இவள்’ என்று சுட்டிக் காட்டுதற்
குரியவள் ஆயினாள் கைகேசி. ‘வண்மைக்கிவளே’ என்று
வில்லிபுத்தூராழ்வார் கண்ணைச் சுட்டிக் கூறினார். கொடுமை
யான ‘வண்மைக்கு இவளே’ யாயினாள் கைகேசி.

ஒருநாள், ‘தேவி தூய சிந்தையுந் திரிந்தது’ என்று
கூறப்பட்டவள்—மனந் தூயளாயிருந்தவள்— ‘தேவி’ என்ற
புனிதமான பெயராற் பேசப்பட்டவள்,

இன்று ‘இவ்வெய்யவள்’ என்று கூறப்படுகின்றாள்.
கொடியவர்களெல்லாம் சேய்மைச் சுட்டுக்குரியவர்களாக,
இவள் அண்மைச் சுட்டுக்குரியாள் ஆயினாள். ‘பசையற்றாள்’,
‘கொடியாள்’, ‘மரந்தான் என்னு நெஞ்சினள்’, ‘நாணாள்’,
‘தன்னே ரில்லாத் தீயவள்’, ‘படரெலாம் படைத்தாள்’
என்றித் தொடர்களெல்லாம் இவளுக்கு அள்ளி வழங்கப்
பட்டிருக்கின்றன.

தாடகையைப் பற்றி விசுவாமித்திரர் கூறும்போது,

‘தீதுஎன்றுள்ளன யாவையுஞ் செய்தெமைக்
கோதுஎன்று உண்டிலன் இத்தனை யேகுறை’

என்று அவள்பால் ஒரு குறை கூறுகின்றார்.

தாடகை தீமைகள் என்று சொல்லப்படுவன யாவையும்
ஒன்று தவறாமல் அகராதிக் கிரமத்திற் செய்து வந்திருக்
கின்றாள். ஆயினும் ஒரு தவறு இடையிற் செய்துவிட்
டாள். அத்தவறு ஆவது,

முனிவர்களைப் பசையுந் தசையும் அற்ற வெறுங்
கோதுகள் என்று கொண்டு தின்னாமையேயாம். ஆகவே
அந்தத் தாடகை ‘இவ் வெய்யவள்’ என்று சுட்டுதற்குப்
பரிபூரண வெம்மைகள் இல்லாதவள் ஆயினாள். கைகேசியோ
தாடகைக்கு மேலே ஒருபடியுயர்ந்து, வெம்மை பரி
பூரணப் பட்டு ‘வெய்யவள்’ எனப்பட்டாள். வெம்மையில்
தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத ஒரேஒருத்தி

‘ யாவள்? ’ என்பதில் இனிச் சந்தேகமில்லை. அவள் கைகேசி நமக்கு இதோ அண்மையில் நிற்கின்றாளே இந்த ‘ வெய்யவள் ’.

வெய்யவளின் வெம்மை தசரதனைத் தகிக்கின்றது. அவன் இருவிழிகளையும் விழித்து அவளை உற்று நோக்குகின்றான். அவள் மௌனநிலை குறித்துத் தசரதனுக்கு ஒரு சந்தேகமும் உண்டாய் விட்டது. ‘ அந்தோ, நான் வரங் கொடுக்கமுன் அவள் வீந்து விட்டாளோ? அவ்வாறானால், என்னை அசத்தியந் தொடருமே, ’ என்று அஞ்சுகின்றான் அவன். மேலும் உற்று நோக்குகின்றான்: இவ் வெய்யவள்,

‘ வீந்தாளே ’

உண்மை தானா? வீதல்—இறத்தல்.

1. ‘ வசைத்திறன் நின்வயின் வைத்து மாள்வென் ’
2. ‘ ஊழிற் பொய்த்தால் உன்னுரை ; இன்றே
உயிர் மாய்வென் ’

என்றிங்ஙனம் முன்னமே ஒரு முறை மாண்டவள்—மற் றொரு முறை மாய்ந்தவள்—கைகேசி. இப்படி அடிக்கடி உயிர் விடுகிறவள்,

இனி, ‘ வீந்தாளே ’; உயிர் இருந்தும் இறந்தாளேயாவள். இனித் தாமதந் செய்தால் இவள் ‘ வீவாளே ’ போலும் என்று தசரதன் ஏங்கக், கவி, எதிர்காலத்தை இறந்தகாலந் செய்து, இவ் வெய்யவள், ‘ வீந்தாளே ’ என்கின்றது. கவிக்கு அவள்பால் எத்துணைக் கோபம்! கைகேசியைத், தசரதன் எதிரில் நிமிர்ந்து நிற்பதொரு பிணப்பிணடம் ஆக்குகின்றது கவி.

‘ என்னு ’

இவள் வீந்து விட்டாளே என்று எண்ணிய சக்கரவர்த்தி, வீவாள் போலும் என்று அஞ்சி,

‘ மிடல் ’ — வலி.

தன்பாலில்லாது ஒதுங்கிய வலியை வருவித்துக்கொண்டு, உரத்த குரலில், அடுக்கு மொழியில்,

‘ இவ்வரம் ஈந்தேன் ஈந்தேன் ’

என்கின்றான்.

சத்திய வந்தானை சக்கரவர்த்திக்கு அசத்தியத்திலுள்ள தாகிய அச்சம், ‘ ஈந்தேன் ஈந்தேன் ’ என்ற அடுக்கில்

விரைவுபடுகின்றது. அதன் பிறகுதான் பழையபடி அவன் வேந்தன் ஆயினான். மரணத்தினும் சத்தியம் பெரிது.

கைகேசி கேட்ட வரங்களுள் இரண்டாவது வரந்தான் ஐயத்துக்கிடாய், அவள் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டிருந்தது. அவள் கருத்தை உணர்ந்த வள்ளலாகிய தசரதன், அதனையே முதல் வரமாகக் கொண்டு,

‘என்சேய் வனமாள்’

இதோ ஈந்தேன் என்கின்றான். ‘ஆள்’ என்பதை ‘மாள்’ என்று உச்சரிக்கும்படியும் அவ்வார்த்தையை உபயோகிக்கின்றான். அருமந்த இராமன் வனத்தை ஆளவேண்டா; மாண்டு மடிந்து போவானாக; பெண்ணாய்கமே நீ மாளாது, மாயாது, நீடு வாழ்வாயாக; நான் உன் புண்ணிய விசேஷத்தால், சத்திய சாதகத்தால் நரகத்தில் ஆழாமே,

‘வானுலகு ஆள்வேன்’

என்கின்றான். வாக்குத் தவறாத சத்தியவந்தர்கள் இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களை இனிது எய்துகின்றார்கள். அது அங்ஙனம் ஆக; மற்றையதாகிய வரம் முன்னமே கொடுக்கப்பட்டது. ஆயினும், அதனைச் சற்றே வருணித்துக் கூறாமலிருக்கத் தசரதனால் முடியவில்லை.

பெண்ணரசியே! இனி நீ கிருத கிருத்தியை. செய்ய வேண்டியவைகள் அனைத்துஞ் செய்து முடித்தவளாயினாய். என்னை ஒரு ஏவலாளன் ஆக்கிப்,

‘பெண்ணே பெருமை உடைத்து’

என்ற வள்ளுவர் வாக்குக்கு இலக்கியமாயினாய். இசையும் வசையும் ஒத்தனவே; ஒரேஒரு எழுத்துத்தான் வித்தியாசம்.

‘வசை வெள்ளம்’

‘நெடிது’

‘நீந்தாய் நீந்தாய்’

நீ ‘வசை’ என்ற வெள்ளத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டாய். அது கரைதுறையற்றது. அது யுகங்கள் பல சேர்ந்த ஊழிகளின் கணக்கிலும் அமையாது நீண்டது. அதில் நீ ஆனந்தமாக அமிழ்ந்து நீந்துவாயாக. நீயாவது! அதனை நீந்திக் கடப்பதாவது! நீ அதன்கண்ணே மூழ்கித் திளைப்பாயாக.

பாவம்! உன் மகன், உன் வயிற்றில் சஞ்சரித்ததனால், ‘எள்ளோடு கூடிய எலிப்பிழுக்கை’ யாயினான்.

‘கொள்ளான் நின் சேய், இவ்வரசு’

இது எல்லாரும் அறிந்தது ஆயினும்,

‘ஆ கொடியாய்’

‘வசைவெள்ளம், நீந்தாய் நீந்தாய்

நின்மகனோடு நெடிது’

என்றான்.

*

*

*

கூறு முன்னங் கூறு படுக்குங் கொலைவாளின்
ஏறும் என்னும் வன்றுயராகத் திடைமுழுகத்
தேரு னாகிச் செய்கை மறந்தான் செயல்முற்றி
ஊரு நின்ற சிந்தையி னாளுந் துயில்வுற்றான்.

தசரதன் மிக மிக நீளமான நீண்ட நித்திரைக்கு முளை
செய்கின்றான். கைகேசிக்கு நித்திரை வருகின்றது.

“கூறு முன்னம்”

“தேரு னாகிச் செய்கை மறந்தான்”.

தசரதன் ‘ஈந்தேன் ஈந்தேன்’ என்று வரத்தை ஈந்தான்.

ஈந்தவன் ஈந்த வாய் மூடுமுன்னமே, உணர்வு தெளியா
னாய்த், தன் செயல் மறந்து நெடுந்துயில் கூடுபவன் ஆயினான்.

‘வாளின் ஏறு’ — வாளேறு. அது இடியேறு போல்வது;
ஏறு—ஏறுதல் என்னும் பொருளுடையது.

உடலை இருகூறு செய்கின்றதொரு கொலைவாள் ஏறுண்ட
வன்போல, வலிய கொடிய துயரம் ஒன்று இருதயத்தில்
முழுகிக் கிழிக்கச்,

‘செய்கை மறந்தான்’

தசரதச் சக்கரவர்த்தி; அவசம் ஆயினான். அதே சமயத்
தில், அவள்—அந்த வெய்யவள்—

‘ஊரு நின்ற சிந்தையினான்’

ஆயினான். அவளுக்கு உள்ளம் கனிகின்றது. ஆனந்தம் ஊறிச்
சுரக்கின்றது.

‘செயல் முற்றி’

‘துயில்வு உற்றான்’

எடுத்த செயல் முற்றுப்பெற்றது. அதனாலே துயிலுதல்
மேன்மேன் மிகுகின்றது. அவள் எவ்வித சலனமுமின்றித்
துயில்கின்றாள்.

துக்க மிகுதியினாலுந் துயில் கூடுகின்றது; செயல் முற்
றுவதாலுந் துயில் கூடுகின்றது. துயில்களிலேதான் எத்தனை
இரகசியம் இருக்கின்றது. அறிதுயிலும் உண்டே!

21. 'யாவரே தெரியக் கண்டார்'

சோகக் கடலில் துயில்புரிகின்றான் தசரதச் சக்கர வர்த்தி; அதே சமயத்தில் இராச்சியமாகிய மோகக் கடலில் துயில்புரிகின்றான் கைகேசி. மௌனம் தாண்டவம் ஆடுகின்றது. தீபங்கள் தூண்டுவாரின்றித் தாமுஞ் சோகம் உறுகின்றன. ஒரேஒரு மாளிகை இவ்வாறாக;

அயோத்திமாநகரம் முழுவதுந் துயிலை அறியாதே களி அனும்புகின்றது. மைந்தரும் மகளிருந் தம்மை அலங்கரிப்பதும், வாயில்கள்தோறுந் தோரணந் தூக்கி, வாழை கமுகு நாட்டித், தீபங்கள் ஏற்றி நிறைகுடம் பூரிப்பதுமாயிருக்கின்றார்கள். வீதிகளெல்லாம் பந்தர்களிட்டு அலங்கரிக்கப்படுகின்றன. சந்திகள்தோறும், அழகிய முத்துப்பந்தர்களின் கீழ், வெண்மணல் பரப்பி ஆடவரும் மகளிருங் குழுவியிருந்து, பிரபாவமான பஜனைகளையுங் கதைகளையுங் கேட்கின்றார்கள்.

மாதர்கள் கற்பின் மிக்கார்

கோசலை மனத்தை ஒத்தார்;

வேதியர் வதிட்டனொத்தார்;

வேறுள மகளி ரெல்லாம்

சீதையை ஒத்தார்; அன்னள்

திருவினை ஒத்தார்; அவ்வூர்ச்

சாதுகை மாந்த ரெல்லாந்

தயரதன் றன்னை ஒத்தார்.

சாது - சாதுத் தன்மை; சாந்தம். கை - ஒழுக்கம்.

'சாதுகை மாந்தர்'

சாந்தமும் ஒழுக்கமுங் குடிகொண்டிருப்பவர்கள்; அறிவிலும் வயசிலும் முதிர்ந்தவர்கள். அவர்களெல்லாம் ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகத்தை முன்னிட்டு ஸ்ரீராமப் பிரதாபங்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டும், அதனோடமையாமற் பிறர் விரித்துரைக்கக் கேட்டுக்கொண்டும், அவ்வளவிலும் அமையாமல் பிறர் கேட்கத் தாமுரைத்துக்கொண்டும் அன்றிரவை 'இராம இராத்திரி' செய்துகொண்டிருக்கின்றார்கள்.

'தயரதன் தன்னை ஒத்தார்'

அங்குள்ள முதியவர்களனைவருந் தயரதர்களேயாயினார்கள். தத்தம் புதல்வர்களிலுந் தமக்குச் சிறந்தவன், இராமனே ஆயபோது, அவர்கள் தயரதர்களேயாகாமல் இருப்பதெப்படி! தம் மகவின் முடிசூட்டு விழாவையே கற்பனை செய்து, அமுதூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், முதிய பெரிய மனிதர்கள்.

‘மாதர்கள் கற்பின் மிக்கார்’

சாந்தமும் ஒழுக்கமுங் குடிகொண்டவர்களும் கற்பில்
மேம்பட்டவர்களுமாகிய முதிய மகளிர்களெல்லாம்,

‘கோசலை மனத்தை ஒத்தார்’

கௌசலைகளேயானார்கள். ஒவ்வொரு முதிய மகளிர் மன
சிலும், ஸ்ரீராமனே முடிசூடிக் கொலுவிருக்கின்றான். ஒவ்வொ
ருவருக்கும் புத்திரவாட்சல்யம் உண்டாய்த் தம்மையறியா
மலே தனபாரங்கள் பால் சுரக்கின்றன. அன்பு இருந்தவாறு!

‘வேறுள மகளி ரெல்லாம் சீதையை ஒத்தார்’

முதிய மகளிர்களுக்கு வேறுகிய இள மகளிர்களெல்லாம்,
சீதாபிராட்டிகளாயினார்கள். தத்தங் கணவர் முடிசூடுவ
தொரு உணர்ச்சி இள மகளிர் பால் தாண்டவம் ஆடுகின்றது.
இள மகளிர்கள் சீதையாயினபோது, சீதையின் களிப்பை
இனிக் கவி எவ்வாறு வருணிக்குமோ!

‘அன்னாள் திருவினை ஒத்தாள்’

அந்தச் சீதாதேவி, இராசலட்சுமியே யாயினாள்.

‘பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசவேண்டுமோ?’

இராசலட்சுமி, ஸ்ரீமத் நாராயணனைப் பிரிந்து, சீதா
தேவியாயிருந்தவள்; இப்பொழுது, ஸ்ரீராம பட்டாபி
ஷேகத்தைக் கற்பனை செய்து, பழையபடி இராசலட்சுமியே
யாயினாள்.

‘அவ்வூர்’

இவ்வாறே அயோத்திமாநகரம் ஆனந்தங் குதிகொண்
டாட.

‘வேதியர் வதிட்டன் ஒத்தார்’

வேதந் தெரிந்த அந்தணர்களெல்லாம், வேதப் பயனான இராம
இரகசியங்களைச் சிந்தித்துத் தெளிதலினாலே வசிட்டர்களே
யாயினார்கள்.

இராமனுஞ் சீதையுந் தசரதனுங் கௌசலையும் வசிட்
டருமே யாயினது அயோத்திமாநகரம்.

இனி;

குஞ்சர மனையார் சிந்தைகொள் இளையார்
பஞ்சிகை அணிவார்; பால்வளை தெரிவார்;
அஞ்சன மெனவாள் அம்புக ளிடையே
நஞ்சிகை இடுவார்; நாண்மலர் புனைவார்.

என்றிங்ஙனம் வருணிப்பது மிகை. இனையார் — இளநலங் கனிந்த இளம் பிடிகளான பருவ மகளிர்கள் ; அவர்கள்,

‘நாண்மலர் புனைவார்’

கணந்தோறும் புனைந்த மலர்களைக் கழித்து, அன்றலர்ந்த புத்தம் புது மலர்களைப் புனைந்து அழகு செய்தபடியிருக்கின்றார்கள். இது, கலிங்கத்துப் பரணியிற் கூறியவாறு,

முதிரா இனோரூர் ஆருயிரைத் திருகிப் பருகுவதா யிருக்கின்றது.

‘குஞ்சர மனையார்’

இளங் களிறுகளாகிய இனைய மைந்தர்கள் ; எதற்கும் இனையாதவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள், நாண்மலர் புனைந்து தம்மை அழகு செய்கின்ற இனைய மகளிர்களால், சிந்தை பறிபோய், உயிர் இழந்தவர்கள் ஆகின்றார்கள், கொலைபாதகம் புரிகின்ற மகளிர்களோ,

‘சிந்தைகொள் இனையார்’

ஆகின்றார்கள். இளம் மகளிர் நாண்மலர் புனையும்போது, மனம் பறிபோகின்றவர்களாகிய மைந்தர்கள் இனி அம் மகளிர்கள்,

‘பஞ்சினை அணிவார் பால்வளை தெரிவார்’

ஆகும்போது, என்ன என்ன பறிபோனவர்கள் ஆவார்களோ! அது நிற்க.

அந்த அயோத்திமா நகரத்து இனிய மகளிர்கள், கூரிய அம்புகளுக்கும், வாட்படைகளுக்கும், அப்படைகளின் கூர்மையே பகைமையை வதைக்கப் போதியதாயிருக்கவும், அக் கூர்மைக்கு நஞ்சு ஊட்டுகின்றார்கள். இது என்ன கொடுமை! யாருடன் போர் தொடுத்து, அவர் உயிரைத் தொலைக்கப்போகின்றார்களோ!

‘அவர்கள் ஊட்டுவது நஞ்சேயன்று அஞ்சனம்; அப்படைகள் அம்பும் வாளுமேயல்ல, மகளிர் கண்கள்’ என்று கூறுவதுண்டாயின் அதனை எப்படி நம்புவது! வீதிகள் தோறும் மகளிர்கள் மைந்தர்மேல் போர் தொடுத்தபடி உலாவருகின்றார்கள். இதனாலே,

“ஏகுமின் ஏகும் என்று என்று இடைஇடை நின்றல் அல்லால், போகில மீள கில்லா; பொன்னகர் வீதி யெல்லாம்”

வீதிகளெல்லாம் போக்குவரவு செய்ய இயலாதன ஆயின்; மைந்தர்களும் மகளிர்களும் நின்றபடி நிற்கின்றார்களோ, ஏகுகின்றார்களோ, என்பது, அறிவது எளிதன்று. ‘ஏகுமின்’, ‘ஏகுக’ என்ற வார்த்தைகள்தாம் மேல் எழுகின்றன.

வேந்தரே பெரிதென் பாடும்
 வீரரே பெரிதென் பாடும்
 மாந்தரே பெரிதென் பாடும்
 மகளிரே பெரிதென் பாடும்
 போந்ததே பெரிதென் பாடும்
 புகுவதே பெரிதென் பாடும்
 தேர்ந்ததே தேரின் அல்லால்
 யாவரே தெரியக் கண்டார்.

ஒருவன் அந்தப் பொருள் உரல் என்றான்; மற்றவன் உலக்கை என்றான்; ஒருத்தி களகு என்றான். இது யானை கண்ட குருடர் கதை. அயோத்திமா நகர வீதிகளில் பேசுகிற கதைகளும் ஒருவாறு யானை கண்டகதைகளாயே இருக்கின்றன.

சிலர் அங்கே குழுமிய அரசர்கள் தொகையை வருணிக் கின்றார்கள்; வேறு சிலர் வீரர்கள் தொகையை மிகுத்துப் பேசுகின்றார்கள். மைந்தர்கள், மகளிர் தொகை பெரிதென் கிறார்கள்; மகளிர்கள் மாறிச் சொல்லுகின்றார்கள். அதனால் அவர்களுக் கிடையில் வாதப் பிரதிவாதங் களும் நடைபெறுகின்றன. சிலர் வந்தவர்கள் தொகை பற்றி வாதிக்கின்றார்கள்; மற்றொரு பகுதியார் இனி வரக் கடவ தொகைபற்றி வாதிக்கின்றார்கள்.

‘தேர்ந்ததே தேரின் அல்லால்
 யாவரே தெரியக் கண்டார்’

யாவரும் தாந்தாம் அறிந்ததையே அறிந்ததையே ஒப் பித்துக்கொண்டு நிற்கின்றார்கள்; ‘தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்’ என்றவாறு தாம் பற்றியதையே பற்றி நிற்கின்றார்கள். அவர்கள் அவ்வாறே நிற்க;

‘யாவரே தெரியக் கண்டார்’

பாம்பு பாம்பு என்று பயங்கொள்ளுகிறவர்களும் பார்த்ததையே பார்ப்பதன்றி, அப்பாற் பார்க்க இயலாதவர்களும் உலகத்தவர்கள். ‘பாம்பு விடுகிற கயிறும் உண்டே’ என்று உற்றுநோக்கத் தக்கவர்கள் இந்த உலகத்திலே யார் தாம் இருக்கின்றார்கள்! எத்தனை பேர் இருக்கின்றார்கள்!

அயோத்திமாநகரத்தின் வெளித் தோற்றங்கள், ஆடம் பரங்கள் ஐம்புலன்களையுங் கவருகின்றன. அங்கே போந்தார் போவரெல்லாம் தம் புலங்கள் பறிபோய் ‘ஆ ஆ’ என்று வியக்கின்றார்களேயன்றி, யார் ஒருவர்தாம் உண்மையைக் கண்டவர்?

திரைமறைவிலே ஒரு கூனி நடிக்க, ஒரு தேவரகசியம், ஒருவனாயும் ஒருத்தியாயும் துயில் புரிகின்றதே. அந்த இரகசியத்தை,

‘யாவரே தெரியக் கண்டார்.’

22. 'பெண்டிர் கூற்றம்'

ஆயதோ ரமைதியின்கண் ஐயனை மகுடஞ் சூட்டற்கு ஏயுமங் கலங்க ளான யாவையும் இயையக் கொண்டு தூயநான் மறைகள் வேத பாரகர் சொல்லத் தொல்லை வாயில்கள் நெருக்க நீங்க மாதவக் கிழவன் வந்தான்.

★ ★ ★
“ஆயதோர் அமைதியின் கண்”

கோழி கூவிப் பொழுது புலருகின்றது. உலகம் சூரியோதயத்தை எதிர்கொள்ளுகின்றது. இரண்டே இரண்டு ஆன்மாக்கள் இரு வேறு வகையான துயில்களில் முழுகிக் கிடக்கின்றன. ஸ்ரீராமன் விரதானுஷ்டானங்களோடு கூடியவனாய், வெண்பட்டுடுத்து, உபவீதத்துடன் புஞ்சிமான்றோல் பிரகாசிக்க, ஒரு பால்ய சந்நியாசிபோல் விளங்குகின்றான். அன்னுடையநிலைக்கேற்றவாறு, அவளும் விரதானுட்டான கோலத்தோடு தோன்றுகின்றாள். ஒருவர் கோலத்தை ஒருவர் கண்ணுற்று இக்கோலம் நீடித்தாலோ என்று இருவரும் வாயூறுகின்றார்கள். அப்படியானதோர் எண்ணம் அவர்களுக்கு உதிக்கின்றது.

அயோத்திமா நகரம் புனைவன புனைந்து அமைதி குடி கொண்டிருக்கின்றது. வீதிகள் தோறும் படைகள் அணிவகுத்து நிற்கின்றன. மைந்தரும் மகளிரும் புதிய புதிய கோலங்களிற் காட்சியளிக்கின்றார்கள். இவ்வாறுகிய சமயத்திலே,

“தொல்லை மாதவக் கிழவன் வந்தான்”

பழையோரும் மகா தவசிரேட்டரும் ஆகிய வசிட்ட மகா முனிவர், பட்டாபிஷேகம் நடத்துவதற்குரியதும், விசேட அவங்காரங்கள் செய்யப்பெற்றதுமான, மணிமண்டபத்தை நோக்கி வருகின்றார்.

‘வாயில்கள் நெருக்கம் நீங்க’

வசிட்டரின் வருகையைக் கண்ட வாயில்கள், சனநெருக்கத்தை இருமருங்கும் விலக்கி, வழி செய்கின்றன.

“வேத பாரகர் தூயநான் மறைகள் சொல்ல
மாதவக் கிழவன் வந்தான்”

வேதங்களைக் கரைகண்ட அந்தணர்கள் பரிசுத்தமான நான்கு வேதங்களையும் ஒதிக்கொண்டு, புடைசூழ்ந்து வர, வசிட்ட மகா முனிவர் நடுநாயகமாய் வருகின்றார்.

“ஐயனை மகுடஞ் சூட்டற்கு
ஏயுமங் கலங்களான யாவையும்
இயையக் கொண்டு வந்தான்”

ஸ்ரீராமனின் பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டுவனவாகிய மங்கலப் பொருள்கள் எவைகளோ அவைகளையெல்லாம், ஏற்றபிரகாரம் எடுப்பித்துக்கொண்டு, வசிட்டர் வருகின்றார்.

கங்கையே முதல வாகக் கன்னியீ ருன தீர்த்தம் மங்கலப் புனலும் நாலு வாரியின் நீரும் பூரித்து; அங்கியின் வினையிற்கு ஏற்ற யாவையும் அமைத்து; வீரச் சிங்கஆ தனமும் வைத்துச்; செய்வன பிறவுஞ் செய்தான்

வடக்கே கங்கை; தெற்கே கன்னி; புண்ணிய தீர்த்தங்கள். இவற்றுக்கிடையே பாரதத்தைப் புண்ணிய பூமியாக்குகின்ற தீர்த்தங்கள் எண்ணில்லாதவைகள். அவைகள் எல்லாம் மங்களகரமானவை; மங்களத்தை வருவிப்பவை. தீர்த்தங்கள் எத்தனையுண்டோ, அத்தனையும், நான்கு திசையிலுமுள்ள நாலு சமுத்திர நீரும், மந்திரங்களோடு கூட்டிப் பொற்கும்பங்களிற் பூரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீராமாபிஷேகத்துக்கு என்று அமைந்தவைகள் அவைகள். அவ்வாறே அக்கினி காரியத்துக்குரிய ஆகுதிகளும் ஆயத்தம் ஆய்விட்டன. அபிஷேகத்தின்பின் முடிசூடும்போது ஸ்ரீராமன் வீற்றிருப்பதற்குரிய ஒரு வீர சிம்மாசனமும், அமைக்க வேண்டிய இடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப்பிரகாரம்

‘செய்வன பிறவுஞ் செய்தான்’

வசிட்ட மகா முனிவர் தாம் செய்துவைக்க வேண்டியன அனைத்துஞ் செய்துமுடித்துச் சுப முகூர்த்தத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கின்றார்.

கணிதநூ லுணர்ந்த மாந்தர் காலம்வந் தடுத்த தென்னப் பிணியற நோற்று நின்ற பெரியவன், விரைவின் ஏக மணிமுடி வேந்தன் தன்னை வல்லையிற் கொணர்தி என்னப் பணிதலை நின்ற காதற் சுமந்திரன் பரிவிற் சென்றான்.

‘பிணியற நோற்று நின்ற பெரியவன்’— வசிட்டமகா முனிவர். நல்வினை தீவினையாகிய பிணிகள் அற்று இல்லை யாம்படி, தவஞ்செய்து அமைதி தலைக்கூடி அதில் நிலைத்து நிற்கும் மகாநுபாவர் வசிட்டர்.

‘கணிதநூ லுணர்ந்த மாந்தர்’—சோதிடம் வல்லார். கணிதத் திறமையாற் சோதிட நுட்பங்களை உணர்ந்தவர்கள். அவர்கள் சுப முகூர்த்தம் அணுகுகிறதென்பதை வசிட்டருக்குத் தெரிவித்தார்கள். அவர் சுமந்திரனை நோக்கினார். சுமந்திரன்,

‘பணிதலை நின்ற காதற் சுமந்திரன்’

வசிட்டமுனிவரின் கட்டளைக்குக் காத்துக்கொண்டு, தலை பணிந்து நின்றவன் சுமந்திரன்; தேர்ப்பாகனுமாய் அமைந்தவன் அவன். தலைமேற் கொள்வதிற் காதல் உள்ளவன். ஆகையினாலே அவன், காதற்சுமந்திரன். அவனை முனிவர் பிரான் நோக்கியது, ‘சக்கரவர்த்தியை விரைந்துசென்று அழைத்துவருக’ என்று குறிப்பிட்டதாயிருந்தது.

‘காதற் சுமந்திரன் பரிவிற் சென்றான்’

நல்ல காரியங்களிற் காதலுள்ளவனாகிய சுமந்திரன், அன்பு சொட்டிக்கொண்டு செல்லுகின்றான்; தசரதச் சக்கரவர்த்தியை அழைத்துவரும்படி செல்லுகின்றான்.

விண்டொட நிவந்த கோயில்

வேந்தாதம வேந்தன் றன்னைக்
கண்டிலன்; வினவக் கேட்டான்;

கைகயி கோயில் நண்ணித்

தொண்டைவாய் மடந்தை மாரிற்

சொல்லமற் றவருஞ் சொல்லப்

பெண்டிரிற் கூற்ற மன்னான்

பிள்ளையைக் கொணர்க் என்றான்.

‘கண்டிலன்’.

சுமந்திரன் சக்கரவர்த்தி அரசவீற்றிருக்குந் திருக்கோயிலுக்கு விரைந்துசென்றான்; அங்கே சக்கரவர்த்தியைக் கண்டிலன்.

‘வினவ’

அங்கே உள்ளவர்களை—வினவு தற்குரியவர்களை—சக்கரவர்த்தி எங்கே என்று வினவினான்.

‘கேட்டான்’

வினவிய சுமந்திரன் அவர்கள் வாயிலாகச், சக்கரவர்த்தி சென்றிருக்கும் இடத்தைக் கேட்டறிந்தான். அறிந்த அக் சண்மே, கைகேசியின் மாளிகையை அடைந்தான்.

‘மடந்தைமாரிற் சொல்ல’

சுமந்திரன் மாளிகை வாயிலில் தரித்துநின்று தன் வருகையை வாயிலில் வைகும் சேடியர்களான பெண்களிடம் சொன்னான்.

‘அவருஞ் சொல்ல’

அந்தப்பெண்கள் ‘சுமந்திரர் வாயிலில் வந்து நிற்கின்றார்’ என்று கைகேசிக்குச் சொன்னார்கள்.

‘பெண்டிரிற் கூற்றம்அன்னான்’ தோன்றினான்.

பெண்வகுப்பிலும் ஒரு யமன் உண்டு என்கின்றார் கம்பர். சுமந்திரனுக்கு அது தெரியவில்லை. பெண்மைகளெல்லாம் கைகேசியின் பெண்மைத்தன்மைக் கெதிரிற்

சூனியமாய்த் தோல்வியடைந்து போகின்றமையால், 'பெண்டிரிற் கூற்றம்' ஆகி, பெண்ணையகமாய் விளங்கினவள் கைகேசி. 'அவன் பகைவர்களுக்குக் கூற்றம்' என்பதுபோல, இவள் பெண்டிற்களுக்குக் கூற்றம் என்பது சுமந்திரன் கருத்து. அவள் உண்மைக்கூற்றாய் மாறியதை அவன் எப்படி அறிவான்? வாய் புதைத்துக் கைகேசி எதிரில் நிற்கின்றான் சுமந்திரன். அழையாமலே தன்வாயிலுக்கு வந்த சுமந்திரனை, அவன் வரவை வினவவேண்டியவள், அவ்வாறு வினவாமல் அவனுக்கொரு சுபவார்த்தை சொல்லாமல், 'பிள்ளையைக் கொணர்க' என்றான். அவள் கூறியவகையில் 'புதியதொரு கூற்று'க் கட்டளையிடுகிறதென்பது தோன்றி நின்றதாயினும், அவ்வாறானதொரு ஐயத்தைத் தூயோனாகிய சுமந்திரன், தன்பால் தோற்றுவிக்கவில்லை. 'நஞ்சு முண்பர் நனி நாகரிகர்' அன்றே. அன்றி, ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகத்தால் உவகை பொங்கி எழுகின்ற சமயத்திலே, சம்பிரதாயங்கள் விதிவிலக்காவதையும் சுமந்திரன் போல்வார் நன்கு அறிவார்கள். சுமந்திரன் சந்தேகங் கொள்ளவில்லை.

'பிள்ளையைக் கொணர்க' என்ற ஏவலைச் சுமந்திரன் தலைமேற் கொண்டான். எந்தப் 'பிள்ளை' என்று அவன் வினவவே இல்லை. கைகேசியின் பிள்ளை ஸ்ரீராமன் என்பது உலகப் பிரசித்தமானது. 'இராமனைப்பயந்தஎற்கு இடர்உண்டோ', என்று கூறுபவள் கைகேசியே. தசரதர் தன் மாளிகையிலிருக்கப் பட்டாபிஷேக முகூர்த்த சமயத்திற், 'பிள்ளையைக் கொணர்க' என்றால் ஏன் சந்தேகம் எழவேண்டும்? சுமந்திரன் ஸ்ரீராமனை அழைத்தற்கு ஸ்ரீராமனிடஞ் செல்லவேண்டியவன் ஆனான்.

★

★

★

வழங்குகின்ற வடமொழி இராமகாதையிலே, உத்தரவீண்றியே சுமந்திரன் உட்பிரவேசித்துத் தசரதனை நோக்கித் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடுகின்றான். கைகேசி நிறுத்திச், 'சக்கரவர்த்திக்கு உவகை மிகுதியால் உறக்கம் வரவில்லை; இப்பொழுதுதான் சற்றே உறங்குகின்றார்' என்று பொய் கூறி இராமனை அழைத்துவரும்படி ஏவுகின்றான். அவன் ஏவலின்படி இராமனை அழைக்கச்சென்ற சுமந்திரன், இடைவழியில் மீண்டு, தசரதனிடம் அவன் விருப்பத்தை அறிதற்கு வருகின்றான். தசரதன் 'கைகேசி கூறியபடி செய்', என்று சுமந்திரனைக் கோபிக்கின்றான். சுமந்திரன் அஞ்சி இராமனை அழைக்கப் போகின்றான். இவ்வாறெல்லாம் சுமந்திரனை அலையவும், தசரதரைக் கண்டு வருந்தவும் வைக்கக் கம்பர் விரும்பவில்லை. அவருடைய கற்பனை உலகில் அப்படி ஒன்று நடக்கவில்லை.

23. ' சிற்றவை கோயில் புக்கான் '

“பிள்ளையைக் கொணர்க” என்றான்.

வசிட்டர் ஏவலின்படி, தசரதரைத் தேடித், தன் மாளிகை வாயிலை அடைந்த சுமந்திரனைத் தசரதன் நிலையை அவன் உணராத பிரகாரம் தடுத்து நிறுத்தித், தசரதன் உடன்பாட்டுடன் கூறுபவன்போன்று, ஸ்ரீராமனாகிய அந்த அருமந்த பிள்ளையை அழைத்து வருவாயாக என்று பணித் தான் கைகேசி.

என்றனள்; என்னக் கேட்டான்; எழுந்தபேருவகை பொங்கப் பொன்றிணி மாட வீது பொருக்கென நீங்கிப் புக்கான்.

சுமந்திரனுக்கு அந்த வார்த்தை பாலொடுதேன் கலந்த தாய் இனித்தது; உள்ளங்காலிருந்து உச்சி குளிர்ந்தது. உவகை, கொள்கலம் போதாது மேலே பொங்கியது. அன்புத் தாயும் அருமைத் தந்தையும் அபிஷேகத்துக்குமுன், ஒருங்கிருந்து ஆசி வழங்கப் போகின்றார்கள் என்று எண்ணினான் சுமந்திரன். அவனால் ஒருகணமுந் தரிக்க முடியவில்லை. ஸ்ரீராமனுக்கு எய்தக் கடவ பேறுகளுக்கு ஒரு கணத்தைக் கோடி கூறிட்டதொரு சிறு நேரத்தினாலாயினுந் தடை நேருவதைச் சுமந்திரனாற் சகிப்பதரிது. பொன்மயமான மாட வீதிகளையெல்லாம் ஒரு கணப்பொழுதிற் கடந்து, ஸ்ரீராமனின் திருக்கோயிலை அடைகின்றான் அவன்.

தந்திருவுள்ளத் துள்ளே தன்னையே நினையு மற்றக் குன்றிவர் தோளி னனைத்தொழுதுவாய் புதைத்துக் கூறும்.

ஸ்ரீராமன் பரப்பிரமத்தைச் சதா தியானஞ்செய்து, பிரம மயமாயிருப்பவன். பட்டாபிஷேகத்தை முன்னிட்டுத், தியான சமாதியில், தன்னை இழந்து, அப் பிரமமே தானாய் விளங்குகின்றான். அதனால், 'தன் திருவுள்ளத்துள்ளே தன் னையே (தான்) நினையும் குன்றிவர் தோளி' எனப் புகழ்ப்படுகின்றான். சுமந்திரன் காணும்போது, ஸ்ரீராமன் பிரம மயமாகவே தோன்றுகின்றான். சுமந்திரன் பிரமத்தையே நேரிற் கண்டவன்போன்று, கைகூப்பி வணங்கி, வாய் புதைத்து, ஒதுங்கி நின்று கூறுகின்றான். சுமந்திரனே சூரிய குலத்தவர்களுக்கெல்லாம் மந்திரி. காலங்கண்ட முதியோருள் வைத்து முதியோன். முதியோனாயிருந்தும், ஸ்ரீராமன் எதிரில் தொழுது வாய்புதைக்கவேண்டியவன் ஆனான். ஸ்ரீராமப் பிரதாபம் இருந்தபடி அது.

கொற்றவர் முனிவர் மற்றும் குவலயத் துள்ளா ருண்ணீப் பெற்றவன் தன்னைப் போலப் பெரும்பரிவு இயற்றி நின்றார்; சிற்றவை வானும் ஆங்கே கொணர்கெனச் செப்பி னுள் பொற்றட மகுடஞ் சூடப் போதுதி விரைவின் என்ருள்.

ஓ ஸ்ரீராமனே, உன்வருகை மங்களங்களோடு கூடியதாகுக. அரசர்களும் முனிவர்களும் உலகிலுள்ள அனைவர்களும் உன் வருகையைத் தரிசிப்பதற்குத் தவம் இருக்கின்றார்கள். உன் சிறப்பைக் கண்டு உருகுகின்ற உன் தந்தையேபோல, உலகம் முழுவதும் உருகுகின்றது; கண்டுகளித்துக் கண்ணைப் பரிசுத்தஞ் செய்தற்குத் துடிக்கின்றது. இதேசமயத்தில் உன்னுடைய அரசிளங் கோலத்தைக் கண்டுகளித்து உனக்கு ஆசி வழங்குவதற்குப்போலும், உனது அன்புத்தாய்—உருக்கமே உருவமான தாய்—தன் மாளிகைக்கு அழைத்து வருக என்று பணித்திருக்கின்றாள். எம்பெருமானே, பொன்னுலான மணிமகுடத்தைச் சூடும்பொருட்டு விரைந்து எழுந்தருள்வீராக என்று பிரார்த்திக்கின்றான் சுமந்திரன்.

ஐயனும் அச்சொற்கேளா ஆயிரம் மௌலி யானைக் கைதொழு தரசவெள்ளங்கடலெனத்தொடர்ந்து சுற்றத் தெய்வகீ தங்கள் பாடத் தேவரும் மகிழ்ந்து வாழ்த்தத் தையலார் இரைத்து நோக்கத் தாரணி தேரிற் சென்ருள்.

ஆயிரம் மௌலியான்— ஆயிரம் முடிகளை உடையவன்; நாராயணமூர்த்தி. ஐயன் ஸ்ரீராமன். ஒரு முடிகுடி உலகத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யும்பொருட்டு, ஆயிரம் முடிகளைச் சூடி உலகனைத்தையுங் காக்குந் தெய்வமான திருமலைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேரில் இவர்ந்து, செல்வானாயினான் ஸ்ரீராமன். அரசர் கூட்டம் இரு மருங்கினும் கடல்போற் கரைபுரண்டெழுகின்றது. தெய்வகீதங்கள் இசைக்கப்படுகின்றன. தேவர்கள் வாழ்த்துகின்றார்கள். பெண்கள் ஆரவாரஞ்செய்து, கண்களாகிய வண்டுகளைத் தொடர்ந்து செல்லும்படி செய்கின்றார்கள். ஸ்ரீராமன் வீதிவழியே,

‘தையலார் இரைந்து நோக்கத் தாரணி தேரிற் சென்ருள்; சென்றவன், சிற்றன்னையிடஞ் செல்லவேண்டியவன், நேரே,

‘கானம் புக்கான்’

இது என்ன அதிசயம்! ஸ்ரீராமன் இன்னும் கைகேசியைச் சந்திக்கவில்லை. சந்திக்கும்பொருட்டுச் செல்லுகின்றான். செல்லுகின்றவன், அவள் பணியாமலே ஏன் கானம் புகவேண்டும்! ‘கானம் புக்கான்’ என்கின்றானே கம்பன். இது பெரும் வம்பு! அமங்கலம்!

பண்ணெனுஞ்சொல்லினூர் தந்தோளெனும் பணைத்தவேயும்;
கண்ணெனுங் காலவேலும்; மிடைநெடுங் கானம்புக்கான்.

ஸ்ரீராமன் காட்டுக்குப்போக முன்னமே, அருமந்த இராச வீதியையே காடு செய்துவிட்டான் கம்பன். இராமனைக் காடு காட்டுவதிற் கம்பனுக்குத்தான் பெரிதுஞ் சுவை உண்டு போலும்!

‘பண்ணெனுஞ் சொல்லினூர்’

பண்பட்ட செஞ்சொற்களை மழலை செய்பவர்களாகிய பெண்கள். அவர்களுடைய தோள்கள் வீதியெங்கணும் நீக்கமற மிடைகின்றன. அவ்வாறு மிடைகின்ற பசிய தோள்கள், ‘பணைத்த வேய்’ களாகித் தோன்றுகின்றன, கம்பனின் கவித்துவக் கண்களுக்கு. பணைத்த வேய் —பருத்த மூங்கில்.

காலவேல் - எதிர்ந்தாருக்கு இறுதியை விளைக்கின்ற கூரிய வேற்படை. பெண்களின் கண்கள் காலவேல் போல்வன. ஸ்ரீராமனைத் தொடருங் கண்கள், அவன்மீது காலவேல்கள் பாய்வதுபோன்று தோன்றுகின்றன. ஆனால் கம்பனின் கண்ணுக்குக், ‘காலவேல்’ வேறு பிரகாரந் தோன்றுகின்றது. காலத்தைச் செய்கின்ற கூரிய முட்களோடு கூடிய வேல் என்கின்ற முண்மரமென்றுங் ‘காலவேல்’ என்பதற்குப் பொருள் கூறலாம். வீதிகளெல்லாம் வேயும் வேலும் நிறைதலால், கம்பன் ஸ்ரீராமனைக், ‘கானம்புக்கான்’ என்கிறான். கைகேசிக்கு முந்திக் கம்பன் விரைவுபடுகின்றான். ஸ்ரீராமனோ, பெண்களின் அவயவமாகிய கானத்துக் கூடாகச்,

‘சிற்றவை கோயில் புக்கான்.’

சிற்றவ்வை — சிற்றன்னையாகிய கைகேசி. மகளிர்கள் அனாதாக விடுத்த வண்டுகளோ என்று சொல்லத்தக்க வகையில், அவர்களுடைய கண்களாகிய உற்பலங்கள் மொய்க்கத்த, தாமரை பூத்த முகில் ஒன்று, நீலோற்பலக் காடுகளைக் கிழித்துச் செல்லுவதுபோலக், கைகேசியின் மாளிகையை நோக்கிச் செல்பவனாகிய ஸ்ரீராமன், இடையிலே,

‘பூண்ட புகழ் மன்னன் உறை’

கோயிலுட் புகுவான் ஆயினான். சக்கரவர்த்தியைத் தரிசித்து வணங்கியபின் சிற்றன்னையைச் சென்று வணங்குவதே முறையாகும் என்பதை எண்ணினான் ஸ்ரீராமன். ஆனால்,

வீங்கிருங் காதல் காட்டி விரிமுகக் கமல பீடத்து
ஒங்கிய மகுடஞ் சூடி உவகைவீற் றிருப்பக் காணன்.

இடுகாடொன்றுட் பிரவேசிப்பதொரு உணர்ச்சி ஸ்ரீராமனுக்கு உண்டாயிற்று. தன் மனசினுள்ளே கற்பனை பண்ணிய சக்கரவர்த்தியை ஸ்ரீராமன் அங்கே காணான் ஆயினான்.

உவகை என்கின்ற சுவை, தயரதன் என்கின்ற பெயர் தரித்து, ஒளி ஓங்குகின்றதொரு மகுடத்தைச் சூடி, அன்றலர்ந்த கமலங்களாலான பீடத்தின்மீதே, புத்திரவாஞ்சையாகிய காதல் விம்மி, அன்பாகிய தேனைக் கொப்பளித்துக் கொண்டு தன்னை ஆலிங்கனஞ் செய்யும் என்பதே ஸ்ரீராமன் மனத்தெழுந்தகற்பனை. அகத்தெழுந்த கற்பனையைப் புறத்தே காணாமல் வாட்டமடைந்தான் ஸ்ரீராமன். அதனைக் கண்ணுற்ற சுமந்திரன் சிற்றன்னை மாளிகையிலேதானே, சக்கரவர்த்தியும் வீற்றிருந்து தன் உவகையைப் பெருக்கிக்கொண்டிருக்கின்றான் என்பதைத் தெரிவித்தான். வாடிய கற்பகதரு முன்னைய நிலையை எய்தித் தளிர் துத்துப் பூத்தது. சிற்றன்னையுந் தந்தையுமாகிய முன்னறிதெய்வங்கள், அபிஷேகத்துக்கு முன், ஆணைந்த அபிஷேகத்தை ஒருங்கு சொரிந்து, தன்னை ஆசீர்வதிக்க எண்ணியிருக்கின்றார்கள் என்று எண்ணினான் ஸ்ரீராமன். அந்த எண்ணத்தில் நீந்திக்கொண்டே, கைகேசி கோயிலே நோக்கிச் செல்லுகின்றான். தேர் சிறிது தூரத்தே நிறுத்தப்பட்டது. ஸ்ரீராமன் சிரமேற் கூப்பிய கைகேயியை வளைய, முன்னறிதெய்வங்களின் ஆசியைப் பெறுதற்கு முடுகுகின்றான். கைகேசியின் கண்களாகிய கூரிய அம்புகள், விரைந்து வருபவனாகிய ஸ்ரீராமனை உள்ளே பிரவேசித்துச் சக்கரவர்த்தியை அணுகாதபிரகாரம், வெளியே நிறுத்தி, வரவேற்புபசாரஞ் செய்யும்பொருட்டு, இராமனுக்கு எதிரே செல்லுகின்றன. தமிழ்மொழியிலே கம்பன் சிருட்டித்த இராமன், தமிழ்மரபு பேணித், தந்தையைக் காணாமலே புறத்தே நிற்கின்றான். அவனை ஒருகணந்தானும் காக்கவையாதே, கைகேசி விரைந்து எழுந்து எதிர்செல்கின்றான்.

தந்தையையும் மைந்தனையுங் கட்டியழவைத்துக், கைகேசியை நிந்தனைசெய்து, தருமபங்கம் பண்ணுவது கம்பனுக்குக் கருத்தன்று; தூயகற்பனைக்கு மாசு செய்வது கம்பனுக்கு ஏலாதது.

24. 'கூற்றெனத் தமிழள் வந்தாள்'

நாயகன் உரையான் வாயால் நான் இது பகர்வென் என்னுத் தாய்என நினைவான் முன்னே கூற்றெனத் தமிழள் வந்தாள்.

ஸ்ரீராமன் வருகின்றான் ; கைகேசி அவனை எதிரேற்றுச் செல்கின்றான். அதனாலே இராமன் விரைவுபடுகின்றான். தான் சென்று வணங்கித் தன் சிரத்தை அலங்கரிக்கும் பாதங்கள், தன்னைநோக்கி நடப்பதாயின், அதனை எங்ஙனம் சகிக்க முடியும்! ஸ்ரீராமன் அகங்குழைந்து, அன்பு ஒழுகச் செல்லுகின்றான். தாயைக்கண்ணுற்ற கன்றுபோலே வாயுறிச் செல்லுகின்றான். அவன் எதிரில் அவளும் அவன் அணுகு வதைச் சகிக்காதவளாய் விரைவுபட்டு வருகின்றான்.

'நாயகன் உரையான்'

ஸ்ரீராமன் சக்கரவர்த்தியை அணுகி வணங்குவானாயின், சக்கரவர்த்தி நடந்த சம்பவங்களையும், உரைக்கமுடியாத கட்டளைகளையும் உரைக்கவேண்டியவன் ஆவான். அவனோ 'இன்ன இன்ன வரங்களை ஈந்தேன். நீ இன்னதுசெய்' என்று சொல்லமாட்டான். இராமனை அவன் கண்ணுறும்போதெல்லாம், தன் உடம்பு வெறும் என்புகளால் ஆயதன்று; அன்பினால் ஆயது, என்பதனையே கண்ணாரக் காணும்படிசெய்து வருகின்றான். இராமனைக் காணும்போது, சக்கரவர்த்தியின் என்பு அன்பு என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு அவன் கண் வழியே வெளிப்போந்து பெரிய ஆரவாரஞ் செய்துவிடும். ஆதலால், சக்கரவர்த்தி,

'வாயால் உரையான்.' 'இராமா நீ காட்டுக்கு ஏகு'

என்ற வார்த்தையைச் சக்கரவர்த்தியின் வாய் உச்சரித்தது செய்து. இந்த நிலையில் மைந்தனையுந் தந்தையை யுந் சந்திக்கவைப்பது விவேகமேயாகாது. ஆதலினாலே,

'நான் (வாயால்) பகர்வென்.'

நானே என் வாயைப் பிளந்து நடந்ததைக் கூறுவேன்.

'இது' 'பகர்வென்'

முன்பின் நானே பயிலாத இந்தக் கொடுமொழியை அவனுக்குப் பகருவேன்.

'என்னு'

என்று தன்னைத் திடஞ் செய்துகொண்டு,

'தமிழள் வந்தாள்.'

பழைய கைகேசியில் வேறுபட்டதொரு கைகேசியாய், பெண்ணினத்தைச் சேராத—தமித்ததொரு—கைகேசியாய், வருகின்றாள்.

‘கூற்றெனத் தமிழள் வந்தாள்’

ஒருபெண் கூற்றாய், மற்றவரின் சகாயமின்றியே வருகின்றாள்.

‘தாயென நினைவான் முன்னே
கூற்றெனத் தமிழள் வந்தாள்’

கைகேசி எத்தனை பிரகாரந் தன்னை மாறுதல் செய்து, தமித்து வந்தபோதும், அந்த மாறுதல் ஒன்றையும் அறியாதவளாய்,

‘இராமனைப் பயந்த எற்கு இடருண்டோ’

என்று, சொல்லுகின்றவள் எவளோ, அவளே—அந்த அன்புத் தாயே— தன்னெதிரில் வருகின்றாள்— தன்னை வாரிஅள்ளி உச்சிமோந்து ஆசிபொழிய வருகின்றாள்—என்ற எண்ணத்துடன், ஆராமை தன்னை விழுங்க வருகின்றாள் ஸ்ரீராமன்.

வந்தவள் தன்னைச் சென்னி மண்ணுற வணங்கி, வாசச் சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் செங்கையிற் புதைத்து மற்றைச் சுந்தரத் தடக்கைகை தாளை மடக்குறத், துவண்டு நின்றாள்; அந்திவந்தடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன் கன்றின் அன்னாள்.

காலையிலே பால் சுரந்து, தனது அருமைக் கன்றை ஊட்டி, அதன் உச்சிமோந்து, நாவினால் அதன் உடம்பைப் பரிசித்துப், பிரியாமல் பிரிந்து சென்ற அதன் தாய், அந்தியாகிய மாலைக்காலத்திலே வெகு வேகமாகத் தன் கன்றைத்தேடி ஓடிவருகின்றது. அப்பொழுது தாயைக்கண்ட அந்தக் கன்று, தன்பால் என்பு இல்லையாய் உருகி வெயிலை எதிர்ப்பட்ட வெண்ணெயாய் விடுகின்றது. நன்றி மாத்திரமே பயின்ற நாயின் வால், சற்றே அன்பும் பயிலவேண்டுமாயின், அந்தக் கன்றின் வாலினிடத்திலேதான் பயிலவேண்டும். அதுதாயின் மடியைத் தேடிப் பால் பருகும்போது அதன் வால் அசையும் அசைவுக்குத்தான் அன்பின் அசைவு என்று பெயர். தாய் அன்புக் கயிற்றூற் கன்றை இழுக்கும்போது, எந்தக் கயிற்றூலுங் கன்றைத் தடைசெய்தல் கூடாது. சுந்தரர் என்கின்ற கன்றை ஒருநாள் அதன் தாய் இழுத்தது. அப்பொழுது அந்தக் கன்றைப் பெலமான ஒரு சங்கிலியினாலேதானுந்தடுக்கமுடியவில்லை. அந்தக் கன்று, தன் கண்களை இழந்துந் தன் தாயை அணுகியே தீர்ந்தது.

‘அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்குந் தாழ்’

என்ற கேள்விக்கு, ‘இல்லை! இல்லை! அன்பை அடைப்பதொரு தாழ் இல்லையே இல்லை!’ என்று இராமனைத் தொட்டுக்

காட்டி விடையிறுக்கின்றார் கம்பர். காலையிலே பாலூட்டித் தன்னைப் பிரிந்த தாய், மாலையிலே தன்னைத் தேடிப், பால் சுரந்துகொண்டு தன்பால் ஓடிவருவதாய்த் தோன்றுகின்றது, ஸ்ரீராமனாகிய பசிய கன்றுக்குக் — கைகேசியின் வருகை. அவள் வருகையில் இராமனுக்கு மறந்தோன்றவில்லை. அறமே தோன்றுகின்றது. 'மறத்திற்கும் அஃதே துணை' என்கின்ற வாக்கு மணிவாக்கு. அன்பு மறத்தையும் அறஞ்செய்து விடுகின்றது.

'வந்தவள் தன்னை'

ஆலகாலமோ, புதியதொரு கூற்றமோ என்று உலகமெல்லாம் அஞ்சுகின்றது. ஸ்ரீராமன் அவ்வாறு கனவுந்காணவில்லை. அவன் முன்னிலையில் வந்தவள் அன்புத் தாய். அவளை விழுந்து வணங்குகின்றான் ஸ்ரீராமன்.

'சென்னி மண்ணுற வணங்கி'

காற்கும்பிடு, அரைக்கும்பிடு செய்யாமல், சிரசு தொடக்கம் எட்டு அவயவங்களும் புழுதியிற் படியும்படி வணங்குகின்றான் அவன். அப்படி வணங்கிய அவன், அவள் ஆசி செய்தாள் என்றே கொண்டு, அதன் மேல் ஒருவாறு எழுந்து,

'துவண்டு நின்றான்'

சித்திரகாரர் சித்திரிக்க முடியாத பிரகாரந் துவளுதலைச் செய்து நிற்கின்றான் ஸ்ரீராமன். பொழுதொழிவிட விலகி, மந்தமாருதத்துக்கு ஓசிகின்றதொரு பசிய இளங்கொடியைப் படம்பிடிப்பதெப்படி! துவளாது நிற்பதற்குக் கொடி என்ன செய்யும்! உள்ளீடாகிய அன்பு அன்பாய் உருகுமாயின் துவளாது நிற்பதெங்கனம்!

ஸ்ரீராமன்,

'துவண்டு' கொண்டு நிற்கின்றான்; கற்பகதருவை அணையுங் காமவல்லிபோல் உருகி நிற்கின்றான். ஸ்ரீராமனுடைய வாய் செய்ய வாய்; செம்பவள வாய். இந்த அளவில் அமையாது அது.

'வாசச் சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய்'

அவன் திருவாய் வாசனை பொருந்திய வாய்; நறுமணங்கமழும் வாய்.

'கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ'

உன் திருப் பவளச் செவ்வாய், என்று ஆண்டாள் வாயூறுகின்ற வாய் ஸ்ரீராமனின் வாய். அந்த அருமந்த வாய்க்குக் கண்ணூறு கழுவுபவன்போல், அதனைச்,

‘செங்கையிற் புதைத்து’

நிற்கின்றான் ஸ்ரீராமன். இது ஆன்றோர் ஆசாரம்: தாயி னெதிரில் வாய்புதைத்து நிற்கின்றான். ஒருகை வாயைப் புதைக்கின்றது:

‘மற்றைச் சுந்தரத் தடக்கை தானே மடக்குற’

அழகிய மற்றக் கையானது, உடுத்திருந்த—மார்பில் தரித்திருந்த—வஸ்திரங்களை மடக்கி ஒதுக்கஞ் செய்கின்றது. அதுவும் ஆன்றோர் ஆசாரம்.

வாய்புதைத்து, வஸ்திரத்தை ஒதுக்கி, மெய் வளைந்து, தாயின் எதிரிலே துவண்டு நிற்கின்றான், சர்வலோகங்களுந் தலைவளைந்து வணங்கும் பெருமை படைத்தவனாகிய ஸ்ரீராமன். இவ்வளவில் அமையாமல் மூத்தோர் முன்னிலையில் அவரிலுந் தாழ்ந்தோர் நிகழ்த்துவது ஓர் ஆசாரமும் உண்டு. அதுவும் இங்கே கூறாமற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

‘தாங்கள் இங்கே அழைத்தது என்னையோ?’ என்று வினவாமல், பெரியோரிடங் கட்டளையைத் தலைமேற் கொள்ள எதிர்நோக்கி நிற்கும் நிலையே அந்த ஆசாரம். பெரியார் ஒருவர் நம்மிடத்துக்கு வந்தால், அவரை வணங்கி ஆவன செய்து அவர் கட்டளையை எதிர்நோக்கித் தலைவணங்கித் துவண்டு நிற்பதே ஆசாரம். அங்ஙனமின்றிப் பெரியோரைச் சிறியோர் வினவுவது அநாசாரம்.

விசுவாமித்திரர் தசரதனிடம் வருகின்றார். தசரதன் விரைந்து எழுந்து வணங்கி, ‘என்குலஞ் செய்தவம்’ என்று, அவரைப் புகழ்ந்து, தலை வளைந்து நிற்கின்றான்; விசுவாமித்திரரின் ஏவலை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றான். அவர் வரவை அவன் வினவவில்லை. ஆன்றோராசாரத்தை அறிந்து அநுசரிப்பவன் தசரதன். அப்படிப்பட்ட தந்தையின் மைந்தனாகிய ஸ்ரீராமன், தந்தை வழியில் வந்த தனது குலச் சொத்தை—குடிப்பிறப்பின் நலத்தை—உலகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டுபவன் போன்று,

‘வணங்கி’ ‘வாய்புதைத்து’

‘தானே மடக்குற’ ‘துவண்டு நின்றான்’.

தாயாகிய கைகேசியினெதிரிலே தலை வளைந்து, கை கூப்பி, ஆஞ்ஞையை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றான்.

25. “ தந்தையுந் தாயும் நீரே தலைநின்றேன் பணிமின் ”

நின்றவன் தன்னை நோக்கி
 இரும்பினால் இயன்ற நெஞ்சிற்
 கொன்றுழல் கூற்றம் என்னும்
 பெயரின்றிக் கொடுமை பூண்டாள்,
 இன்றெனக்கு உணர்த்த லாவது ;
 ஏயதுஏ, என்னின் ஆகும் ;
 ஒன்றுனக்கு உந்தை மைந்த
 உரைப்பதோர் உரைஉண்டு என்றான்.

“கொடுமை பூண்டாள்”

கைகேயி தான் எடுத்த நாடகத்தை இனிது நடித்து முடிக்கும் பொருட்டு, முதலில், அதற்கேற்ற பிரகாரத் தன்னை அணிசெய்து கொள்ளுகின்றாள். அவள் முதற்பூண்ட அணி,

‘கொடுமை.’

இது உலகம் முழுவதையுங் கொன்று குவிக்கப் போதுமானது. இந்த அணிக்கு அணியாய் விளங்குகின்றாள் கொடியாளாகிய கைகேயி. அவளுக்குக்,

‘கொன்று உழல் கூற்றம்’

என்னும் பெயரை இட்டு வழங்குவது தகும். தருமத்துக் கஞ்சபவாகிய கூற்றுவனுக்கு அப்பெயர் தகாது. ஆயினும், பகுத்தறிவற்ற உலகம், அந்த அருமந்த பெயரைக்— ‘கூற்றம்’ என்ற பெயரைக் — கைகேசிக்கு வழங்கவில்லை. அது உலகம் செய்த ஒரு தவறு. அதனால், கைகேசிக்குக், ‘கூற்றம்’ என்ற பெயர் வழங்கவில்லை, என்கின்ற ஒரு குறையேயன்றிக், ‘கொடுமை’ விஷயத்தில் அவள்பால் எவ்வித குறையுமில்லை. அதனாலே,

‘கொன்றுழல் கூற்றம் என்னும் பெயரின்றிக்
 கொடுமை பூண்டாள்.’

என்று அவள் பாராட்டப்படுகின்றாள்.

சொல் பெரிதா? பொருள் பெரிதா? கொடுமையாகிய பொருளில் நிறைவு எய்துகின்றாள் அவள். அங்ஙனம் முதலில் அதனை நிறைவு செய்துகொண்டு, அதன்மேல், அந்த ஆபரணத்தைப் பூண்ட நெஞ்சை, அந்த ஆபரணத்துக்குப்

பொருத்தமாகும் முறையில் வைரஞ் செய்து கொள்ளுகின்றார்கள். இதனை ஆபரணம் பூணுதற்குமுன் செய்தாள் எனினும் அமையும்.

“இரும்பினால் இயன்ற நெஞ்சு”

பெண்களின் நெஞ்சு இளகிய நெஞ்சு, இளகும் நெஞ்சு என்று சொல்லுவார்கள். அப்படிச் சொல்ல முடியாத பிரகாரம், தன் நெஞ்சை இரும்பு செய்து கொள்ளுகின்றார்கள். அவள் நெஞ்சு இரும்பினால் இயன்ற நெஞ்சு என்கின்றது கவி.

இரும்பு நெஞ்சிலே கொடுமையைப் பூண்டுகொண்டு, சற்றையினும் இளகுவதில்லை என்ற சங்கற்பத்துடன் வருகின்றார்கள் கைகேசி. அவளைக்கண்ட இராமன், வணங்கி வாய்புதைத்து, துவண்டு நிற்கின்றான்.

‘நின்றவன் தன்னை நோக்கி’

மோப்பக் குழையும் அனிச்சத்தினும் மிருதுவாய், நோக்கக் குழைவதொரு அனிச்சமாய், நில்லாமல் நிற்கின்ற— அன்புமயமாய்க் கனிகின்ற— அவனை, காய்ச்சிய இரும்புக் கோல்களாகிய கொள்ளிகளாற் சுடுவதுபோன்று நோக்கினாள் அவள்; அந்தக் கொடிய கைகேசி. ஆனால், ஒரு பெரிய ஆச்சரியம்! சற்றே இளகிவிட்டாள்; கைகேசி இளகிவிட்டாள்! யுத்தமுனையில் அருச்சுனன் இளகியதுபோற் சற்றே இளகிவிட்டாள்.

“மறத்திற்கும் அத்தே துணை”

ஒருவருக்கு மறம் நிகழ்ந்தால் அதனைப் போக்குதற்கும் அன்பே துணையாவது என்கின்ற பொய்யாமொழி பொய்க்குமா? இராமனது அன்புநிலை மறக்கோலம் பூண்ட கைகேசியையுஞ் சற்றே இளகச் செய்துவிட்டது; இராமனைக் கண்டதும், வாலிபோலே தன்னிலை சற்றே தருமாநித போனால். தான் ஒப்பிப்பதாகப் பாடஞ்செய்து வந்த வரங்களைக்—கட்டளைகளை— மறந்தே போனால். இராமனிடத்தே ஊறி ஒழுகிய அன்பு அவளைச் சற்றே கரைத்துவிட்டது. அதனாலே, அவள் தன்னைத் திடஞ்செய்துகொண்டு— திடஞ்செய்தற்கு— ஒரு முன்னுரை கூறவேண்டியவள் ஆனால். அவள் வைரம், உற்றபோரில் எங்கேயோ ஒளித்துவிட்டது. கூனி அதனைக் கண்ணுற்றாலோ! கைகேசி சற்றே தழுதழுத்துக் கூறுகின்றாள்; வாய்தடுமாறி, வழக்கப்பிரகாரம்,

‘மைந்த’

என்று விளிக்கின்றாள். எத்துணை வேஷம் எடுத்தும் வழக்கமாகிய இயற்கை தலைநீட்டிவிட்டது.

அருமை மகனே,

‘ உந்தை உனக்கு உரைப்பது ஓர்
உரை ஒன்று உண்டு ’.

உனது அருமைத் தந்தை உனக்கு உன் நல்வாழ்வு கருதி, தானே நேரே உரைக்கவேண்டியதும், ஒப்பில்லாததும் ஆகிய ஒரு வார்த்தை உளது. அவர் எக்காரணத்தினாலோ, அதனைத் தாம் சொல்லமுடியாதவராயிருக்கின்றார். அவர் உன்பால் வைத்த அன்பு அப்படி நிலையை அவருக்கு வருவித்திருக்கின்றது. அவர் நேரே கூறமுடியாமையினால் அவ்வார்த்தை இப்பொழுது,

‘ என்னின் ஆகும் ’

என்னால் உனக்கு உரைக்கப்படும். நான் உரைப்பதனால் நான் படைத்த மொழி என்று கருதுதல் தகாது. நான் வெறுங் கருவி. அந்த வார்த்தையோ,

‘ ஏயது ’

சக்கரவர்த்தியால் ‘ உனக்கு உரைக்குக ’ என்று ஏவப் பட்டு அமைந்தது. அந்த வார்த்தையை உன்பால் என்மூலம் ஏவுபவர் சக்கரவர்த்தியே. ‘ ஏயது ’ என்றால் ஏவியது என்னும் பொருட்டு. எய்தவனிருக்க அம்பை நோவாதே. என்ன செய்வது, சக்கரவர்த்தியின் ஏவலை மறுக்க நான் யார்?

‘ இன்று எனக்கு

உணர்த்தல் ஆவதே ’

இன்றைய தினம் என் வாழ்நாளிற் கொடியதொரு அசுபதினம்! அந்த வார்த்தையை மகனே உனக்கு உணர்த்து தலாகிய உத்தியோகம் எனக்கு ஆவதே! ஆவதா? என் தீயும் இருந்தவாறு!

‘ நன்றி ’

என்றிங்ஙனம் ஒரு முகவுரை செய்துகொள்ளுகின்றாள் கைகேசி. ஸ்ரீராமன்பாற் குடிக்கொண்டிருந்த பணிவாகிய அன்புநிலை,

தசரதனுக்குச் சற்றும் இளகாத அந்த மறப்பெண்ணை இளகச்செய்து, இவ்வாறானதொரு முன்னுரை சொல்லும் நிலையை அவள்பால் வருவித்துவிட்டது.

கைகேசி,

‘ சொல்லாடாள்

சொல்லாடாள்

நின்றாள். ’

அவள் ஏதோ சொல்லத் தொடங்குகின்றாள் ! சொல்லத் தொடங்குகின்றாள் ! ஆனால், சொல்லாமலே நின்றொழுகின்றாள். இராமனை நோக்குந்தோறும், அன்பினுருவத்தைக் காணுந்தோறும் சொல்லமுடியாதவளாயே நிற்கின்றாள் ; நின்றாள். அவள் நிலை— அந்தச் சொல்லமுடியாத நிலை— ஸ்ரீராமனை மேலும் மேலும் உருக்கிவிட்டது. இரக்கத்தின் எல்லையை அடைந்துவிட்டான் இராமன். தந்தை ஏவிய தொன்றத் தனக்கு உணர்த்த முடியாத நிலை தன் தாய்க்கு வருவதா, என்று எண்ணுந்தோறும் வடவையில் வைத்த வெண்ணையாய் விடுகின்றாள் இராமன். அவன் கண்களில் அன்பு கொப்பளிக்கின்றது. அன்பு ஆறு அவன் மார்பில் வண்டலிடுகின்றது. வாய் தழுதழுக்கின்றது; அன்பு, வார்த்தைகளின் வடிவில் வருகின்றது.

எந்தையே ஏவ, நீரே

உரைசெய, இயைவது உண்டேல்,

உய்ந்தனன் அடியேன் ; என்னிற்

பிறந்தவர் உளரோ ; வாழி !

வந்ததுஎன் தவத்திரைய

வருபயன் மற்றொன்று உண்டோ ;

தந்தையுந் தாயு நீரே ;

தலைநின்றேன் ; பணிமின் என்ருள்.

கட்டளை இடுபவரோ சத்தியவந்தரான தந்தை ; அந்தக் கட்டளையை அறிவிப்பவரோ அன்புவடிவான தாய். இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பம் இந்த உலகத்திலே எந்தச் சற்புத்திரனுக்கு வாய்க்கும் !

‘இயைவது உண்டேல்’

எனக்கு அப்படியானதொரு வாய்ப்பு அமைந்ததாலும்தான் என் தவத்தை வியக்கவேண்டியவன் ஆகின்றேன். மட்டோ,

‘அடியேன் உய்ந்தனன்’

உயிர் உய்ந்தேன் ; பிறவிப் பயனை எய்தியவன் ஆனேன். இதற்குமேல் ஒருவன் எய்தக்கடவ பயனும் உளதாமோ ?

‘என்னிற் பிறந்தவர் உளரோ’

என்னைப்போலப் பிறவிப்பயனை எய்தியவர்கள் யார் இந்த உலகில் இருக்கிறார்கள் !

‘என் தவத்திரைய வருபயன் வந்தது’

ஐன்மங்கள் தோறும் நான் ஈட்டிய தவத்தால் வருபயன் அனைத்தும் ஒருங்கு திரண்டு இதோ வந்துவிட்டது. நான் கிருதார்த்தன்.

‘தந்தையும் தாயும் நீரே’

தாயும் நீர்! தந்தையும் நீர்!
தையை யான் அறியேன். நுங் கட்ட
டனையாகவே நான் கொள்ளுகின்றேன்.
தந்தை ஏவியதொன்றை எனக்குப் பண
வினுங் கருதேன்.

‘பணிமின்’

தந்தையாய் நின்று பணியுங்கள்.

.. ‘தலை நின்றேன்’

தந்தையாகிய தாயே தங்கள் பணியை நான் தலைமேற்
கொள்ளுகின்றேன்.

‘என்றான்’

என்றிங்ஙனங் கூறினான் ஸ்ரீராமன்; கம்பர் கண்ட இரா
மன்; அவனே வான்மீகி தந்த இராமன். சிற்றன்னையை நிந்
திப்பதும், தந்தையை வதைப்பதும் உண்மை இராமன்
அறியாதவை.

26. ‘அப்பொழுது, அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினே வென்றது’

“தந்தையுந் தாயும் நீரே

தலைநின்றேன் பணிமின் என்றான்”

ஸ்ரீராமனது பேரன்புக்காற்றாது சற்றே இளகி முன்னுரை
பேசிய கைகேசி, தேவசித்தத்தால், கூனியும் குதூகலிக்கத்
தவிர வகையிற் பழைய நிலை எய்தி, வைரித்ததொரு மரம்
போன்றவளாய்த்,

‘தலைநின்றேன் பணிமின்’

என்று ஸ்ரீராமன் பணிந்து நின்றாக்கத், தானே தசரதனாய்ப்
பணிக்கின்றான் :-

ஆழிகுழ் உலக மெல்லாம்
பரதனே ஆள; நீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித்
தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கான நண்ணிப்
புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
ஏழிரண் டாண்டில் வா.....

விட்டன.

கம் முழுவதையும் பரதனே மணிமுடி
பது.

டதும் இராமனுக்கு ஒருபுயம் இருபுயம்
யர் பெருமையே ஆண்டவன் பெருமை என்
பாற் பிரகாசித்தது. அன்றித் தம்பி தமையனின்
தவன் என்ற உண்மையும் ஒளிவிட்டது. அதன்
மேல் இரண்டாவது பணி நீளமானது. அதன் தொடக்கம்,

‘தாழ் இரும் சடைகள் தாங்கி’

என்பது. தொங்குகின்ற பெரிய சடைகளைத் தரித்து என்
பது அதன் பொருள். அதனைக் கேட்டதும், வசிட்டர் முத
லிய சிட்டர்களின் ஆசிரம வாழ்க்கை, மனசுட் புகுந்து
ஸ்ரீராமனுக்கு வாயூறியது. சடாமகுடதாரியாய், இந்த உல
கத்தைத் துரும்பு என்று எண்ணுகின்ற, ஒரு முனிசிரேட்டன்
ஆலோ, என்ற எண்ணம் அவனுக்கு உதித்தது.

‘தாங்கருந் தவம்மேற் கொண்டு’

என்று கூறியதும் அது வந்து வாய்க்கும் எண்ணமும் அவ
னுக்கு ஸ்திரமானது. பின்,

‘பூழி வெங்கானம் நண்ணி’

‘புண்ணியத் துறைகள் ஆடி’

என்று படிப்படியே கூறக்கூற, ஸ்ரீராமன், ஒரு பெரிய
ஆரண்ய வாசியாய், ஆரண்யகங்களும் உபநிஷதங்களுங்
கோஷிக்கின்ற நதிதீரங்களில் வசிப்பவனாய்ப் பரிபூரண
முனிபுங்கவனே ஆயினான். முனிவர்கள் வசிக்கின்றதும், பற்
றுக்கள் அற்றதுமான ஓர் உலகத்துக்கு உயர்ந்து சென்றவன்
ஆயினான் ஸ்ரீராமன். அவன் வசிட்ட முனிவர் போன்ற ஒரு
பிரம்ம இருஷியே யாயினான். அந்நிலையில்,

‘ஏழிரண்டாண்டில் வா’

என்றது சிறிது உவர்ப்புக்குரியதேயாயினும், அது கேட்ட
மாத்திரத்தில், சமபுத்தி படைத்த ஒரு இராஜரிஷியாயினான்
இராமன். விசுவாமித்திரர் இராஜரிஷி என்பது ஞாபகத்தில்
வைக்கத்தக்கது. இரண்டாவது பணி, ஆசிரம வாழ்க்கையை
ஞாபகக் செய்து, கருவிலே ஞானத் திருவுடையவனை
ஸ்ரீராமனுக்குக், கிடைத்தற்கரியதும், வேந்தர்களின் நிலை
துரும்பு மாத்திரையாய்த் தோன்றுவதுமான ஒரு உன்னத
நிலையைத் தந்தது. அப்பால் அவன் செவிகளில் இவ்வுலக
வார்த்தைகள் யாதும் ஏறவில்லை. அவனுடைய சுரோத்தி
ரேந்திரியங்களிற் கருதிகள் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. அவன்

திருமேனி ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்தது. அருளில் ஆழந்த ஆழ்
வார்கள், முற்றத் துறந்த வசிட்டர் வான்மீகி போன்ற முனி
வர்கள் என்றிவர்களுக்கேயன்றி, ஏனையோர்களுக்கு அவன்
எய்திய அப்பொழுதைய நிலை எட்டாததாய் வருணித்தற்
கரியதாயது. அதனைக் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் திரி
கரணங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார். அவர் இடையில்
இந்த மல உலகை நோக்கி ஒன்று சொல்லுகின்றார்.

இப்பொழுது எம்மனோரால்
இயம்புதற்கு எளிதோ; யாரும்
செப்பருங் குணத்தி ராமன்
திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பு; அவ்
வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தா
மரையினை வென்ற தமமா.

ஓ உலகமே,

ஸ்ரீராமன் யாரும் செப்பருங் குணத்து இராமன்; அவ
னுடைய சாதாரண குணங்களே எம்மனோர் செப்புதற்
கரியன. அது நிற்க. எய்துதற்கரியதாய் எய்தியதாகிய
இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்—இப்பொழுது—அந்த ஸ்ரீராம
னுடைய திருமுக சௌந்தர்யம் இருந்தபடியை என்போன்ற
கவிஞர்கள் வருணிக்க முயல்வது புத்தியாகாது.

‘இயம்புதற்கு எளிதோ’

என்போன்றவர்கள் அதனியல்புகளை எடுத்து இயம்பு
வதற்கு, அது கவிதைகளில் கற்பனைகளில் அடங்கி நடக்கும்
எளிமையுடையதாமோ? அவற்றில் அடங்காது அது.

‘அவ்வாசகம் உணரக் கேட்ட அப்பொழுது’

உலகமெல்லாங் கேட்கலாற்றாது, கொடிது! கொடிது!
என்று செவிகளைப் பொத்துதற்குரியதும் சக்கரவர்த்தியின்
உயிரை மாந்துக்கொண்டிருப்பதுமாகிய, வாசகம் அந்த
வாசகம்; இராமன் வனமாளும் வாசகம் அந்த வாசகம்.
அந்தக் கொடிய வாசகத்தைக் கேட்ட அப்பொழுது,
பொழுதுகள் அனைத்தினுந் தலைசிறந்த பொழுது. இந்த
உலகத்திலே உதித்து மறைந்த பொழுதுகள் எத்தனை
பொழுதுகள்! அவைகள் எண்ணில் அடங்குபவைகளா? அப்
பொழுதுகள் அனைத்தினுந் சிறந்ததொரு பொழுது—ஒரே ஒரு
பொழுது—உளதாயின், அது அந்த ஸ்ரீராமன்,

‘அவ்வாசகம் உணரக்கேட்ட’

‘அப்பொழுது’தேயாம்.

அப்படியான அந்தப் பொழுதிலே யன்றோ,

ஸ்ரீராமனுடைய திருமுக செளந்தர்யத்தைத் தரிசிக்க வேண்டும். அப்படியானதொரு பாக்கியம் ஒரேஒரு கைகே சிக்கேயன்றிச், சீதாபிராட்டிக்குத்தானுங் கிடைத்திலதே. கைகேசியின் தவம் இருந்தவாறு! இது நிற்க.

‘அவ்வாசகம் உணரக்கேட்ட அப்பொழுது’ ‘இராமன் திருமுகச் செவ்வி,’

எப்படியிருந்திருக்கும் என்று வாயூறுகிறவர்களுக்கு, ஒரு சாந்தியாக ஒன்று கூறுகிறதுண்டு. அது,

‘அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது.’ என்கின்றதொரு கவிதை வாய்பாடு. அப்பொழுது, என்பது. ஊசல்போலே, ‘கேட்ட அப்பொழுது’ எனக் ‘கேட்ட’ என்பதனோடும் ‘அப்பொழுதலர்ந்த’ என ‘அலர்ந்த’ என்பதனோடும் முன்னும் பின்னுஞ் சேரும்.

செந்தாமரை எப்பொழுது இதழ் அவிழ்ந்தலரத் தொடங்குமோ அப்பொழுதே அதன் தலைசிறந்த பொழுது. மலர்களுக்குள்ளே அன்றலர்ந்த மலர்களைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுவார்கள். அன்றலர்ந்த மலர்களிலும் பார்க்கச் சிறந்தவைகள், அப்பொழுதலர்ந்த மலர்கள்; அவைகளுள்ளும், அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரைகள் விலைமதித்தற்கரியவைகள். அவைகளைச் சாதாரண நிலையில் ஸ்ரீராமன் முகத்தின் அழகை ஒருவாறுணர்தற்கு, வேறு உபமானமின்மையாற் கூறுவதுண்டு. உபமான வாய்பாட்டாற் கூறினும் அவை இராமன் முகத்துக்கு உபமானம் ஆகா. இராமன் முகம் போன்றவைகள் அவைகள் என்றே கூறவேண்டும். சாதாரண நிலையில் ஒப்பாகமாட்டாத அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரைகள்,

இப்பொழுது—அஃதாவது அவ்வாசகம் உணரக்கேட்ட அப்பொழுது—ஸ்ரீராமனின் திருமுகச்செவ்விக்கு உறையிடுதற்கும் போதியன ஆகா.

‘அவ்வாசகம் உணரக்கேட்ட அப்பொழுது’

‘இராமன் திருமுகச் செவ்வி’

‘அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை’

‘வென்றது’

என்று கூறுவது, அப்பொழுது அலர்ந்து விகசித்த இராமன் திருமுகச்செவ்விக்கு ஈனம் ஆகும்.

ஒரு அளவுக்கு ஒத்த இரு பொருள்களை, ஒன்றை மற்றொன்று ‘வென்றது’ என்று சொல்லுவதுதான் மரபு.

அவ்வாசகம் உணரக் கேட்ட அப்பொழுது,

இராமன் திருமுகச் செவ்வி எங்கே!

அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரை எங்கே!

‘ வென்றது ’

என்ற வார்த்தை வேறு வார்த்தை இன்மையினால் வந்த வார்த்தை.

அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரைக்கும்,

அப்பொழுதைய இராமன் திருமுகச் செவ்விக்கும் வெகு வெகு தூரம் என்றவாறு.

‘ நோக்கின் ’

அப்பொழுது மலர்ந்த ஸ்ரீராமனின் திருமுக செளந்தர்யத்தைக் கற்பனை செய்து நோக்க முடியுமானால், சிங்கம் நோக்குவதுபோல, முன்னும் நோக்கலாம்; பின்னும் நோக்க வேண்டும்.

‘ முன்பு ஒப்பதே ’

கைகேசி இந்த வாசகத்தைக் கூறிய இப்பொழுதைக்கு முன்பு, எத்தனையோ பொழுதுகள், ஸ்ரீராமனுடைய முகம் வழக்க நிலையைக் கடந்து மலர்ந்து விளங்கியதுண்டு. அப்படி மலர்ந்து விளங்கிய நிலையிற் சிறந்ததொரு நிலையை எடுத்துக்கொண்டு, இப்பொழுதைய நிலையோடு ஒப்பிட்டால்,

‘ ஒப்பதே ’

இப்பொழுதைய நிலைக்கு அப்பொழுதைய நிலை ஒப்பா குமா? உறையிடவும் போதாதே. அவ்வாறே,

‘ பின்பும் ஒப்பதே ’

இனியும் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஸ்ரீராமனின் முக செளந்தர்யம் மலர்ந்து விளங்கலாம். அப்படியான சந்தர்ப்பங் ளளிற் சிறந்ததொரு சந்தர்ப்பந்தானும் இச்சந்தர்ப்பத்துக்கு ஒப்பா குமா?

‘ இராமன் திருமுகச் செவ்வி ’

முன்பு இந் நிலையை அடைந்ததுமில்லை. இனி இப்படி ஒரு நிலையை அடையப்போவதும் இல்லை. இதுவே முடிந்த நிலை; உச்சநிலை இந்த நிலை,

‘ எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளிதோ! ’

தானே தனக்கு நிகராய் மலர்ந்து விளங்கிய நிலை அப்பொழுதைய நிலை.

முன்னரும் பின்னரும் இறப்பிலும் எதிர்விலும், இராமாயணம் முழுவதிலும், காணக்கிடையாததொரு திருமுக செளந்தர்ய நிலை, இப்பொழுது இந்நிகழ்வில் காணக்கிடைத்ததாகிய இந்நிலை.

27. 'என், பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றே'

தெருளுடை மனத்து மன்னன்
ஏவலில் திறம்ப அஞ்சி
இருளுடை உலகந் தாங்கும்
இன்னலுக்கு இயைந்து நின்றான்,
உருளுடைச் சகடம் பூண்ட
உடையவன் உய்த்த காறேறு
அருளுடை ஒருவன் நீக்க
அப்பிணி அவிழ்ந்தது ஒத்தான்.

கார் ஏறு—கருமையாகியதொரு காளை. அஃதாவது பண்டியை இழுக்கும் பகடு. சகடம்—பண்டி. வண்டி எனவும் படும். உடையவன்—எஜமான். உய்த்தல்—செலுத்துதல்.

காரேறு ஒன்று சகடத்திற் பூட்டப்பட்டு, அதனை உடையவனார் செலுத்தப்படுகின்றது. சகடம் உருளோடு கூடிய தாயினும், 'உடைச்சகடம்' பலவேறு பண்டங்களாகிய மிக்க பாரத்தை உடைய சகடம்; பார வண்டி.

மன்னன் ஆவான்,

'மடுத்த வாயெல்லாம் பகடு அன்னான்'

பகடு—எருது. அது, இடையூறு எய்திய இடங்களிலெல்லாம், 'மருங்கொற்றியும், முக்கூன்றியும், தாள்தவழ்ந்தும் அரிதின்' ஈர்ப்பது. அவ்வாறே மன்னனும் இராச்சிய சகடத்தை அரிதின் முயன்று இழுத்துச் செல்லற்பாலன். செங்கோல் வேந்தன் அரசியலை ஒரு பெரும் பாரமாகவே கருதுவான்.

பாரவண்டியிற் பூட்டியதொரு காளையை, அருளுடைய அருவன் பூட்டை நெகிழ்த்து, அக்காளையை வீடு செய்வாயின், அது அக்காளைக்கு எப்படி இருக்கும்! அது வாய்திறந்து பேசுமாயின், தன்னை விடுதலை செய்தாளை எவ்வாறு வாழ்த்தும்!

உலகம் இருளுடை உலகம்! எந்தக்காலத்திலும் உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் சிலரினுஞ் சிலரேயாவர். இருள்—மயக்கம். மயக்க உலகைச் சுமக்க முயல்வது, இன்னலைச் சுமக்க முன்வருவதேயாம். இன்னல்—துன்பம். உலகத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வது, உண்மை உணர்ந்தாருக்கு இன்னலைப் பரிபாலனஞ் செய்வதேயாம்.

ஸ்ரீராமன்,

“மன்னன் ஏவலில் திறம்ப அஞ்சி

இன்னலுக்கு இயைந்து நின்றான்.”

தந்தையின் ஏவலை உடன்படாது திறம்புதல் தரும விரோதம். தருமத்துக்கஞ்சித் தர்மமூர்த்தியாகிய இராமன், இன்னலாகிய உலக பாரத்தைச் சுமத்தற்கு உடன்பட்டு நின்றவன். தானே விரும்பித் தலைகொடுத்தவனேயல்லன். எந்த ஒரு காளையுந் தன்னைத்தானே பண்டியிற் பூட்டிக் கொள்வதில்லை.

தசரதனின் பாரத்தை நீக்கியருளுதலாகிய புண்ணியத்தை மேலிட்டே, ஸ்ரீராமன் இராச்சிய பரிபாலனத்துக்கு இயைந்து நின்றவன்; தருமமும் நீதியுமான முறையில், அப்பாரத்தை விலக்க நேருமானால், அது அவனுக்கு எத்துணை மகிழ்வை அளிக்கும்.

அருளுடையாளொருத்தி, இராமனாகிய காளையின் இன்னலுக்கு இரங்கி, அக்காளையை அந்தப் பிணிப்பினின்றும் அவிழ்த்து, அதன் இடத்துக்கு, அதனோடொத்ததொரு காளையை—எவ்வித குறையுமில்லாததொரு காளையை—அர்ப்பணமுஞ் செய்வாளாயின், இராமனாகிய காளே, அந்த அருளுடையாளே, எத்தனைபிரகாரம், எவ்வாறெல்லாம் வாழ்த்தும்.

‘பரதன் அரசாள’

(ஆள—ஆளுக)

‘இராம, நீ வனமாள’

என்றபோது,

“கடம் பூண்ட காரேறு அப்பிணி அவிழ்ந்தது ஒத்தான்”.

அப்பொழுது ஸ்ரீராமனது நிலை, எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளியதன்று; அவனுக்கெழுந்த உள்ளக்களிப்பு வருணனைகளுக்கடங்காதது. அது அவன் முகத்தை மலர்த்தி அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையை வென்று, அப்பாற் சென்றது.

காலத்தினூற் செய்த இந்த நன்றியை ஞாலத்தினும் பெரிதாகக் கருதுகின்றான் ஸ்ரீராமன். அதனாலே, அந்த அருண் மாதாவைப் பாதத்திலே தீண்டித், தீண்டிய கைகளைக் கண்களிலே ஒற்றி அதன் பிறகு கைகளைக் கூப்பி, தோத்திரம்பாடத் தொடங்குகின்றான். அப்படித் தொடங்கும்போதுதான்,

கைகேசி,

‘ஆழிசூ முலகமெல்லாம் பரதனே ஆள்’

என்று தொடங்கியதும்,

ஏழிரண்டாண்டில் வா’

என்பதைக் கொண்டதுமான பாடல்,

‘என்றியம்பினன் அரசன்’

என்று முற்றியது.

‘ஏழிரண்டாண்டில் வாஎன் றியம்பினன் அரசன் என்றான்.’

என்றதும் ஸ்ரீராமன் சிறிதே சோர்வுற்றான் ; அலர்ந்த அவன் முகம் சற்றே வாடியது.

எனக்கு இரங்கி என்னை உய்யக்கொண்ட அன்னை—முனி வர்கள் வரிசையில் என்னை வைக்க முயன்ற அன்னை—

‘என்றியம்பினன் அரசன்’

என்றது என்னை? என் அன்னை, இந்த அரண்மனையிலே, சொன்னதைச் சொல்லுவதொரு கிள்ளையா?

என் அன்னைக்கு என்மேல் ஆஞ்ஞை பிறப்பிக்க அதிகாரம் இல்லையா? அன்னையின் தகவுக்கு, என் கட்டளை இது என்னாது, அரசன் கட்டளை இது என்பது இழுக்கேயன்றே;

என்றிங்ஙனம் எண்ணியதால், தன் அன்புத் தாய் தன் முன்னிலையில் தாழ்வு மொழி பகர நேர்ந்ததே என்று சோர்வு பிறந்தது. அதற்குப் பரிசாரத்தையும் அதே கணத் திற் காணுகின்றான் ஸ்ரீராமன்.

மன்னவன் பணியன் ருகில் நிற்பணி மறுப்பனே; என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்ற தன்றே; என்னினி உறுதி அப்பால் இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்; மின்னொளிர்கானம் இன்றேயோகின்றேன் விடையுங்கொண்டேன்.

அம்மே,

‘என்றியம்பினன் அரசன்’

என்ற வார்த்தையைத் தவிர்க்கும்படி தங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். தாங்கள் காலாலே குறிப்பிடுவதை, நான் தலையிலே சுமப்பேன்.

‘நிற்பணி மறுப்பனே’.

அவ்வளவில் அன்புக்குக் கேடு விளைக்கும் அவ்விஷயத்தை நிறுத்திகொள்ளுகின்றான் ஸ்ரீராமன். அதன்மேல் இந்த உலகமும் கைகேசியும் ஒருங்கு நின்று உருகுகின்றதொரு வார்த்தை ஸ்ரீராமன் வாயிற் குதித்தோடி வருகின்றது. அதுதான்,

‘என், பின்னவன் பெற்ற செல்வம்
அடியனேன் பெற்ற தன்ரோ’

என்கின்ற உலகப் பிரசித்திபெற்ற வார்த்தை. தாயே, தம்பி வேறு; நான் வேறு; என்பதைக் கனவிலும் நான் அறியேன்; தம்பிபெற்ற செல்வம்; நான் பெற்ற செல்வமேயாம் என்றான் ஸ்ரீராமன். அதனாலே,

கைகேசியின் வாய் அடைப்புண்டது.

‘இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்.’

என்ற தர்மத்தைச் சித்திரிக்கிற முறையிற் சித்திரித்துக் கைகேசியைத் தலைதாழ்ச் செய்துவிட்டான் கம்பன். கம்பனுக்கு முன்னே—ஆயிர வருஷம் முந்திப் பிறந்ததும். நெஞ்சை அள்ளுவதுமான சிலப்பதிகாரமே,

‘என், பின்னவன் பெற்ற செல்வம்
அடியனேன் பெற்ற தன்ரோ’

என்ற குரலைக் கேட்டதுங் கைகேசியின் நிலையை எய்தியது!

நிமித்திகள் ஒருவன், தம்பியாகிய இளங்கோ இராசலட்சணம் படைத்தவன் என்கின்றான். அதைக் கேட்டுச் சீறி எழுகின்றான் தமையன்; அவன் பெயர் செங்குட்டுவன். தமையன் சித்திரம் நெஞ்சை அள்ளுகிற சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு சித்திரம். கம்பனுக்குப் பிறகு, வெட்கக்கேடானதும், தம்பியைப் பொருத தமையனைப் பற்றியதுமான அந்தப் பகுதியை மூடி மறைக்கச் சிலப்பதிகாரம் படும்பாடு பெரும் பாடு. பாடத்தை மாற்றியும் உரைகளால் மூடியும் பல பாடுகள் படுகின்றது சிலப்பதிகாரம். பாரதப் பண்பாடு இருந்தபடியைக் கம்பன் எடுத்துக் காட்டினான். சிலப்பதிகாரம் செங்குட்டுவனுடன் தலை குனிய நேர்ந்தது. அது நிற்க.

‘அப்பால் இதின் உறுதி என்’

உறுதிப்பொருள்களில், காட்டுக்குச் சென்று, முனிவர்கள் மத்தியிற் பெறும் பயனிலும் மிக்கதாகிய உறுதிப் பொருளும் ஒன்று உண்டோ!

‘இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்’

ஞானத்தினும் பெரிதான இந்த நன்றிக்கு நன்றி தெரிவித்தல் இயலாது. தங்கள் பணியைத் தலையாலே ஏற்றுக் கொண்டேன். தாங்கள் பணித்தபோதே, விடையும் ஆயிற்று; நான் முன்னமே தங்களிடம் விடை பெற்றவனும் ஆயினேன். இதோ கானம் செல்லுகின்றேன். இன்றே, ‘இன்னே’ என்னும் பொருளில் வந்தது. தாங்கள் எனக்கு அனுக்கிரகித்த கானம்,

‘மின்னொளிர் கானம்’.

அடியேன் கட்ச் கடரும் பொன்போல் ஒளிர் தற்கு உபகாரமான கானம், அந்தக் கானம்.

ஸ்ரீராமன் கைகேசியை மீட்டும் வீழ்ந்து வணங்கி,

“ தன்னுணைத் தாதை பாதம் அத்திசை நோக்கித் தாழ்ந்து ”

அருமைத் தந்தையைத் திக்கு நோக்கி அஞ்சலி செய்து, அப்பாற் கைகேசி காட்டிய வழியிற் செல்லுகின்றான். செல்லுகின்றவன்,

‘கோசலை கோயில் புக்கான்.’

::

::

::

ஸ்ரீராமன் தசரதனைச் சந்திப்பதும், அழுவதும், அடிவிப்பதும், கைகேசியை நிந்திப்பதும், கைகேசியும் தானும் ஒருவர்பால் ஒருவர் நம்பிக்கை இழப்பதும், நீண்ட தருக்கம் பொழிவதும், இராமன் தன்னைப் புகழ்வதும், அப்படியான பொருட் பொழிவற்ற சொற்பொழிவுக்கு ஆற்றாது, தசரதன் கட்டிலினின்றுத் தவறி நிலத்தில் வீழ்வதும், கைகேசி, ‘காடுபோ, காடுபோ’ என்று அடிக்கடி அஞ்சலி செய்வதுமாகிய அசம்பவங்கள், கம்பருடைய கற்பனை உலகினின்றுங் கழிந்து ஒழிந்தமை திறனாய்வார் ஆய்ந்து சிந்தித்தற்பாலதாம்.

